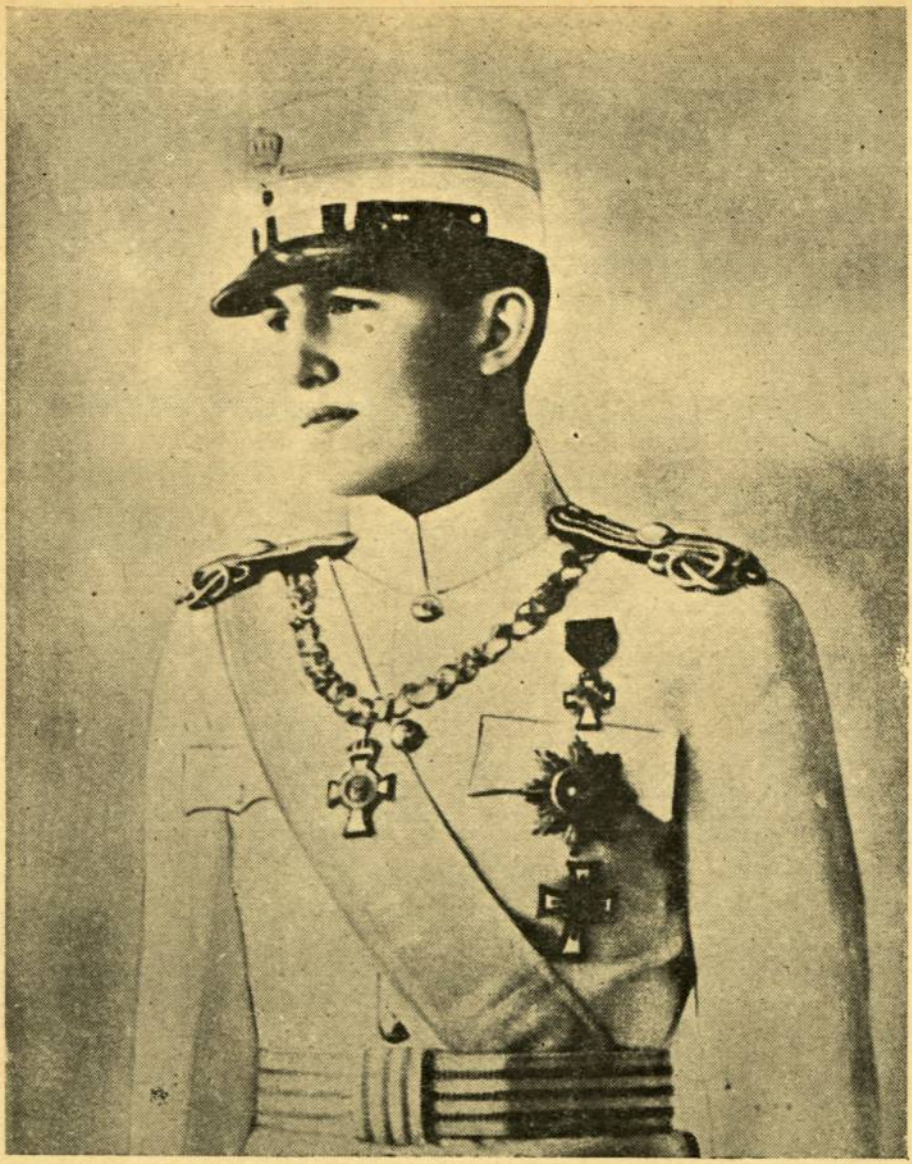
Έτος Ζ'

Τεύχος 145ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου, Ἀντιβασιλέως **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ**, ὑποβάλλουν εὐλαβῶς τὰς θερμοτέρας εὐχάς των διὰ τὴν ὑγείαν, εὐτυχίαν καὶ μακροημέρευσιν Αὐτοῦ, καὶ παρακαλοῦν τὸν παντοδύναμον Θεόν, ὅπως τηρῇ ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων Του.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { Α ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
Β ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ζ.'	ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1959	ΤΕΥΧΟΣ 145ΟΝ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τῆς Α. Ε. τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ, ὑποβάλλουν ἀπὸ μέρους τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων τὰς θερμοτέρας εὐχὰς δι' ὑγείαν καὶ μακροημέρευσιν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἔθνους.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1959)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΖ'. Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

218.—Ἀνακάλυψις ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν τῆς «Στενῆς Αὐτοάμυνας Ἀθήνας» καὶ σύλληψις τῶν μελῶν της. Ἐγκληματικὴ δρᾶσις αὐτῆς.

***

218. Ἀνακάλυψις ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν τῆς «Στενῆς Αὐτοάμυνας Ἀθήνας» καὶ σύλληψις τῶν μελῶν της. Ἐγκληματικὴ δρᾶσις αὐτῆς.

Ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ ἔτους 1949 ἐπεσήμανε τὴν τρομερὴ ἐγκληματικὴ ὀργάνωσι τῶν κομμουνιστῶν, τὴ γνωστὴ «Στενὴ Αὐτοάμυνα». Ἄρχισε μιὰ μακρά, ἐπίμονη, ἐπίπονη καὶ ἐπικίνδυνη συγχρόνως παρακολούθησι εἰς τρόπον ὥστε συνεκέντρωσε σοβαρὰ στοιχεῖα καὶ κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ τὰ πρῶτα μέλη τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς. Κατόπιν μὲ προσεκτικὴ ἀνάκρισι κατὰ τὴν ὁποία ἐφηρμόσθησαν ὅλα τὰ νεώτερα ἐπιστημονικὰ μέσα, κατωρθώθη ν' ἀποκαλυφθῇ ἡ τρομοκρατικὴ καὶ ἐγκληματικὴ δρᾶσις τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ ἔτος 1946 εἶχε διαπράξει πλεῖστες δολοφονίες καὶ ἄλλες τρομοκρατικὲς πράξεις στὴν Ἀθήνα.

Ὅλα σχεδὸν τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς, 64 ἐν συνόλῳ, συνελήφθησαν ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστα ποὺ κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν στοὺς κομμουνιστοσυμμορίτες.

Μεταξὺ τῶν συλληφθέντων ἦσαν οἱ: Παντελῆς Κιουρτζῆς, Γεώργιος Κοζάνης ἢ Μπάρμπας, Ἡρακλῆς Μπογιατζίδης, Δημήτριος Ὑφαντῆς, Σοφοκλῆς Σουλιτζιδάκης, Τηλέμαχος Μεταλλινός, Ἰωάννης Ἴσαρης κλπ. Ὅλοι αὐτοὶ ἔδρασαν ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Στέργιου Ἀναστασιάδη, μέλους τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., ποὺ εἶχε συλληφθῆ τὸν Ἰούλιο 1949 σὲ κρύπτη οἰκίας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἰ. Σούτσου 37.

Ἡ τρομοκρατικὴ καὶ ἐγκληματικὴ αὐτὴ ὀργάνωσις εἶχε συσταθῆ ἀπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. μὲ σκοπὸ ὅπως, μὲ δολοφονίες ἐθνικοφρόνων πολιτῶν ἢ καὶ προσωπικοτήτων, μὲ σαμποτὰζ καὶ μὲ ἄλλες διάφορες τρομοκρατικὲς πράξεις, προκαλέσῃ ἀναστάτωσι στὴν πόλι τῶν Ἀθηνῶν καὶ δημιουργήσῃ κατάστασι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ διευκολύνῃ τὴ δρᾶσι τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν καὶ μέσα στὶς πόλεις.

Ἡ στενὴ αὐτοάμυνα, ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1946 ἐπηνδρώθη μὲ 9 στελέχη τῆς ὀργανώσεως Ο.Π.Λ.Α., ποὺ ὅπως εἶναι γνωστὸν ἔδρασεν ἐγκληματικῶς κατὰ τὴ κατοχὴ καὶ τὰ ὁποῖα ὕστερα ἀπὸ τὴ συνθήκη τῆς Βάρκιζας εἶχαν καταφύγει στὸ

στρατόπεδο συγκεντρώσεως τῶν ἐλασιτῶν εἰς Μπούλκες τῆς Γιουγκοσλαυΐας, ὅπου ἐξεπαιδεύθησαν μάλιστα σὲ εἰδικὲς σχολὲς γιὰ σαμποτὰζ καὶ τρομοκρατία. Τὰ στελέχη αὐτὰ ἦσαν τὰ ἑξῆς : 1) Χριστόφορος Σωτηράκης, 2) Ἡρακλῆς Μπογατζίδης, 3) Στυλιανὸς Χατζηδάκης, 4) Κων/νος Ρωμαῖος, 5) Γεώργιος Κολλημένος, 6) Σωκράτης Φαληρέας, 7) Γεώργιος Κοζάνης, 8) Σοφοκλῆς Σουλιτζιδάκης καὶ 9) Δημήτριος Ὑφαντῆς. Ὅλοι αὐτοὶ κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Π.Γ. τοῦ Κ.Κ.Ε. μπῆκαν λαθραία στὴν Ἑλλάδα καὶ ἔφτασαν στὴν Ἀθήνα ὅπου ἦλθαν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Νικόλαο Πλουμπίδη καὶ Κων/νο Φαρμάκη, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πῆραν τὴν ἐντολὴ νὰ ὀργανώσουν τοὺς τομεῖς τῆς «Στενῆς Αὐτοάμυνας».

Ἀπὸ τὶς ὁμάδες αὐτὲς ποὺ ἔδρασαν ὑπὸ τὴν ἄμεσο καθοδήγησι τῶν: Γεωργίου Κοζάνη, Γεωργίου Κολλημένου, Δημητρίου Ὑφαντῆ καὶ Χριστοφόρου Σωτηράκου διεπράχθησαν τὰ ἑξῆς ἐγκλήματα :

1) Ὁ φόνος τοῦ Πανωλιάσκου τὴν 8/7/46. 2) Ἡ ἐπίθεσις διὰ χειροβομβίδων κατὰ τῶν θαμώνων τοῦ καφενείου «Κρυστάλ» τὴν 7-8-56. 3) Ὁ φόνος τοῦ τέως Ἐνωμοτάρχου Χανιώτη τὴν 17-8-46. 4) Ὁ φόνος τοῦ Θεοχάρη παρὰ τὸν Ἱππόδρομο τὴν 5-9-46. 5) Ὁ φόνος τοῦ καθηγητοῦ Βαρίτη τὴν 11-9-46. 6) Ὁ φόνος τοῦ Ὑπαστυνόμου Μαρκετάκη τὴν 11-9-46. 7) Ὁ τραυματισμὸς τοῦ Στυλιανοῦ Γκιώνη τὴν 11-9-46. 8) Ὁ τραυματισμὸς τῆς Μαρίας Παπαγιαννοπούλου τὴν 11-9-46. 9) Ὁ φόνος τοῦ στελέχους τοῦ Κ.Κ.Ε. Ἰωάννου Κρυτσῆ τὴν 9-12-46. 10) Ὁ φόνος τοῦ δεκανέως Ἀλ. Παπαγεωργίου τὴν 12-12-46. 11) Ὁ φόνος τοῦ Μεσολωρᾶ τὴν 4-1-47. 12) Ὁ φόνος τοῦ Τάτση τὴν 4-1-47. 13) Ὁ τραυματισμὸς τοῦ Μπαξεβανάκη τὴν 4/1/47. 14) Ἡ ἀπόπειρα φόνου τοῦ Κουρετζῆ τὸν 17-1-47. 15) Ὁ φόνος τοῦ ἀστυφύλακος Δουβῆ τὴν 9-12-47. 16) Ἡ δολοφονία τοῦ Ὑπουργοῦ Χρ. Ἀαδᾶ τὴν 1-5-48. 17) Ἡ ἀπόπειρα φόνου τοῦ ἰατροῦ Φουσιάνου τὴν 16-8-48. 18) Ἡ ἐπίθεσις διὰ χειροβομβίδων κατὰ τὸν χωρ)κων τῆς φρουρᾶς φυλακῶν Χατζηκώστα τὴν 18-11-48. 19) Ὁ φόνος τοῦ ὑποδηματοποιοῦ Ἀλιμίτση τὴν 1-12-48. 20) Ἡ ἀπόπειρα φόνου τοῦ Ὑπαστυνόμου Κολινιάτη τὴν 19-12-48. 21) Ὁ φόνος τοῦ ἀστυφύλακος Δεληγιάννη τὴν 21-2-49. 22) Ἡ βιαία ἀφαίρεσις δυναμίτιδος βάρους 33 κιλῶν ἐκ τῶν ἐν Ἠλιουπόλει λατομείων Σπανουδάκη τὴν 7-12-47.

Ὁμοίως εἶχον σχεδιάσει τὶς δολοφονίες πλείστων ἄλλων πολιτικῶν προσώπων καὶ ἐθνικοφρόνων πολιτῶν, οἱ ὁποῖες δὲν ἐπραγματοποιήθησαν ἀπὸ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς των.

Διὰ τῆς ἀνωτέρω δράσεώς της καὶ διὰ σειρᾶς ἄλλων μέτρων ἡ Ὑποδιεύθυνσις Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ἐπέφερε τόσο πολλὰ σοβαρὰ πλήγματα στὴν ὅλη ὀργανωτικὴ διάρθωσι τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τέτοια κατάπτωσι τοῦ ἠθικοῦ τῶν μελῶν καὶ ὀπαδῶν του, ὥστε κατέστησε ἀδύνατον ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴ σοβαρὰ μαζικὴ κινητοποίησι τούτων στὴν πρωτεύουσα, ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐνίσχυσι τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν διὰ τῆς στρατολογίας συμμοριτῶν ἀπὸ τὴν περιοχὴ πρωτευούσης. Τόσο ἀποτελεσματικὴ ἦταν ἡ δρᾶσις τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ὥστε ἀναγκάσθηκε ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. νὰ προσφύγῃ στὴν κατηγορία τῆς δειλίας καὶ τῆς ἀνικανότητος στὴν ἡγεσία τῆς Ἐπιτροπῆς Πόλης τῆς Κ.Ο.Α., τὴν ὁποία καὶ ἀντικατέστησε καὶ στὴν ἡγεσία τοῦ ἐν Ἀθήναις κλιμακίου τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ ὁποίου ἡγεῖτο τὸ ἀνώτατο στέλεχος Χατζηβασιλείου, μέλος τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.

Ἀποκαλυπτικωτάτη ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἶναι καὶ ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ φύλλον, τῆς 9-9-48, τῆς παρανόμως ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ριζοσπάστης», ἐπιστολὴ τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. πρὸς τὰ ἐν Ἀθήναις, Πειραιεῖ, Θεσσαλονίκῃ κ.λ.π. μέλη τοῦ Κ.Κ.Ε., ἡ ὁποία παρέχει εὔγλωττον τὴν εἰκόνα δράσεως στὶς ἀνωτέρω πόλεις καὶ κυρίως στὴν πόλι τῶν Ἀθηνῶν ὅπου εἶχαν συγκεντρωθῆ τὰ περισσότερα στελέχη καὶ μέλη τοῦ Κ.Κ.Ε.

«Τὸ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. μὲ βάσῃ πληροφορίες ποὺ πῆρε γιὰ τὴν κα-

τάσταση ποὺ ἐπικρατῆ στὶς μεγάλες πόλεις, 'Αθήνα, Πειραιᾶ, Θεσ/νίκη, διαπιστώνει ὅτι παρὰ τὴν προσήλωση ποὺ δείχνουν οἱ πλατειὲς κομμουνιστικὲς μᾶζες στὸν ἀγώνα τοῦ Δ.Σ.Ε., οἱ κομματικὲς ὀργανώσεις καὶ οἱ κομμουνιστὲς στὶς πόλεις αὐτές, δὲν ἐκπληρώνουν τὸ καθῆκον τους ἀπέναντι στὸ λαϊκὸ δημοκρατικὸ κίνημα καὶ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα τοῦ Στρατοῦ μας. Τὸ Π.Γ. διαπιστώνει ἀκόμα ὅτι οἱ ὀργανώσεις καὶ οἱ κομμουνιστὲς στὶς πόλεις αὐτὲς δὲν πραγματοποίησαν τὴν ἀπόφασι τῆς Γ' ὁλομελείας τῆς Κ.Ε. γιὰ τὴν κινητοποίηση καὶ τὴν συμμετοχή του στὸν ἔνοπλο ἀγώνα... μέσα στὶς Κ.Ο. (κομματικὲς ὀργανώσεις) στὶς πόλεις βρίσκουν ἀπήχηση ἠττοπαθείας ξένες πρὸς ἐμᾶς ἀντιλήψεις ποὺ δείχνουν ἔλλειψη πίστης στὴ δύναμη τοῦ λαοῦ καὶ στὸ νικηφόρο τέλος τοῦ ἀγώνα μας, πρᾶγμα ποὺ μειώνει καὶ παραλύει τὴν μαχητική τους ἀπόδοση. 'Υπάρχουν ἐπίσης κομμουνιστὲς καὶ στελέχη τοῦ Κ.Κ.Ε. ποὺ εἶναι προσηλωμένοι ἀκόμα σὲ αὐταπάτες νομιμοποίησης καὶ συμβιβασμοῦ μὲ τὸν μοναρχοφασισμό, πρᾶγμα ποὺ φέρνει τὴν συνθηκολόγηση καὶ τὴν ὑποταγὴ μπροστὰ στὸν ἐχθρό, ὑποσκάπτει τὸ δικό μας ἀγώνα καὶ βοηθάει τὸν μοναρχοφασισμό... Τὸ κόμμα μας καταδικάζει σὰν προδοσία κάθε δισταγμὸ καὶ ταλάντευση σχετικὰ μὲ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα ποὺ εἶναι σήμερα τὸ μοναδικὸ καὶ ἀποφασιστικὸ μέσο γιὰ νὰ συντρίψουμε τὸν μοναρχοφασισμό, νὰ ἀπαλλάξουμε τὸν τόπο ἀπὸ τοὺς 'Αμερικανοάγγλους ἰμπεριαλιστὰς γιὰ νὰ σώσουμε τὸ λαὸ καὶ τὴ χώρα μας. "Οποιος κομμουνιστὴς δὲν τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ καὶ δὲν παίρνει μέρος στὸν ἔνοπλο ἀγώνα, αὐτὸς εἶναι προδότης καὶ δὲν ἔχει θέση στὸ Κ.Κ.Ε. Οἱ κομμουνιστὲς στὶς πόλεις πρέπει δίχως κανένα δισταγμὸ νὰ ριχτοῦν μὲ ὅλες τους τὶς δυνάμεις καὶ ἐπικεφαλῆς τῶν πλατειῶν λαϊκῶν μαζῶν στὸν ἔνοπλο ἀγώνα. Οἱ Κ.Ο. καὶ οἱ κομμουνιστὲς στὶς πόλεις πρέπει: α) Νὰ ὀργανώσουν μὲ ὅλα τὰ μέσα των μαζικὴ ἔξοδο στὸ βουνὸ χιλιάδων ἐργαζομένων γιὰ τὸ Δ.Σ. 2) Κάθε κομμουνιστὴς στὶς πόλεις πρέπει νὰ ὀργανώση μία μαχητικὴ πεντάδα ἀπὸ ὀπαδούς μας διὰ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα. 3) 'Η κυρία καὶ βασικὴ δουλειὰ τῶν ὀργανώσεων καὶ τῶν κομ/στῶν στὶς πόλεις εἶναι νὰ ὀργανώσουν τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὶς πόλεις γιὰ τὸ Δ.Σ. καὶ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα μέσα στὶς πόλεις. 4) Κάθε κομμουνιστὴς ποὺ μένει μέσα στὶς πόλεις μὲ τὴν μαχητικὴ ὁμάδα του παίρνει ἐνεργὸ μέρος στὸν ἔνοπλο ἀγώνα μέσα στὶς πόλεις καὶ τὴν σαμποταριστικὴ δουλειὰ σ' ὅλες τὶς ἐπιχειρήσεις, τὰ καταστήματα, τὶς ὑπηρεσίες, τὶς συγκοινωνίες, τοὺς στρατιωτικοὺς σχηματισμούς, παντοῦ ὅπου βρίσκεται καὶ κινεῖται ὁ ἐχθρός.

«Κάθε κομμουνιστὴς καὶ ὀπαδὸς τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας εἶναι στρατιώτης τοῦ Δ.Σ., ὁπουδήποτε καὶ ἂν βρίσκεται, ὅπου καὶ ἂν δουλεύει καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἔχει σύνδεση μὲ τὴν ὀργάνωσή του, ὀργανώνει μόνος του τὴν ὁμάδα του μὲ τὴν δράση τῶν ἄλλων μονάδων μας μέσα στὶς πόλεις καὶ μὲ τὸν ἀγώνα τοῦ Δ.Σ.... "Οποιος καθοδηγητὴς εἴτε στέλεχος δὲν ἀφιερώνει ὅλες τὶς δυνάμεις του στὸν ἔνοπλο ἀγώνα καὶ δὲν ὀργανώσει τὸν ἀγώνα αὐτὸν μὲ ὅλα τὰ μέσα, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη σχέση μὲ τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ πρέπει νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς προδότης. Τὸ σύνθημα γιὰ κάθε δημοκρατικὸ καὶ πατριώτη γιὰ ὁλόκληρο τὸ λαὸ καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα γιὰ τοὺς κομμουνιστὲς εἶναι ἕνα «ΟΛΟΙ ΣΤ' ΑΡΜΑΤΑ. ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΙΚΗ».

'Απὸ τὶς περικοπὲς αὐτὲς φαίνεται ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀναγνωρίζει πὼς οἱ κομμουνισταὶ τῶν ἀστικῶν κέντρων, ἔχασαν τὴν μαχητικότητά τους καὶ τὸ ἠθικό τους καὶ προσπαθεῖ μὲ ἀπειλὲς καὶ μὲ τὴν τρομοκρατία νὰ σπρώξη τούτους σὲ ἔκνομες καὶ ἐπαναστατικὲς ἐνέργειες.

'Η 'Υποδιεύθυνσις Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν λόγῳ τῆς περιωρισμένης τοπικῆς ἁρμοδιότητός της δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ παράσχη σημαντικὲς πληροφορίες στὸν μαχόμενο στρατὸ περὶ τῶν κινήσεων τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, προσέφερε ὅμως πολύτιμο συνδρομὴ στὴν ἐκκαθάρισι τῶν ἐνόπλων δυνάμεων ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς στρατιώτας διὰ τῆς παροχῆς πληροφοριῶν περὶ τῶν κοινωνικῶν φρονημάτων καὶ

συνέβαλε ἔτσι τὰ μέγιστα στὴν προστασία τοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ ἐκ τῆς ἔσωθεν διαβρώσεώς του.

Τὰ ὑπὸ τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας καταφερθέντα κατὰ τοῦ Κ.Κ.Ε. κτυπήματα παρημπόδισαν αἰσθητῶς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Δ.Σ. ἐκ τῶν ἀστικῶν κέντρων.

Ἀποτέλεσμα τῆς δραστηριότητος τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας ἦταν νὰ στερηθῇ ὁ «Δημοκρατικὸς Στρατὸς» ἀπὸ χιλιάδες νέους συμμορίτες οἱ ὁποῖοι καθηλώθησαν ἐνταῦθα λόγῳ τῆς ἐξαρθρώσεως τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε.

Ἀποκαλυπτικὴ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἶναι ἡ ἀπόφασις τῆς 5ης ὁλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. τοῦ Ἰανουαρίου 1949, ἔχουσα οὕτω :

«Ὁ Δ.Σ.Ε. πέτυχε νὰ ματαιώσῃ ὅλα τὰ σχέδια τοῦ ἐχθροῦ· δὲ μπόρεσε ὅμως νὰ πραγματοποιήσῃ στὸ σύνολό της τὴ δική του στρατηγικὴ ἐπιδίωξη, γιατὶ τὸ κόμμα δὲ μπόρεσε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς ἀπαραίτητες ἐφεδρεῖες ποὺ πρόβλεπε τὸ στρατηγικὸ σχέδιό μας. Ἀντικειμενικὰ ὑπῆρχαν ὅλες οἱ δυνατότητες νὰ συγκεντρώσουμε τὶς ἀπαραίτητες ἐφεδρεῖες, γιατὶ πολλὲς δεκάδες χιλιάδες Ἕλληνες πατριῶτες στὶς πόλεις καὶ στὶς κατεχόμενες ἀπ' τὸν ἐχθρὸ περιοχὲς εἶναι μαζί μας καὶ θέλουν νἄρθουν στὸ Δ.Σ.Ε. Ἀπὸ ἀδυναμία ὅμως καὶ ἀνικανότητα δική μας δὲν μπορέσαμε νὰ ὑπερνικήσουμε τὰ ἐμπόδια ποὺ μᾶς δημιουργεῖ ὁ ἐχθρὸς στὴν κατεύθυνση αὐτὴ μὲ τοὺς ἐκτοπισμούς, τὸν ἀποκλεισμὸ τῶν πόλεων, τὴν τρομοκρατία καὶ νὰ στρατολογήσουμε στὸ Δ.Σ.Ε. καινούργιες δεκάδες μαχητές. Ἐδῶ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο βρίσκεται ἡ αἰτία ποὺ δὲν μπορέσαμε νὰ συγκεντρώσουμε τὶς ἀπαραίτητες ἐφεδρεῖες καὶ νὰ πραγματοποιήσουμε ὁλοκληρωτικὰ τὴ βασικὴ στρατηγικὴ ἐπιδίωξή μας στὸ 1948».

Ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις ἀποτελεῖ ἀναγνώρισι καὶ ὁμολογία τῶν ὑπὸ τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας ἐπενεχθέντων κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ πληγμάτων.

Καὶ πράγματι, ἡ Ὑποδιεύθυνσις Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, μὲ τὴν ἄγρυπνο παρακολούθησί της νυχθημερόν, μὲ τὴν ἐργατικότητα τῶν ἀνδρῶν της καὶ τὴν ἐντατικὴν κινητοποίησιν τῶν ἀναπτυχθέντων καὶ ὀργανωθέντων δικτύων πληροφοριῶν της ἐπέτυχε τὰ προαναφερόμενα εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

(Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ

— ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΕΛΘΟΝ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ "INTERPOL„ ΤΟΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΝ ΤΟΥ 1958 —

Ὑπὸ τ. Ἀστυνομικοῦ Δ/ντοῦ–Δικηγόρου κ. **ΔΗΜ. ΚΟΡΕΣΗ**

Τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον, εὑρισκόμενος εἰς Λονδῖνον ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθήσω τὰς ἐργασίας τοῦ ἐκεῖ συνελθόντος ἐτησίου συνεδρίου τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως κατὰ τοῦ ἐγκλήματος, γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα «INTERPOL».

Οἱ σύνεδροι ἦσαν περίπου διακόσιοι καὶ προήρχοντο, ὡς εὐνόητον, ἀπὸ ἰσαρίθμους Χώρας ὅλου τοῦ κόσμου (τῆς Ἑλλάδος, δυστυχῶς, μὴν ἀντιπροσωπευομένης) τὰ δὲ συζητηθέντα θέματα, ἦσαν πολλὰ καὶ ποικίλα ἀφορῶντα τὴν διεθνῆ ἐγκληματικότητα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πλέον ἐνδιαφέροντα ἦσαν ἡ παρακολούθησις τῶν λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον, αἱ μέθοδοι περιορισμοῦ τῶν ἀσέμνων εἰκόνων, ἡ κυκλοφορία τῶν ὁποίων, ὡς γνωστόν, ἀποτελεῖ ἤδη σοβαρὸν δημόσιον κίνδυνον εἰς τὴν Ἀμερικήν, τὸ ἐμπόριον τῆς «λευκῆς σαρκός», ἡ ὑπεξαίρεσις τῶν μοντέλων μεγάλων οἴκων μόδας, ἡ ἐμπορία τῶν πλαστῶν πινάκων ζωγραφικῆς κ.λ.π.

Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν θεμάτων αὐτῶν, ἀπησχόλησεν ἰδιαιτέρως τὸ συνέδριον τοῦτο καὶ ἕνα σοβαρὸ ζήτημα γενικωτέρου ἀστυνομικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀφορῶν, τὰς συγχρόνους μεθόδους ἐργασίας τῆς Ἀστυνομίας πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς ἐγκληματικῆς πράξεως καὶ συλλήψεως τοῦ ἐγκληματίου, καὶ δὴ κατὰ πόσον αἱ μέθοδοι αὗται εὑρίσκονται ἐν «ὑπεροπλίᾳ», ἐν σχέσει μὲ τὰς ἀναλόγους μεθόδους τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦν οἱ κακοποιοὶ διὰ νὰ ἐξαπατοῦν τ' ἀστυνομικὰ ὄργανα καὶ νὰ διαφεύγουν τὴν σύλληψίν των.

Μετὰ μακρὰς συζητήσεις καὶ ἐξονυχιστικὴν ἔρευναν συγκεκριμένων περιπτώσεων τὰς ὁποίας διάφοροι σύνεδροι προσεκόμισαν, ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτό, ἦτο μᾶλλον ἀρνητική. Τὸ συνέδριον, κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ ἐὰν δεχθῶμεν ὅτι σήμερον ἡ Ἀστυνομία προηγεῖται εἰς τὰ ζητήματα αὐτά, πολὺ συντόμως θ' ἀντιμετωπίσῃ τὸ ἐνδεχόμενον τῆς ἀχρηστεύσεως τοῦ συστήματος καὶ τῶν μεθόδων τῶν ἀναγομένων κυρίως εἰς τὸν τρόπον βεβαιώσεως τῆς ταυτότητος τοῦ κακοποιοῦ : «Ἡ ὁπλοθήκη της» ἐν προκειμένῳ θὰ εἶναι ἀναχρονιστικῶς πεπαλαιωμένη καὶ θὰ χρήζει ἀμέσου ἀνακαινίσεως, θὰ εἶναι δὲ ἀπαραίτητος ἡ ἀναθεώρησις τῶν μεθόδων ἐργασίας της καὶ ἡ λῆψις καὶ νομοθετικῆς—ἴσως—πρὸς τοῦτο μερίμνης.

Ἐκ τῶν συζητήσεων τούτων τοῦ συνεδρίου τῆς «INTERPOL» ἐπιστοποιήθη κατὰ τὸν ἐπισημότερον τρόπον, ὅτι οἱ σύγχρονοι ἐξ ἐπαγγέλματος ἐγκληματίαι, ὄχι μόνον τὰ δακτυλικά των ἀποτυπώματα κατορθώνουν ν' ἀλλοιώνουν ἢ καὶ τελείως νὰ μετατρέπουν ἀλλὰ καὶ τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν, ὅπως καὶ τῆς κόμης των, ν' ἀλλάζουν, τὸν ὄγκον καὶ τὸ βάρος τοῦ σώματός των εὐκόλως καὶ κατὰ βούλησιν ν' αὐξομοιώνουν καί, ἐν γένει, τὴν φυσιογνωμίαν των νὰ μεταμορφώνουν. Κατορθώνουν δηλαδὴ νὰ παρουσιάζουν μίαν ἄλλην προσωπικότητα, ἐντελῶς διάφορον τῆς ἰδικῆς των, τῆς γνωστῆς εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Οὕτω διὰ τῆς ἀλλαγῆς καὶ τοῦ ὀνόματος ἢ καὶ τῆς ἐθνικότητος ἀκόμη, διὰ τῆς χρήσεως πλαστῆς ταυτότητος ἢ διαβατηρίου, ἐ ξ α φ α ν ί ζ ο υ ν τελείως τὸν παλαιὸν ἐγκληματίαν καὶ εἰς ἀντικατάστασιν τούτου, παρουσιάζουν ἕν διάφορον ἐντελῶς ἄτομον, μὲ τελείως ἄγνωστα εἰς τὴν Ἀστυνομίαν στοιχεῖα ταυτότητος. Γίνεται, δηλαδή, διὰ τῶν μέσων αὐτῶν, πλήρης καὶ ἀπόλυτος μεταβολὴ τῆς προσωπικότητος τοῦ παλαιοῦ, γνωστοῦ καὶ σεσημασμένου κακοποιοῦ. Ὁ ἀντικαταστάτης του αὐτὸς εἶναι νέον πλάσμα, ἡ δὲ Ἀστυνομία, εὑ-

ρίσκεται ἐντελῶς ἄοπλος ἀπέναντί του: Οὔτε ἡ φωτογραφία του ὑπάρχει, οὔτε ἀνθρωπομετρικὰ στοιχεῖα, οὔτε δακτυλικὰ ἀποτυπώματα... Καμμία ἐρυθρὰ «κάρτα» δὲν τὸν καταδιώκει, καί, ἐπομένως, δύναται ἐλευθέρως νὰ κυκλοφορῇ ὅπου δήποτε, χωρὶς ἐμπόδιον, χωρὶς φόβον....

Καὶ ἡ μὲν μετατροπὴ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, ἡ ὁποία ἦτο πάντοτε τὸ ὄνειρον καὶ ἡ κυριωτέρα ἐπιδίωξις τῶν κακοποιῶν ὅλου τοῦ κόσμου, γίνεται διὰ «πλαστικῆς ἐγχειρίσεως δι' ἧς κατορθοῦται ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἐπιδερμίδος ἢ καὶ τοῦ δέρματος ἀκόμη. Μολονότι ὅμως, ἡ 'Αστυνομία, δι' ἄλλων ἐπιστημονικῶν μέσων, ἐξουδετερώνει κατὰ μέγα μέρος, τὴν παρουσιαζομένην ἐν προκειμένῳ δυσχέρειαν ἐν τούτοις παρεμβάλλει μεγάλας δυσχερείας εἰς τὰ ἐγκληματολογικὰ γραφεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν διαθέτουν εὐρύτερα ἐπιστημονικὰ μέσα ἀνθρωπομετρικοῦ ἀρχείου. Ὡς εἶναι γνωστόν, ὁ περίφημος ἄλλοτε γκάγκστερ Ντίλιγκερ ἐν ταῖς 'Ηνωμέναις Πολιτείαις τῆς 'Αμερικῆς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐντελῶς ἀλλοιώσει τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ δέρματος, καὶ εἶχεν καὶ τὴν φυσιογνωμίαν του μεταβάλει μὲ διάφορες αἰσθητικὲς ἐγχειρίσεις, ἀνεγνωρίσθη μόνον ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ σκελετοῦ του.

'Η ἀλλαγή, ἐξ ἄλλου, τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου, γίνεται μὲ ἐνέσεις μικρῶν δόσεων παραφίνης, ὑποδορίως, ἐνῷ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιτυγχάνεται εἰς τὰ νεαρὰ ἄτομα, κατόπιν διαστίξεως τῆς ἴριδος ἑκάστου ὀφθαλμοῦ διὰ λεπτοτάτης βελόνης κάτωθι τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος. Τὸ σοβαρώτατον ὅμως ἐπίτευγμα τῆς μετατροπῆς τῆς ὅλης ἐμφανίσεως τοῦ ἐγκληματίου ἐπιτυγχάνεται δι' ἐνδομυϊκῶν ἐνέσεων ὁρμονῶν. Δι' αὐτῶν ἐπιτυγχάνεται, ἐντὸς ὀλίγου σχετικῶς χρόνου, τὸ βάρος μὲν ν' αὐξηθῇ κατὰ 10-20 καὶ 30 ἀκόμη χιλιόγραμμα, ἡ δὲ φωνὴ ν' ἀλλάξῃ καὶ αὐτὸ τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος νὰ μεταβληθῇ.

'Ως εἶναι εὐνόητον, ὁ ὑποβαλλόμενος εἰς τὴν τοιαύτην διὰ τῶν ὁρμονῶν «θεραπείαν» ὑφίσταται ριζικὴν ἀλλοίωσιν τῆς προσωπικότητός του τοιαύτην, ὥστε, νὰ καθίσταται πραγματικῶς ἀγνώριστος, καὶ ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη νὰ δημιουργεῖται μὲ μίαν πλαστὴν ταυτότητα ἕνα νέον ἄτομον.

Εὐτυχῶς, ὅμως, ἡ φύσις δὲν ἐπιτρέπει, ἀτιμωρητί, κατὰ κανόνα τὴν προσπάθειαν τῆς πλαστοπροσωπείας αὐτῆς. Ἔχει ἰατρικῶς διαπιστωθῆ, ὅτι ἰδίως αἱ ἐνέσεις τῶν διαφόρων ὁρμονῶν, εἶναι λίαν ἐπικίνδυνοι διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ καρδιακοῦ μυός, πολὺ δὲ συχνὰ μιὰ αἰφνιδία καρδιακὴ προσβολὴ ἐπιφέρει τὸ τέλος, τῶν μεταχειριζομένων τὰς μεθόδους αὐτὰς διὰ τὴν ἐξαπάτησιν τῆς 'Αστυνομίας. Πρέπει νὰ δεχθῶμεν λοιπόν, ὅτι καὶ ὁ Θεὸς προστατεύει τὴν ἔννομον τάξιν...

Αὐτὰ ἐν συντομίᾳ ἦσαν τὰ συμπεράσματα εἰς τὰ ὁποῖα κατέληξεν τὸ συνέδριον αὐτὸ τῆς «INTERPOL» ὡς πρὸς τὰ μέσα ἅτινα παρέχει ἡ ἐπιστήμη εἰς τοὺς ἐγκληματίας πρὸς ἐξαπάτησιν τῆς 'Αστυνομίας, καὶ τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλουν ἀντιστοίχως τὴν λῆψιν ὡρισμένων ἀντιμέτρων ὑπ' αὐτῆς διὰ τὴν ἄμυναν κατὰ τοῦ ἐγκλήματος.

Τίνα θὰ εἶναι ταῦτα, δὲν εἶναι βεβαίως εὔκολον οὐδ' ἐπιτρεπτὸν—νομίζω—νὰ ἐκτεθοῦν δημοσίᾳ. Δύναται ὅμως νὰ λεχθῇ ὅτι πλὴν τῶν ἐπιβαλομένων διεθνῶν πλέον μέτρων, πρὸς ἀποτροπὴν χρήσεως πλαστῶν ταυτοτήτων καὶ διαβατηρίων, οἱ ἁρμόδιοι, προσανατολίζονται ἤδη τὸ μὲν εἰς τὴν φωτογράφησιν τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ βάθος τοῦ ὁποίου, ὡς ἀπεδείχθη πλέον, εἶναι ἐπίσης αὐστηρῶς ἀτομικὸν εἰς ἕνα ἕκαστον ἄνθρωπον (ὡς δηλαδὴ ἦτο μέχρι σήμερα γνωστὸν διὰ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα) τὸ δέ, εἰς τὴν ἀκτινογράφησιν τοῦ σκλετετοῦ τοῦ κακοποιοῦ, διότι, ὡς διεπιστώθη ἤδη, τὴν μὲν σάρκα δύναται οὗτος νὰ μεταβάλῃ κατὰ τὸ δοκοῦν, ἀλλὰ τὸν σκελετόν του ὄχι ἀκόμη.

Δ. ΚΟΡΕΣΗΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ὑπὸ P. Villetorte Ἀστυνόμου τῆς Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας τῆς Γαλλίας, κατὰ μετάφρ.
Ὑπαστυνόμου Α' **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

Θὰ ἤθελα νὰ μεταφέρω ἐδῶ ἕναν νέον ἀντίλαλον καὶ ἰδίᾳ νὰ ἐκφράσω τὴν γνώμην ἑνὸς Σώματος, ἑνὸς λειτουργήματος τὸ ὁποῖον, πολὺ συχνά, ἀποφεύγει νὰ ἐπέμβῃ εἰς συζητήσεις ἀρχῆς.

Πρὶν εἰσέλθω εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ θέματος, θὰ ἦτο ἴσως καλὸν νὰ παράσχω εἰσαγωγικὰ τινὰ στοιχεῖα εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ ἰδίως τὸν ὀργανισμὸν τὸν ὁποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἐκπροσωπῶ ἐδῶ.

Ἡ Διεθνὴς Ὁμοσπονδία Ἀνωτέρων Λειτουργῶν Ἀστυνομίας ἱδρύθη τὸ 1950 εἰς Μέτς τῆς Γαλλίας καὶ ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἀποτελῇ συμβουλευτικὸν ὄργανον τοῦ Οἰκονομικοῦ καὶ Κοινωνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ο.Η.Ε. καὶ νὰ συνεργάζεται μὲ τὴν U.N.E.S.C.O.

Ἡ Ὁμοσπονδία αὐτὴ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀποκαταστήσῃ, οὔτε νὰ αὐξήσῃ τὴν δρᾶσιν περισσότερον ἰσχυρῶν ὀργανισμῶν οἱ ὁποῖοι ὑφίστανται ἀπὸ μακροῦ καὶ ἐπιδιώκουν σκοποὺς σχέσιν ἔχοντας μὲ τὴν Ἀστυνομίαν, τὴν Ἐγκληματολογίαν, τὸ Ποινικὸν Δίκαιον, καὶ ὅλα τὰ προβλήματα κοινωνικοῦ περιεχομένου εἰς τὰ ὁποῖα δύναται νὰ ἐπέμβῃ ἡ Ἀστυνομία.

Ἡ ἡμετέρα Συνομοσπονδία, προσφέρουσα εἰλικρινῆ συνεργασίαν εἰς τὴν Διεθνῆ Ἐπιτροπὴν Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας, εὑρισκομένη εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν Διεθνῆ Ἑταιρείαν Ἐγκληματολογίας, τὴν Διεθνῆ Ἑταιρείαν Κοινωνικῆς Ἀμύνης, τὴν Διεθνῆ Ἑταιρείαν Ποινικοῦ Δικαίου, καὶ ἄλλους σπουδαίους ἐπίσης ὀργανισμούς, ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν πρόληψιν τῆς ἐγκληματικότητος ἐν γένει, τὴν δρᾶσιν τῆς Ἀστυνομίας, εἰς τὸν κοινωνικὸν τομέα καὶ ἰδιαιτέρως τὴν προστασίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Ἡ Συνομοσπονδία μας ἀκολουθοῦσα τὴν γραμμὴν ταύτην, ὑπέβαλε πρὸ διετίας μίαν ἀναφορὰν εἰς τὴν U.N.E.S.C.O., περὶ τῆς δράσεως τῆς Ἀστυνομίας διὰ τὴν προστασίαν τῆς πνευματικῆς ὑγείας τῶν παιδιῶν εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἡ ἀναφορὰ αὐτὴ προεκάλεσε τὴν προσοχὴν τῶν ἐνδιαφερομένων κύκλων, ἠνάγκασε τὴν U.N.E.S.C.O. νὰ ἐπιφορτίσῃ τὴν Συνομοσπονδίαν μας νὰ συστήσῃ μίαν ὁμάδα ἐμπειρογνωμόνων, ἡ ὁποία νὰ συντάξῃ μίαν ἔκθεσιν ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος. Ἡ ὁμὰς αὐτὴ τῶν ἐμπειρογνωμόνων ἐργάζεται τώρα.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπον διὰ τὴν ὀργάνωσίν μας, νομίζω ὅτι εἶναι ὠφέλιμον νὰ σᾶς κάμω μερικὰς διευκρινίσεις διὰ τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον τὴν διέπει.

Κατὰ τὴν ἀντίληψίν μας, τὸ δόγμα τῆς ἀστυνομεύσεως δέον νὰ τείνῃ εἰς τὴν πρόληψιν ἀντὶ τῆς καταστολῆς καὶ εἰς τὸ νὰ πεισθοῦν οἱ πολῖται ὅτι ἡ Ἀστυνομία εἶναι ἕνα κοινωνικὸν ὄργανον προστασίας.

Ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης ἐκκινοῦντες, οἱ Ἀνώτεροι Λειτουργοὶ τῆς Ἀστυνομίας, ἱδρυταὶ καὶ μέλη τῆς Συνομοσπανδίας μας, προσπαθοῦν νὰ δώσουν μίαν ἐπαγγελματικὴν μόρφωσιν εἰς τὸ προσωπικὸν τὸ ὁποῖον τίθεται ὑπὸ τὰς διαταγάς των καὶ νὰ κατευθύνουν τὴν ὑπηρεσιακὴν του δρᾶσιν.

Ἐξ ἄλλου, ἐπειδὴ ἔχει παρατηρηθῇ ὅτι, ἡ πρόληψις καὶ ἡ ἠθικοπλαστικὴ δρᾶσις συναντᾷ πολλὰς δυσκολίας διὰ τοὺς ἐνηλίκους καὶ δὲν παρουσιάζει ἀποτελέσματα ἀνάλογα πρὸς τὰ χρησιμοποιούμενα μέσα, ἐπροτιμήσαμεν τὴν ἐξ ἀρχῆς ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος καὶ δι' αὐτὸ ἐνδιαφερόμεθα κυρίως διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

Γνωρίζομεν, βεβαίως, τὰς ἀντιδράσεις αἱ ὁποῖαι θὰ προκληθοῦν ἐκ τῆς νέας αὐτῆς ἰδέας περὶ προλήψεως, τόσον ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, ὅσον καὶ ἐκ μιᾶς μερίδος ἀστυνομικῶν.

Πολὺ συχνά, ἡ Ἀστυνομία εἶναι ὁ λαϊκὸς βραχίων ὁ ὁποῖος ἐπιπίπτει μέ, πολλὴν ἢ ὀλίγην διακριτικότητα ἐπὶ τῶν ἀτόμων καὶ συχνὰ μάλιστα ἐκείνων τῶν ὁποίων δὲν ἔχει ἀποδειχθῆ ἡ ἐνοχή. Εἰς τὴν ὅλως ἄδικον καὶ ἐσφαλμένην αὐτὴν εἰκόνα, ἀντιτάσσομεν τὴν δεδηλωμένην ἀπόδειξιν ἑνὸς ἄλλου πνεύματος. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ καταστολὴ εἶναι τὸ ὕστατον μέτρον τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλεται παρὰ μόνον ὅταν ἀποτύχῃ ἡ πρόληψις καὶ μάλιστα κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, δέον νὰ κατευθύνωμεν τὴν ἀστυνόμευσιν εἰς μίαν προσπάθειαν εὐρέως προστατευτικὴν καὶ προληπτικήν, ἡ ὁποία θὰ καθίστα τὸν ἀστυνομικὸν παιδαγωγὸν καὶ ὁδηγὸν τῶν συμπολιτῶν του εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωήν. Κατὰ τὴν ἀντιληψίν μας ὁ ἀστυνομικὸς δέον νὰ εἶναι ὁ ὑπερασπιστὴς τῶν ἀνθρωπίνων δικαίων. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ἀπαλλάξωμεν ἀπὸ τὴν παράλογον ὑποθήκην ἡ ὁποία βαρύνει τὸ λειτούργημά του.

Δυνατὸν νὰ μᾶς καταλογισθῇ παιδικὸς ἰδεαλισμός, ἴσως ἀκόμη καὶ οὐτοπία, ἀλλ' ἐπροτιμήσαμεν νὰ δεχθῶμεν παρομοίας κατηγορίας, ἐν τῇ ἐπιδιώξει ἀνωτέρων σκοπῶν, διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν ἕλξιν τῆς καθημερινῆς ρουτίνας.

Πρέπει νὰ εἴπωμεν, ἐπίσης, ὅτι πολὺ συχνὰ διὰ τὸν ὁρισμὸν τῆς Ἀστυνομίας, λαμβάνεται ὡς βάσις ἡ Δικαστικὴ Ἀστυνομία, δηλαδὴ ἡ κατασταλτικὴ δρᾶσις αὐτῆς.

Εἰς τὴν πραγματικότητα, ἡ Δικαστικὴ Ἀστυνομία, τῆς ὁποίας ἡ σπουδαιότης δὲν εἶναι συζητήσιμος, δὲν εἶναι ἐν τούτοις ὅλη ἡ Ἀστυνομία.

Αἱ εἰδικαὶ Ὑπηρεσίαι ἐν τῇ ἐξερευνήσει τοῦ ἐγκλήματος εἶναι μία ἐκδήλωσις ἑνὸς ὀργανισμοῦ τοῦ ὁποίου ἡ ἑνότης ἔχει μίαν γενικὴν ἀποστολὴν τείνουσαν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ πολίτου καὶ τὴν διατήρησιν τῆς κοινωνικῆς τάξεως. Ἡ ἑνότης αὐτὴ εἶναι περισσότερον καταφανὴς εἰς τὰς τοπικὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας, αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν Γαλλίαν φέρουν τὸν γενικὸν τίτλον τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας.

Τὴν Ἀστυνομίαν θὰ τὴν εὕρωμεν ἐπιλαμβανομένην εἰς διαφόρους κοινωνικὰς καὶ οἰκογενειακὰς ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας τῆς ἀναφέρουν αὐθορμήτως οἱ πολῖται. Ἀπὸ τὰ διάφορα Ἀστυνομικὰ Τμήματα καὶ Παραρτήματα Ἀσφαλείας συνεκεντρώσαμεν τὰ περισσότερα πληροφοριακὰ στοιχεῖα διὰ τὸ πρόβλημα τὸ ὁποῖον μᾶς ἐνδιαφέρει.

Ποῖα εἶναι τώρα ἡ θέσις τῆς Ἀστυνομίας ἔναντι τῶν ἀνηλίκων;

Διευκρινίζομεν ὅτι δὲν γίνεται λόγος περὶ τῶν ἐγκληματιῶν ἀνηλίκων, ἀλλὰ τῶν κανονικῶν ἀνηλίκων τῶν ὁποίων αἱ πράξεις δὲν δικαιολογοῦνται ἀπὸ καθαρᾶς διοικητικῆς καὶ δικαστικῆς πλευρᾶς.

Καταφαίνεται, πράγματι, ὅτι, ἐκτὸς τῶν χαρακτηριστικῶν ὑποθέσεων αἵτινες ὑπάγονται εἰς τὰ Δικαστήρια ἀνηλίκων ἢ τὰς ὀργανώσεις βοηθείας, ὑφίσταται ἕνα μεγάλον ποσοστὸν περιπτώσεων παιδιῶν, παρουσιαζομένων ὡς κανονικῶν εἰς τὰ ὄμματα τῶν γονέων των καὶ τῶν παιδαγωγῶν των, τὰ ὁποῖα, ὅταν μεγαλώσουν, γίνονται ἐγκληματίαι, διότι δὲν ἐγένοντο ἐγκαίρως ἀντιληπτὰ καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐπέσυρον τὴν προσοχὴν τῆς ἀπληροφορήτου οἰκογενείας των ἢ ἐλλείψει εἰδικῶν ὑπηρεσιῶν. Δὲν θὰ κατανοηθῇ καλῶς ὅτι, ἐκτὸς τοῦ σχολείου ὅπου τὸ παιδὶ ὑφίσταται τὴν ἐνεργητικὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀγωγῆς, τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας ἔνθα δέον νὰ εὑρίσκῃ κατὰ κανόνα ἕνα κλῖμα ἠθικῶς ἀνεκτόν, τὸ παιδὶ διέρχεται τὸ τέταρτον τῆς καθημερινῆς του ζωῆς εἰς δημοσίους τόπους: ὁδούς, κοινὰ μεταφορικὰ μέσα, θεάματα κ.λ.π. Ἐκεῖ διαφεύγει ἐξ ὁλοκλήρου οἱουδήποτε ἐλέγχου ἢ ἐπιβλέψεως καὶ εὑρίσκεται ἠθικῶς ἐλεύθερον εἰς ἕνα κύκλον ὁ ὁποῖος ἀδιαφορεῖ διὰ τὸ εὔθραυστόν του. Μακρὰν τῶν φυσικῶν προστατῶν του, γονέων καὶ διδασκάλων, δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ κάθε περιέργειάν του. Πνιγμένον μέσα εἰς τὸν ὄχλον μιᾶς πόλεως, μὲ τὸ συναίσθημα ἀνωνυμίας, δύναται εὐκόλως νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰ ἔνστικτά του. Ἐν τέλει, εἶναι ἀντικείμενον βρωμερῶν παρακινήσεων ἢ πιέσεων καὶ δὲν ἔχει συχνὰ τὰ φυσικὰ μέσα ἀμύνης διὰ νὰ ἀντισταθῇ εἰς αὐτά. Ἡ πεῖρα διδάσκει ὅτι τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα ζοῦν εἰς ἕνα κύκλον ἠθικῶς ὑγιᾶ, καὶ δὲν παρακολουθοῦνται ὑπὸ παιδαγωγῶν, οὔτε τῶν γονέων των, ἀναμιγνυόμενα ἀπροσδοκήτως εἰς οἱασδήποτε δικαστικὰς ὑποθέσεις, ἀποκρύ-

πτουν τὰς κακὰς των συναναστροφὰς κατὰ τὴν καθημερινὴν ζωήν τὴν ὁποίαν διέρχονται ἐκτὸς τῆς κατοικίας των ἢ τοῦ σχολείου των. Αἱ πρῶται διαθέσεις εἰς ἀκολασίαν, εἰς σεξουαλικὰς παρεκκλίσεις, εἰς τὴν ἠθικὴν διαστροφήν, ἐγεννήθησαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ὅπου τὸ παιδὶ εἶναι πνιγμένον εἰς τὸ ἀνώνυμον πλῆθος τῆς πόλεως. Ἐκ τούτων τεκμαίρεται ὅτι ἡ ἠθικὴ προστασία τοῦ παιδιοῦ δέον νὰ ἐπεκτείνεται πέραν τοῦ σχολείου, πέραν τοῦ ἐργαστηρίου, πέραν τῆς ἑστίας.

Ἡ Ἀστυνομία, ἡ ὁποία εἶναι ἐξ ὑπαρχῆς ὁ φυσικὸς φύλαξ τῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ τῶν ἠθικῶν γενικῶς, ἀφοῦ ἀπαλλαγῇ τῶν προλήψεων αἱ ὁποῖαι τὴν χαρακτηρίζουν καὶ αὐξήσῃ τὴν προστατευτικήν της ἀποστολήν, ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν ρόλον της ὡς φυσικῆς προστάτιδος τῶν παιδιῶν εἰς δημοσίους τόπους. Ἐν τῇ πράξει εἴμεθα ἀρκετὰ μακρὰν μιᾶς τοιαύτης ἀντιλήψεως καὶ νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ κάνωμεν ἀκόμη πολλὰ πρὶν ἀκόμη αὕτη γίνῃ δεκτὴ ὑπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, ἀλλ' εἶναι καιρὸς νὰ γίνῃ γνωστὴ καὶ νὰ θέσωμεν τὰς βάσεις της. Ἀφοῦ ἐξετέθησαν ἤδη αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ τῆς προστατευτικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἀστυνομίας, καὶ ἔγινε προσπάθεια συστηματοποιήσεώς των, θὰ πρέπει νὰ ἐντοπίσωμεν τὸ θέμα μας εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν δρᾶσιν τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὸν τομέα τῶν ἀνηλίκων.

Κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ δρᾶσις αὕτη παρουσιάζει τρεῖς ἀπόψεις:

Κατ' ἀρχήν, δημιουργίαν ἑνὸς κλίματος ἐμπιστοσύνης μεταξὺ τοῦ παιδιοῦ καὶ τῆς Ἀστυνομίας, εἶτα γενικὴν δρᾶσιν τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὸν τομέα τῆς διανοητικῆς ὑγιεινῆς τοῦ παιδιοῦ καὶ τέλος δρᾶσις διὰ τὴν κατ' ἄτομον ἔρευναν τῶν διαφόρων περιπτώσεων.

Ἡ δημιουργία κλίματος ἐμπιστοσύνης δὲν ἐτέθη ἄνευ λόγου, ὡς πρώτη ἄποψις. Εἶναι ὁ βασικὸς ὅρος τῆς ὅλης ἐνεργείας τῆς Ἀστυνομίας διὰ τὰς περιπτώσεις αὐτάς, γενικῶς καὶ κατ' ἄτομον.

Δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζωνται αἱ ἀπώτεραι συνέπειαι αὐτοῦ τοῦ κλίματος ἐμπιστοσύνης, διότι τὸ παιδὶ θὰ μεγαλώσῃ καὶ ὡς ἐκ τούτου αἱ κοινωνικαὶ σχέσεις μεταξὺ Ἀστυνομίας καὶ κοινοῦ θὰ πάρουν μίαν ὅλως διάφορον ὄψιν.

Ἐξ ἄλλου, δὲν πρέπει ν' ἀμφισβητῆται ὅτι ἡ Ἀστυνομία ἔχει ἀνάγκην, κατ' ἀρχὴν νὰ γνωρίζῃ ὅλας τὰς εἰκόνας αἱ ὁποῖαι συνθέτουν τὸ παιδί.

Αἱ εἰκόνες αὐταὶ ποικίλλουν ἀναλόγως τοῦ περιβάλλοντος, ἀλλὰ δυνάμεθα γενικῶς νὰ εἴπωμεν, ὅτι, κατὰ τὸν ἕνα ἢ ἄλλον τρόπον, ὁ ἀστυνομικὸς παρουσιάζεται, κατ' ἐξοχήν, ὡς κατασταλτικὸν κοινωνικὸν ὄργανον.

Τὸ παιδὶ ἀκούει ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του νὰ γίνεται λόγος ὅτι πρέπει νὰ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸν ὄργανον τὰς ἀξιομέμπτους ἐνεργείας τοῦ πατρός, τῆς μητρὸς ἢ ἄλλου μέλους τῆς οἰκογενείας, ἢ ὅτι θὰ φωνάξουν τὸν Ἀστυνόμον ἢ τὸν ἀστυφύλακα νὰ τὸ παραδώσουν διότι κάμνει ἀταξίας. Καὶ εἰς τὴν μίαν περίπτωσιν καὶ εἰς τὴν ἄλλην, ὁ ἀστυνομικὸς ἐφανίζεται ὡς ἐχθρὸς ἢ τοὐλάχιστον ὡς κατασταλτικὸν ὄργανον.

Ἀξιοσημείωτος εἶναι μία πολὺ συχνὰ διαπιστουμένη τάσις, εἰς τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς κύκλους, νὰ ὑποτιμηθῇ ἡ Ἀστυνομία, πρᾶγμα ὅπερ καθιστᾷ δυσχερῆ τὴν ἔνταξιν τοῦ νέου εἰς τὴν νομιμόφρονα κοινωνίαν ὅπου κυριαρχεῖ τὸ ἀστυνομικὸν σύμβολον, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς κοινωνικῆς πειθαρχίας.

Θὰ ἐπιμείνωμεν λοιπὸν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης νὰ διευκρινισθῇ ἡ ἔννοια τῆς Ἀστυνομίας προστάτιδος εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ παιδιοῦ διὰ μέσων ἁπλῶν, ἀλλὰ πειστικῶν. Δὲν ἔχω, οὐδόλως, ὑπ' ὄψει νὰ τροποποιήσω τὰ ἔθιμα καὶ γνωρίζω πόσον θὰ ἦτο δύσκολον νὰ υἱοθετηθοῦν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς κοινῆς γνώμης ὡρισμέναι τολμηραὶ πρωτοβουλίαι, αἱ ὁποῖαι ἐδοκιμάσθησαν εἰς τὰς Σκανδιναβικὰς Χώρας, τὴν Ἀγγλίαν, τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ τὸν Καναδᾶ, διὰ τῆς ἱδρύσεως, ἐπὶ παραδείγματι, παιδικῶν λεσχῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἀστυνομικῶν.

Ὡς πρῶτον σημεῖον ἐπαφῆς μεταξὺ παιδιοῦ καὶ Ἀστυνομίας, θὰ ἦτο ἀρκετὴ ἡ ὀργάνωσις σειρᾶς μαθημάτων εἰς τὰ σχολεῖα, σχετικῶς μὲ τὴν τροχαίαν κίνησιν,

παρουσίᾳ τῶν διδασκάλων καὶ καθηγητῶν, τὰ ὁποῖα νὰ διδάσκουν ἀστυνομικοὶ ἐν στολῇ.

Ἀπὸ τὰ μαθήματα αὐτὰ θ' ἀντιληφθῇ τὸ παιδὶ ὅτι ὁ ἀστυφύλαξ, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τὴν διασταύρωσιν, δὲν εἶναι μόνον μία μηχανὴ ἡ ὁποία κινεῖ μίαν λευκὴν ράβδον καὶ σταματᾷ τὰ ποδήλατα καὶ τὰ αὐτοκίνητα, ἀλλ' ὁ φυσικὸς προστάτης ἐκείνων οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ διέλθουν τὴν ὁδὸν καὶ κατανέμει τὴν δίοδον μεταξὺ πεζῶν καὶ ὀχημάτων.

Θὰ ἠδύναντο, ἴσως, νὰ ἐπακολουθήσουν μετὰ τὰ μαθήματα καὶ μερικὰ σχόλια, ὥστε νὰ συνηθίσῃ τὸ παιδὶ νὰ ἐπικαλῆται μόνο του τὴν προστασίαν τοῦ ἀστυνομικοῦ ὅταν αἰσθάνεται ὅτι ἀπειλεῖται καθ' οἱονδήποτε τρόπον.

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς της, ἡ Ἀστυνομία ὀφείλει ν'ἀποφεύγῃ σταθερῶς οἱονδήποτε ψυχικὸν τραυματισμὸν τοῦ παιδιοῦ.

Εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Ὑπηρεσίαν ὡς θὰ τὴν καθορίσωμεν εὐθύς, ἀποκαλύπτονται καθημερινῶς πολλαπλαῖ παρεμβάσεις θέτουσαι εἰς δοκιμασίαν τὰ παιδιά. Ἡ πρώτη ἐπαφὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ τοῦ παιδιοῦ πρέπει νὰ εἶναι μᾶλλον κατατοπιστικὴ καὶ δέον ν' ἀποδίδεται εἰς αὐτὴν ἰδιαιτέρα σπουδαιότης. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, πρέπει νὰ ἔχῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περιωρισμένον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ παιδιοῦ. Ἡ πρώτη ἐπαφὴ τοῦ παιδιοῦ μὲ τὴν Ἀστυνομίαν δὲν πρέπει νὰ τοῦ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξομοιωθῇ πρὸς ἐγκληματίας ἥρωας ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων. Αἱ ἐρωτήσεις πρὸς τὸ παιδὶ δέον νὰ γίνωνται μετὰ τῆς μεγαλυτέρας προσοχῆς, καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται περὶ μαρτυρίας ἐναντίον τρίτων καὶ περισσότερον ἀκόμη ἐναντίον τῶν γονέων.

Ὁ καθηγητὴς Grassberger, ἀπὸ τὴν Βιέννην, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐγκύψει ἰδιαιτέρως εἰς τὸ πρόβλημα αὐτό, ἔχει θέσει μερικὰς κατευθυντηρίους ἀρχάς. Ἀλλά, ἂν καὶ συμφωνοῦμεν ἐξ ὁλοκλήρου μὲ τὴν γνώμην τοῦ διακεκριμένου αὐτοῦ εἰδικοῦ, νομίζομεν, ἐν τούτοις ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀμετάβλητος κανὼν εἰς τὸ θέμα αὐτὸ καὶ ὅτι τὸ ἐρωτηματολόγιον τοῦ παιδιοῦ παρέχει πολλὰς εὐκαιρίας εἰς τὸν ἀστυνομικὸν νὰ κάμῃ ψυχολογικὴν δοκιμασίαν καὶ νὰ προσαρμόσῃ τὴν συμπεριφοράν του εἰς ἐκείνην τοῦ συνομιλητοῦ του.

Κατὰ τὴν ἄποψίν μας, δύο κανόνες ἐπιβάλλονται: Κατ' ἀρχὴν νὰ ἐμπνεύσωμεν εἰς τὸ παιδὶ ἐμπιστοσύνην ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ διεψευσθῇ καὶ ἐξ ἄλλου νὰ μὴν ἐφαρμόσωμεν ἐναντίον του ἀστυνομικὰ καὶ διοικητικὰ μέτρα, ἐφ' ὅσον βεβαίως τοῦτο εἶναι δυνατόν.

Αἱ ἄλλαι αἰτίαι αἱ ὁποῖαι τραυματίζουν τὸν ἀνήλικον, ἔχουν σχέσιν μὲ τὸ λυπηρὸν ζήτημα τῶν συνεπειῶν τῆς συλλήψεως ἑνὸς μέλους τῆς οἰκογενείας. Δὲν εἶναι σπάνιον τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ σύλληψις αὐτὴ λαμβάνει ἕναν θεαματικὸν χαρακτῆρα ἐνώπιον τῶν παιδιῶν καὶ τῆς γειτονιᾶς.

Παρόμοιαι σκηναὶ ἀφίνουν βαθέα ἴχνη εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ καὶ κανεὶς δὲν δύναται νὰ προβλέψῃ τὰς ἀμέσους ἢ ἀπωτέρους συνεπείας των. Συχνά, ἀκόμη, αἱ συλλήψεις αὐταὶ ἔχουν οἰκονομικὰς συνεπείας, αἱ ὁποῖαι συνδυαζόμεναι μὲ τὸ ψυχικὸν τραῦμα τοῦ παιδιοῦ, ἀποτελοῦν σπουδαίους ἐγκληματογενεῖς παράγοντας. Διὰ τὸ θέμα αὐτὸ τῆς ἐπαφῆς τῆς Ἀστυνομίας καὶ τοῦ παιδιοῦ δὲν ἐπαρκεῖ μία ὁμιλία. Καὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὀλίγοι κανόνες ὑφίστανται διὰ τὸ θέμα αὐτὸ καὶ ὅτι τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐπαγγελματικῆς καὶ ἠθικῆς μορφώσεως τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Ἡ ἔννοια τῆς Ἀστυνομίας προστάτιδος λαμβάνει τὴν πραγματικήν της σημασίαν κατὰ τὴν γενικὴν δρᾶσιν της.

Διὰ τὸ θέμα αὐτὸ θὰ ἀναφέρωμεν τὸν Ἀστυνόμον ὅστις, ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ τεχνικοῦ συμβούλου τῶν Νομαρχῶν καὶ τῶν Δημάρχων, δύναται νὰ προκαλέσῃ τὴν ἔκδοσιν παρ' αὐτῶν ἀποφάσεων ἀποβλεπουσῶν εἰς τὴν προστασίαν τῆς πνευματικῆς ὑγείας τοῦ παιδιοῦ.

Παρόμοιαι ἀποφάσεις δύνανται νὰ ληφθοῦν διὰ τὰς διαφημίσεις, τὰ θεάματα καὶ τὴν κοσμιότητα γενικῶς.

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων, εὑρίσκονται εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ ἄλλα μέσα καὶ ἰδίως ἡ συνεργασία μὲ εἰδικὰς κοινωνικὰς ὀργανώσεις καὶ ὑπηρεσίας.

Ἐπὶ παραδείγματι, ἐάν, πρὸς τὸ παρόν, δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ λειτουργία ἐν Γαλλίᾳ ἀστυνομικῶν λεσχῶν διὰ τοὺς νέους, θὰ ἦτο εὐκταῖον ὅπως, αἱ ὀργανώσεις κοινωνικῆς προστασίας, ἀναλάβουν τὴν ἵδρυσιν λεσχῶν τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ἡ δὲ Ἀστυνομία νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀνάπτυξίν των καὶ ἐξεύρεσιν τῶν νέων μελῶν των. Ἕνας ἄλλος τομεὺς εἶναι ἡ διαφώτισις, ὡς ἔγινεν εἰς τὴν Γερμανίαν, διὰ τῆς διανομῆς εἰδικῶν φυλλαδίων, πρωτοβουλίᾳ τῆς Ἀστυνομίας καὶ μὲ βοήθειαν σωματείων προστασίας ἀνηλίκων καὶ Συλλόγων Γονέων.

Διὰ τῶν διαφωτιστικῶν αὐτῶν φυλλαδίων, ἐπεστήθη ἡ προσοχὴ τῶν γονέων ἐπὶ τῶν κινδύνων οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦν τὰ παιδιὰ ἐκτὸς τῆς οἰκίας καὶ τῶν σχολείων. Μὲ τρόπον ἁπλοῦν ἐτέθησαν ἐρωτήματα εἰς τοὺς γονεῖς, προκειμένου νὰ διαπιστωθῇ μέχρι ποίου σημείου ἦσαν ἐνήμεροι τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῶν συναναστροφῶν τῶν παιδιῶν των.

Αὐτὸ εἶναι παράδειγμα, ληφθὲν κατὰ τύχην. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα, ἐφ' ὅσον θέλει ν' ἀντλήσῃ κανεὶς διδάγματα, τὰ ὁποῖα ἐφηρμόσθησαν εἰς ἄλλας Χώρας.

Εἶναι βέβαιον ὅτι, ἡ συνεργασία τῆς Ἀστυνομίας μὲ τὰς λοιπὰς ὀργανώσεις, δύναται ν' ἀποβῇ ἐξαιρετικῶς καρποφόρος.

Διότι ἡ Ἀστυνομία εἶναι κάτοχος ἀναρριθμήτων πηγῶν πληροφοριῶν καὶ παρατηρήσεων περὶ τῆς κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀτόμων. Παρίσταται παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ ἰδιαιτέρως ἐκεῖ ποὺ συγκεντρώνεται τὸ κοινόν.

Ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν της μέσα τὰ ὁποῖα δὲν τὰ ἔχει καμμία ἄλλη Ὑπηρεσία. Διὰ τοῦτο, ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἐὰν αἱ πληροφορίαι καὶ παρατηρήσεις αὐταί, τὰς ὁποίας συγκεντρώνει ἡ Ἀστυνομία, συσχετισθοῦν μὲ ἐκείνας τὰς ὁποίας ἔχουν συγκεντρώσει οἱ παιδαγωγοὶ καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῶν γονέων, τὸ ἔργον τῆς προστασίας ἀνηλίκων, θὰ πρέπει νὰ συνοψισθῇ εἰς ἕνα φυλλάδιον μὲ ἀρκετὰ πλούσιον καὶ ποικίλον περιεχόμενον, τὸ ὁποῖον θὰ διηυκόλυνε τὰς Δημοσίας Ὑπηρεσίας διὰ τὴν λῆψιν τῶν γενικῶν μέτρων πνευματικῆς ἐξυγιάνσεως τῶν παιδιῶν.

Ἐὰν περάσωμεν ἀπὸ τὴν γενικὴν δρᾶσιν τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὴν κατ' ἄτομον τοιαύτην, βλέπομεν ὅτι εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον τομέα τὰ ὅρια δράσεως εἶναι περισσότερον περιωρισμένα, Δὲν πρόκειται νὰ ἐπιλύσωμεν γενικὰ ζητήματα διὰ γενικῶν κανόνων, ἀλλὰ μᾶλλον ν' ἀναλύσωμεν κάθε φορὰν μίαν ἰδιαιτέραν περίπτωσιν, πάντοτε διάφορον ἐκείνης ἡ ὁποία προηγήθη καὶ ἐκείνης ποὺ θὰ ἀκολουθήσῃ.

Δὲν θὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τῆς φροντίδος ν' ἀποφευχθῇ ὁ τραυματισμὸς τοῦ παιδιοῦ ἡ ὁποία δέον νὰ διαπνέῃ πάντοτε κάθε ἀστυνομικὸν ἀσχολούμενον μὲ ὑπόθεσιν ἀνηλίκου.

Θὰ εἴπωμεν ἁπλῶς ὅτι εἰς τὰς διαφόρους περιπτώσεις εἰς τὰς ὁποίας ὀφείλει νὰ ἐπέμβῃ ἡ Ἀστυνομία, πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει τ' ἀνωτέρω καὶ νὰ προσέχῃ τί μέτρα θὰ λάβῃ, τὰ μέσα τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ τὴν στάσιν τὴν ὁποίαν θὰ τηρήσῃ.

Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι εἰς κάθε περίπτωσιν ποὺ κατηγορεῖται ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἕνα παιδὶ καὶ πρόκειται νὰ ληφθοῦν ἐναντίον του διοικητικὰ ἢ δικαστικὰ μέτρα ἡ Ἀστυνομία ὀφείλει νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἀνάκρισίν της διὰ μιᾶς ἀναφορᾶς κοινωνικοῦ χαρακτῆρος. Τὰ μέσα πληροφοριῶν τὰ ὁποῖα διαθέτει αὕτη καὶ τὰ ἀρχεῖα της τῆς ἐπιτρέπουν νὰ τὰς συντάξῃ ὅσον τὸ δυνατὸν τελειότερον.

Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἕνας ἄλλος τρόπος ἐνεργείας ὁ ὁποῖος ἐκφεύγει τοῦ θέματός μας, καθ' ὅσον ἐπιδιώκομεν τὴν προστασίαν τῶν ὁμαλῶν ἀνηλίκων καὶ πρόληψιν ἐνδεχομένου ἐγκλήματος.

Θ' ἀρκεσθῶμεν λοιπὸν εἰς τὸ νὰ ἐπιβεβαιώσωμεν ὅτι διὰ τοῦ συντονισμοῦ τῶν πληροφοριῶν περὶ τοῦ κάθε παιδιοῦ καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ του κύκλου, θὰ ἠδύναντο οἱ παιδαγωγοί, τὰ ὄργανα κοινωνικῆς δράσεως καὶ οἱ ἀστυνομικοί, ν' ἀποκαλύψουν τὰς τάσεις εἰς τὴν ἐγκληματικότητα. *(Συνεχίζεται)*

ΘΡΑΥΣΙΣ ΥΑΛΟΠΙΝΑΚΩΝ*

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

5. Ῥάϊσμα ἢ θραῦσις ὑαλοπίνακος ἐκ θερμοκρασίας, κρότου κ.λ.π.
6. Ἄθραυστοι ὑαλοπίνακες.
7. Σύγκρισις θραυσμάτων ὑαλοπινάκων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰδιοτήτων τῆς ὑάλου.
8. Ἐξέτασις τοῦ σχήματος τῶν θραυσμάτων.
9. Φυσικὲς ἰδιότητες τῆς ὑάλου.
10. Ἄλλες φυσικὲς ἰδιότητες (ὑπεριώδης ἀκτινοβολία).
11. Χημικὴ ἐξέτασις ὑάλου.

***

5. Ῥάϊσμα ἢ θραῦσις ὑαλοπίνακος ἐκ θερμοκρασίας, κρότου κ.λ.π.

Ὁσάκις ὑαλοπίναξ ἔχει ραΐσει ἢ θραυσθῇ ἐξ ἐπιδράσεως θερμοκρασίας, τοῦτο διαφαίνεται ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν μακρῶν κυματοειδῶν θραυσμάτων. Τεμάχια ἄτινα ἔχουν ἀποσπασθῇ συνεπείᾳ θραύσεως ἐκ τῆς θερμοκρασίας ἀνευρίσκονται γενικῶς πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἑστίας τῆς θερμότητος. Ἐὰν ὡρισμένη ἐπιφάνεια τοῦ ὑαλοπίνακος ἔχῃ ἐκτεθῇ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὰς φλόγας, τὸ τμῆμα αὐτὸ τῆς ὑάλου διαρρηγνύεται. Ἀλλ' ὑαλοπίνακες μεγάλου μεγέθους, ὡς οἱ τῶν βιτρινῶν, δυνατὸν νὰ θραυσθῶσιν ἐνίοτε ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξωτερικῆς ἐπιδράσεως

Ἡ αἰτία ὀφείλεται εἰς ταχεῖαν ψῦξιν, δηλαδὴ κατὰ τὸν χρόνον τῆς κατασκευῆς τῆς ὑάλου, ἥτις καθιστᾷ μὲν ταύτην σκληροτέραν, ἀλλὰ λόγῳ τῆς μὴ ταυτοχρόνου συστολῆς τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς μάζης, ἡ ὕαλος ὑπόκειται εἰς αὐτομάτους θραύσεις. Ἐντεῦθεν συχνάκις προκαλεῖται αἰφνηδία θραῦσις ὑαλοπίνακος ἄνευ ἄλλου ἐξωτερικοῦ ἐρεθίσματος. Τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα δύναται νὰ ἐπέλθῃ συνεπείᾳ δονήσεως ἢ κατόπιν χαράξεως τοῦ ὑαλοπίνακος δι' ἀδάμαντος ἢ ἐξ ἰσχυροῦ κρότου. Ἐπὶ παρομοίων περιπτώσεων τὰ ραΐσματα τῆς ὑάλου εἶναι σχετικῶς ὁμαλᾶ καὶ ἔχουν τὴν ἐμφάνισιν τῶν τυπικῶν θραυσμάτων. Δυνατὸν ὅμως ὁ ὑαλοπίναξ νὰ θραυσθῇ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ καθ' ὁμαλὰ σχήματα. Ἐνίοτε τὰ ἐν λόγῳ τεμάχια ἐκσφενδονίζονται εἰς ὑπολογίσιμον ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ ὑαλοπίνακος. Ποτήρια νεροῦ κ.λ.π. δυνατὸν νὰ θραυσθοῦν ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

6. Ἄθραυστοι ὑαλοπίνακες.

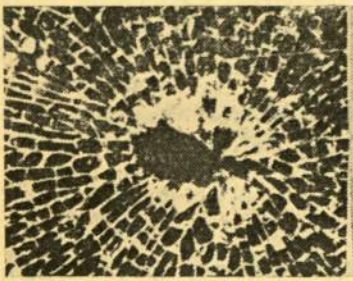
Τὸ εἶδος τῶν ὑαλοπινάκων τὸ ἀποκαλούμενον «ἄθραυστα» χρησιμοποιεῖται σήμερον εὐρύτατα καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰ παντὸς τύπου μεταφορικὰ μέσα. Οἱ ἐν λόγῳ ὑαλοπίνακες θραύονται πλήρως ἢ μερικῶς εἰς τεμάχια σχήματος μικρᾶς τετραγώνου ράβδου (ὅρα εἰκὼν 7) ὁμαλοῦ σχήματος, δηλαδὴ οὐχὶ αἰχμηρά, ὁσάκις σκληρὸν ἀντικείμενον πλήξῃ αὐτά.

Ἐπίσης καὶ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ὑάλου δύναται νὰ θραυσθῇ ἐπὶ τοῦ πλαισίου ὁσάκις ἀσκηθῇ ἡ ἀπαραίτητος πίεσις, ἀλλὰ λόγῳ τῆς εἰδικῆς κατασκευῆς των καὶ τῶν καταλλήλων ὑπολογισμῶν, εἰς περιπτώσεις συγκρούσεων δὲν ἐκσφενδονίζονται ὑπὸ μορφὴν αἰχμηρῶν τεμαχίων καὶ οὕτω ἀποτρέπεται ὁ κίνδυνος τραυματισμοῦ ὁδηγῶν καὶ ἐπιβατῶν.

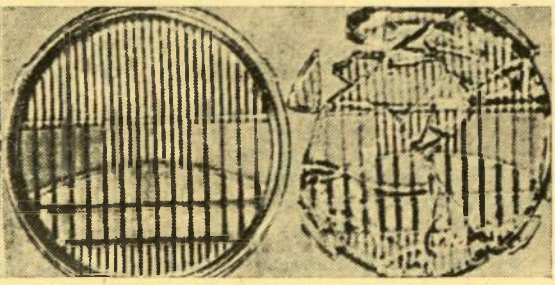
Εἰς περίπτωσιν θραύσεως των διὰ βλήματος παραμένουν κρεμάμενα ἐπὶ τοῦ πλαισίου εἰς ὃ ἐστηρίζετο ὁ ὑαλοπίναξ τὸ πλεῖστον τῶν θραυσμάτων. Εἰς περίπτωσιν τυπικῆς μορφῆς θραυσμάτων αἱ ρωγμαὶ ἐπεκτείνονται ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ ὑαλοπίνακος, ἀλλὰ πλησίον καὶ πέριξ τοῦ σημείου θραύσεως ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς θρυμμάτων συνήθως ἐκτινάσσεται μακρὰν καὶ χάνεται. Οὕτω ἡ ἐξέτασις τοῦ σχήματος τῆς ὀπῆς μόνον ἐκ τυχαίας συμπτώσεως εἶναι δυνατή.

Ἐὰν τὰ θραύσματα ἀνευρεθοῦν καὶ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀναπροσαρμογὴ αὐτῶν,

τότε δυνατὸν νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ μελέτη τῶν ἐπ' αὐτῶν ἰχνῶν. Συχνάκις ἡ θραῦσις τῶν ἐν λόγῳ ὑαλοπινάκων δὲν εἶναι πλήρης καὶ αἱ ἀκτινωταὶ ρωγμαὶ δὲν ἐπεκτείνονται ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς δεχθείσης τὸ πλῆγμα, οὐδὲ τὰ ὁμόκεντρα εἰς τὴν μὴ

Εἰκὼν 7

Εἰκὼν 8

πληγεῖσαν. Εἰς περίπτωσιν ἀπουσιάσεως ὁμοκέντρων ρωγμῶν, τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ἀκτινωτὰ προϋκλήθησαν μόνον ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας εἶναι σημαντικόν. Ἕτερος τρόπος ἐλέγχου τῶν ἀθραύστων ὑαλοπινάκων εἶναι ὁ ἑξῆς : Συχνάκις οἱ ἐν λόγῳ ὑαλοπίνακες ὑφίστανται κοίλωμα μόνον ἀντὶ θραύσεως ὅταν ὑποστοῦν πλῆγμα. Τοῦτο διαπιστοῦται ἂν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑαλοπίνακος ἐπιθέσωμεν εὐθὺν καὶ ἀνάλογον μὲ τὸ μέγεθος αὐτοῦ κανόνα, ὁπότε διαπιστοῦται εἰς ποῖα σημεῖα δὲν ἐπέρχεται πλήρης ἐπαφὴ μεταξὺ ἐπιφανείας ὑαλοπίνακος καὶ πλευρᾶς τοῦ κανόνος.

7. Σύγκρισις θραυσμάτων ὑαλοπινάκων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰδιοτήτων τῆς ὑάλου.

Ὅτε μικρὰ τεμάχια θραυσμάτων ὑάλου ἀνευρίσκωνται εἰς τὸ σημεῖον τῆς καταστροφῆς ὑαλοπίνακός τινος ἢ φανοῦ αὐτοκινήτου κ.λ.π. τὸ ἐρώτημα τὸ ὁποῖον ἀνακύπτει συνίσταται εἰς τὸ «ἂν ὑφίστανται δυνατότητες προσδιορισμοῦ τοῦ ὑαλοπίνακος ἢ τοῦ φανοῦ τοῦ αὐτοκινήτου» ἐκ τοῦ ὁποίου τὰ θραύσματα προέρχονται. Εἰς πλεῖστας περιπτώσεις ἡ ἐξαγωγὴ ἀσφαλοῦς συμπεράσματος δὲν εἶναι εὔκολος. Ὡς συχνάκις συμβαίνει αἱ ἐκ συμπτώσεως ἀποδείξεις ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα μᾶλλον τὰς πιθανότητας παρὰ τὸν καθορισμὸν τῆς πραγματικῆς πηγῆς ἐκ τῆς ὁποίας προέρχεται ἡ ὕαλος. Ἡ ἐκτίμησις τῶν ἐν λόγῳ ἀποδείξεων καθορίζεται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν φύσιν τῶν πειραμάτων καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν θραυσμάτων τὰ ὁποῖα θὰ καταστῇ δυνατὸν ν' ἀναπροσαρμοσθοῦν καὶ νὰ ταυτισθοῦν τὸ ἓν παρὰ τῷ ἄλλῳ καὶ εἶτα ὅλα ὁμοῦ μετὰ τοῦ ὑαλοπίνακος ἢ τῆς λάμπας τοῦ ὑπόπτου αὐτοκινήτου, γεγονὸς ὅπερ ἀποτελεῖ πλέον τὴν βαρυτέραν καὶ τὴν σπουδαιοτέραν τῶν ἀποδείξεων (ὅρα εἰκὼν 8).

Πολλαὶ ἐκ τῶν δοκιμῶν εἶναι ἁπλαῖ καὶ δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς προκαταρκτικαὶ παρατηρήσεις, δηλαδὴ τοῦ τί δύναται νὰ γίνῃ πρὸ τῆς λεπτομεροῦς ἐξετάσεως.

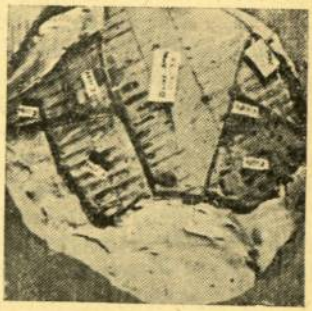
Κατ' ἀρχὴν βεβαίως ἐξετάζομεν τὰ θραύσματα διὰ τυχὸν ὕπαρξιν κηλίδων ἢ μὴ τυχὸν εἶναι ἐπικεκολλημέναι ἄλλαι οὐσίαι καὶ ἀφοῦ βεβαιωθῶμεν ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει ἐπ' αὐτῶν τότε προβαίνομεν εἰς τὴν δοκιμήν, ἐκ τῆς ὁποίας οὐδεὶς κίνδυνος ὑφίσταται διὰ τὰς μετέπειτα διαφόρους λεπτομερειακὰς ἐξετάσεις τῶν θραυσμάτων.

8. Ἐξέτασις τοῦ σχήματος τῶν θραυσμάτων.

Εἶναι εὐνόητον ὅτι τὸ μόνον ἀσφαλὲς συμπέρασμα πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ ὑαλοπίνακος ἐκ τοῦ ὁποίου προέρχεται (τὸ θραῦσμα) ἐπιτυγχάνεται ἐὰν καταστῇ δυνατὴ ἐπιτυχὴς προσαρμογὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ θραυσθέντος ὑαλοπίνακος ἐκ τοῦ ὁποίου ὑποτίθεται ὅτι προέρχεται. Τὸ ἔργον τοῦτο ὅμως εἶναι δύσκολον ἂν οὐχὶ ἀκατόρθωτον, ἰδιαιτέρως δὲ ὁσάκις τὰ θραύσματα εἶναι πολὺ μικρὰ καὶ ὁ ἀριθμὸς

αὐτῶν μεγάλος. Ὅτε τὰ θραύσματα προέρχονται ἀπὸ κοινὸν ὑαλοπίνακα αἱ δυσκολίαι αὐξάνονται ἀκόμη περισσότερον, λόγῳ ἐλλείψεως χαρακτηριστικῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων νὰ εἶναι δυνατὸς ὁ καθορισμὸς τῆς ἐμπροσθίας ἢ ὀπισθίας ἐπιφανείας τοῦ θραύσματος.

Ἡ προσαρμογή, δηλαδὴ ἡ τοποθέτησις τοῦ ἑνὸς παρὰ τῷ ἄλλῳ τῶν θραυσμάτων καθίσταται εὐκολωτέρα ἂν τὰ θραύσματα προέρχωνται λ.χ. ἀπὸ ὕαλον φανοῦ αὐτοκινήτου, διότι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἐν λόγῳ ὑάλου ὑπάρχουν συνήθως γραμμαὶ καὶ ράμματα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων καθηγητεῖται ὁ προσπαθῶν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν προσαρμογήν. Ἐὰν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαπιστωθῇ διὰ τῆς προσαρμογῆς ὁ ὑαλοπίναξ ἐκ τοῦ ὁποίου προέρχονται τὰ θραύσματα, εἶναι συχνὰ δυνατὸν νὰ καταδειχθῇ ἡ πιθανὴ ὕαλος, ἐὰν τὰ θραύσματα φέρουν ἴχνη τοῦ σχήματος ἢ τοῦ τύπου τῆς ὑάλου. Τοῦτο ἰδιαιτέρως δύναται νὰ συμβῇ μὲ τοὺς φανοὺς τῶν αὐτοκινήτων εἰς περιπτώσεις αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων. Αἱ ὕαλοι αὗται συνήθως ἔχουν ἀνάγλυφον ἢ ἔγγλυφον περίμετρον μὲ γράμματα ἢ παραστάσεις ἐπ' αὐτῶν καὶ συνήθως ραβδωτὴν ἐπιφάνειαν (ὅρα εἰκὼν 9).

Εἰκὼν 9

Εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις εἰς ἃς διαπιστοῦται ὅτι μεταξὺ τῶν τεμαχιδίων τῶν θραυσμάτων καὶ τῆς ὑάλου ἐπιτυγχάνεται ταυτότης, λόγῳ προσαρμογῆς, τὸ πρόβλημα πλέον ἔγκειται εἰς τὴν ὑπομονὴν τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιδείξῃ ὁ προσπαθῶν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀναπροσαρμογὴν τῶν τεμαχιδίων τῆς ὑάλου καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο.

Εἰς ἣν περίπτωσιν δύο ἐπίπεδοι ἐπιφάνειαι, δηλαδὴ θραῦσμα καὶ ὕαλος κατὰ τὴν προσαρμογὴν ταυτίζονται, δυνάμεθα μετὰ ταῦτα νὰ μετρήσωμε καὶ τὸ πάχος αὐτῶν. Τοῦτο ἀκριβέστερον ἐπιτυγχάνεται διὰ κανόνος χιλιοστομέτρου. Ἡ καταμέτρησις δέον νὰ ἐνεργῆται εἰς πλεῖστα διάφορα σημεῖα τῆς ἐπιφανείας τῶν τε θραυσμάτων καὶ τῆς ὑάλου, διότι πολλάκις συμβαίνει νὰ ὑπάρχῃ μία ἀξιόλογος διαφορὰ μεταξὺ τοῦ πάχους τῆς αὐτῆς ὑάλου.

Ἡ καταμέτρησις δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν περιπτώσεων ἐπὶ θραυσμάτων φανῶν αὐτοκινήτων μὲ κυρτὴν ἐπιφάνειαν ὑάλου. Ἀλλ' ἐὰν τὸ τεμάχιον τοῦ θραύσματος ἀποτελῇ μέρος φακοῦ, ἡ ἀκτίνα τῆς καμπύλης δύναται νὰ μετρηθῇ διὰ σφαιρομέτρου. Δέον ὅμως νὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι ἡ καμπύλη μιᾶς κοινῆς ὑάλου δὲν εἶναι τόσον ἀκριβὴς ὅσον ἑνὸς ὀπτικοῦ φακοῦ.

9. Φυσικὲς ἰδιότητες τῆς ὑάλου.

Ἀπὸ χημικῆς ἀπόψεως ἡ ὕαλος θεωρεῖται ὡς στερεά, εὔθραυστος καὶ διαφανὴς μᾶζα κατασκευαζομένη ἐκ τήγματος ἄμμου, σόδας, ἀσβεστολίθου κ.λ.π., δηλαδὴ ἑνώσεων πλουσίων εἰς πυριτικὸν ὀξύ. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῆς ὑάλου ἦτο γνωστὸν ὅτι αὕτη παρουσιάζει διαφορὰς καὶ ὅτε ἀκόμη προέρχεται ἀπὸ τὴν αὐτὴν μήτραν (καλούπι).

Αἱ συνήθεις ὕαλοι κατατάσσονται εἰς δύο κατηγορίας, δηλαδὴ ἀσβεστούχους καὶ μολυβδούχους. Ἡ πρώτη κατηγορία εἶναι ἡ συνηθεστέρα καὶ δὴ ἡ νατριασβεστοῦχος, διότι ἐξ αὐτῆς κατασκευάζονται αἱ κοιναὶ φιάλαι, ὑαλοπίνακες καὶ γενικῶς τὰ ὑάλινα εἴδη κοινῆς χρήσεως. Ἡ μολυβδοῦχος ἢ κρυσταλλική, χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν κατασκευὴν ἐκλεκτοτέρων ἀντικειμένων. Αἱ κοιναὶ ὕαλοι προσβάλλονται περισσότερον ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τοῦ ὕδατος.

Συνήθως αἱ ἐπιδράσεις αὗται συντελοῦν εἰς τὸ νὰ ἐλαττωθῇ ἡ στιλπνότης καὶ ἡ διαφάνεια, λόγῳ βραδείας ὑπὸ τοῦ ὕδατος διαλυτοποιήσεως τῶν ἀλκαλίων, ἐνῷ ἄλλαι δυσδιάλυτοι πυριτικαὶ ἑνώσεις παραμένουν ὑπὸ μορφὴν λεπτοῦ θολοῦ

ἐπιστρώματος. Ἡ ποιότης τῆς ὑάλου δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὴν χημικὴν σύστασιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς κατεργασίας, λ.χ. ἡ ταχεῖα ψῆξις καθιστᾷ αὐτὴν σκληροτέραν, ἀλλὰ πλέον εὔθραυστον, ἐνῷ ἡ βραδεῖα ψῆξις τὴν καθιστᾶ περισσότερον ἐλαστικήν.

Ἡ ὕαλος ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς της ἔχει ὡρισμένας φυσικὰς ἰδιότητας ἤτοι : Τὸ εἰδικὸν βάρος, τὸν βαθμὸν τῆς σκληρότητος καὶ ἀντοχῆς, τὸν δείκτην διαθλάσεως, τὴν χρῶσιν κ.λ.π.

Αἱ ἐν λόγῳ ἰδιότητες ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς χημικῆς συνθέσεως τῶν οὐσιῶν ἐκ τῶν ὁποίων ἔχει κατασκευασθῆ ἡ ὕαλος. Ἡ χημικὴ διαφορὰ ἥτις παρατηρεῖται εἰς τὰς διαφόρους ὑάλους ἢ καὶ εἰς τὰ διάφορα τμήματα τοῦ αὐτοῦ τεμαχίου ἀντανακλᾶται καὶ ἐπὶ τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων τῆς ὑάλου.

Αἱ φυσικαὶ ἰδιότητες τῆς ὑάλου εἶναι κατὰ βάσιν ἁπλαῖ καταμετρήσεις, ἀλλὰ μεγίστης ἀκριβείας καὶ δὲν ἐπιφέρουν βλάβην εἰς τὴν ὕαλον. Τὸ μόνον μειονέκτημα εἶναι ὅτι ὁ ἀκριβὴς καθορισμὸς τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων τῆς ὑάλου ἀπαιτεῖ λεπτὰ ὄργανα ἀρκετὰ δαπανηρὰ καὶ ἐπομένως δὲν δύνανται νὰ τὰ διαθέτουν ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ ἐργαστήρια, ἀλλὰ τινὲς ἐκ τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων προσδιορίζονται καὶ δι' ἁπλουστέρων ὀργάνων. Αἱ φυσικὲς ἰδιότητες ὡς εἴπωμεν εἶναι ἡ πυκνότης ἢ (εἰδικὸν βάρος) καὶ ὁ δείκτης διαθλάσεως.

Ὁ διασκεδασμὸς τοῦ φωτός, ὁ φθορισμός, τὸ χρῶμα, ἡ σκληρότης, ὁ βαθμὸς τήξεως καὶ λοιπὲς ἰδιότητες δυνατὸν ν' ἀποβοῦν πολὺ χρήσιμες κατὰ τὰς περιστάσεις.

Ἀρκετὰ ἀστυνομικὰ ἐργαστήρια εἶναι εἰς θέσιν, λόγῳ τοῦ ὅτι διαθέτουν τὰ κατάλληλα ὄργανα, διὰ λεπτῶν τεχνικῶν καταμετρήσεων τοῦ εἰδικοῦ βάρους καὶ τοῦ δείκτου διαθλάσεως, νὰ διαχωρίσουν καὶ νὰ καθορίσουν 100 τεμάχια δειγμάτων, ἀπὸ ποίαν ὕαλον ἀπεκόπησαν. Ἐνῷ αἱ δύο αὗται ἰδιότητες δὲν διακρίνονται διὰ τοὺς λεπτοὺς διαχωρισμούς των, ἐν τούτοις ὑπάρχουν τόσαι πολλαὶ (ἀτομικαὶ) διαφοραί, ὥστε δύο σημεῖα δὲν δύνανται νὰ συμπέσουν εἰς τὰς αὐτὰς θέσεις. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐπιτρέπει ἕκαστον δεῖγμα νὰ διακρίνεται ἀπὸ ἓν ἄλλο. Ἡ πιθανότης νὰ εὑρεθοῦν δύο ὕαλοι, λ.χ. φιάλης μπύρας, ὅμοιαι εἶναι μία πρὸς 25, καὶ δύο διαφόρων ὑαλῶν μία πρὸς 100. Αἱ τεχνικαὶ αὗται μέθοδοι χρησιμοποιοῦνται σήμερον διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ἐγκληματικῶν πράξεων.

Ὁ Paul L. Kirk εἰς τὸ σύγγραμμά του (Krime investgation 1952) ἀναφέρει ὅτι θραύσματα φαιᾶς ὑάλου ἀνευρεθέντα ἐπικεκολλημένα ἐπὶ τοῦ σολοδέρματος τῶν ὑποδημάτων ἀτόμου ὑπόπτου διαρρήξεως, διεπιστώθη ὅτι προήρχοντο ἀπὸ θραύσματα ὑάλου φιάλης τὰ ὁποῖα ἔκειντο ἐπὶ τῆς κλίμακος, ἥτις ὡδήγει εἰς τὴν αὐλὴν καὶ τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποίησε ὁ κακοποιός, ἀπετέλεσαν δὲ διὰ τὴν Ἀστυνομίαν τὸν κρῖκον τῆς ἀλύσεως καὶ τὴν βάσιν διὰ τῆς ὁποίας ἐπέτυχεν αὕτη τὴν καταδίκην τοῦ κακοποιοῦ.

Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἀναφέρει ὅτι θραῦσμα ὑάλου ἐπὶ χειροκτίου διεπιστώθη ὅτι ἐταυτίζετο μὲ τὸν θραυσθέντα διὰ βολίδος ὑαλοπίνακα αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιήθη δι' ἁρπαγὴν καὶ λῃστείαν. Τὰ χειρόκτια ἀνευρέθησαν καὶ κατεσχέθησαν ἐπὶ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο ὑπόπτων καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι ὡδήγησαν τὸν κάτοχόν των εἰς ἰσόβιον κάθειρξιν. Ἐπὶ πολλῶν περιπτώσεων θραύσματα ὑάλου, ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων ὑποδημάτων, ρεβὲρ καὶ ἀλλαχοῦ,, εἶναι πολλάκις ἰσχυραὶ ἀποδείξεις περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ ὑπόπτου.

10. Ἄλλες φυσικὲς ἰδιότητες (ὑπεριώδης ἀκτινοβολία).

Ἡ ἐξέτασις ὁμοίου μεγέθους θραυσμάτων ὑάλου διὰ τοῦ ὑπεριώδους φωτὸς πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς ταυτότητος ἢ οὔ αὐτῶν εἶναι μέθοδος εὔκολος καὶ ἀρκετὰ ἀποδοτική. Καὶ μικραὶ διαφοραὶ εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν οὐσιῶν δύνανται νὰ μεταβάλουν τὸν φθορισμὸν τῆς ὑάλου, ὡς ἐπίσης καὶ τὸν δείκτην διαθλάσεως καὶ πιθανῶς

καὶ τὴν πυκνότητα αὐτῆς. Ἐὰν διαπιστωθῇ διαφορὰ φθορισμοῦ (μὴ ὀφειλομένη ὅμως εἰς διαφορετικὸν μέγεθος τῶν συγκρινομένων θραυσμάτων) ἀποδεικνύεται πλέον ὅτι τὰ ὑπὸ ἔλεγχον θραύσματα δὲν προέρχονται ἀπὸ τὴν αὐτὴν πηγὴν (ὕαλον).

Πρὶν ἢ τὰ θραύσματα ἐξετασθῶσι διὰ τοῦ ὑπεριώδους φωτὸς αἱ ὕαλοι καθαρίζονται δι' ἀσετὸν καὶ μετὰ ταῦτα δι' ἀφθόνου ὕδατος, οὕτως ὥστε τυχὸν λιπαραὶ ἢ ἄλλαι ξέναι οὐσίαι νὰ ἀπομακρυνθῶσι ἐξ αὐτῶν, δηλαδὴ αἱ ὕαλοι πρέπει νὰ καθαρισθοῦν πλήρως πρὶν ἢ ἐξετασθῶσι διὰ τοῦ ὑπεριώδους φωτός.

Ἑτέρα ἰδιότης τῆς ὑάλου, ἐπίσης σπουδαία, εἶναι ὁ διασκεδασμὸς (διασκορπισμός), τοῦ φωτός.

Ἡ ἰδιότης αὕτη ἐπίσης διαφέρει ἀναλόγως τῆς χημικῆς συνθέσεως τῆς ὑάλου καὶ εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγίστας καὶ τὰς πλέον σπουδαιοτέρας ὀπτικὰς ἰδιότητας τῶν τε φακῶν καὶ πρισμάτων.

Διὰ τῆς σπουδῆς τοῦ φαινομένου τοῦ διασκεδασμοῦ ὑπεδείχθη ὅτι ὁ δείκτης διαθλάσεως, αὐξανομένου τοῦ μήκους κύματος, ἐλαττοῦται. Οὕτω αἱ ἰώδεις ἀκτῖνες ὑφίστανται μεγαλυτέραν ἐκτροπὴν τῶν κυανῶν, αἱ κυαναὶ μεγαλυτέραν ἐκτροπὴν τῶν πρασίνων, αἱ πράσιναι τῶν κιτρίνων καὶ αἱ κίτριναι τῶν ἐρυθρῶν κ.λ.π. Μόνον τὸ μέγεθος τῆς ἐκτροπῆς ποικίλλει διὰ τὰς διαφόρους οὐσίας. Ὁ διασκεδασμὸς τῶν φακῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῶν πρισμάτων καταμετρεῖται ἐπακριβῶς. Δυστυχῶς ὅμως τὰ ὄργανα τῆς καταμετρήσεως τοῦ δείκτου διαθλάσεως διὰ τὰ ἀνώμαλα καὶ μικρὰ θραύσματα δὲν εἶναι πάντοτε κατάλληλα. Διὰ τοῦτο εἰς ὀλίγας περιπτώσεις χρησιμοποιοῦνται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

11. Χημικὴ ἐξέτασις ὑάλου.

Ἡ χημικὴ ἐξέτασις τῶν ὑάλων εἶναι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ μικρᾶς ἀξίας. Τὰ σφάλματα τῆς ἀναλύσεως ἂν καὶ μικρὰ κατ' ἀρχὴν δύνανται νὰ αὐξηθῶσι κατὰ πολὺ ἐξ αἰτίας παρεκτροπῶν (σφαλμάτων) τὰ ὁποῖα ἔγιναν εἰς τὸ ἐργοστάσιον παραγωγῆς τῆς ὑάλου, κατὰ τὴν ποσοτικὴν καὶ ποιοτικὴν σύνθεσιν τῶν οὐσιῶν αὐτῆς. Βεβαίως μεγάλαι διαφοραὶ εἰς τοὺς διαφόρους τύπους τῶν ὑαλῶν καὶ εἰς τὴν χημικὴν σύνθεσιν αὐτῶν δύνανται φυσικὰ νὰ διαπιστωθοῦν.

Ἡ φασματικὴ ἀνάλυσις εἶναι μία ἄλλη ἐπιστημονικὴ μέθοδος ἥτις δύναται ἐπίσης νὰ χρησιμοποιηθῇ πρὸς προσδιορισμὸν ἢ οὐ τῆς ὑάλου. Τὸ φάσμα δύο ὁμοίων ὑάλων συμπίπτει μέν, ὅταν ὅμως συμπέσουν ὅλοι οἱ παράγοντες κατασκευῆς τῆς ὑάλου πρᾶγμα οὐχὶ ἀπίθανον, ἀλλὰ οὐχὶ καὶ σύνηθες.

Ἡ φασματικὴ ἀνάλυσις τῶν κοινῶν ἰδίως ὑαλῶν ἔχει μικρὰς πιθανότητας ἐπιτυχίας, λόγῳ τῶν μικρῶν διαφορῶν εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν οὐσιῶν καὶ ἐντεῦθεν ἀδυναμίας καταγραφῆς τῆς μικρᾶς διαφορᾶς αὐτῶν ἐπὶ τοῦ φάσματος. Ἡ φασματικὴ διαπίστωσις δύναται νὰ καταδειχθῇ καὶ εἰς τὸν δικαστήν. Εἰς τὰς γνωστὰς οὐσίας τῆς ὑάλου προστίθενται πολλάκις καὶ ἄλλαι οὐσίαι ὡς νάτριον, ἀνθρακικὸν κάλιον, ἀσβέστιον κ.λ.π. τῶν ὁποίων τὸ φάσμα διαφέρει καὶ δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν μίαν ὕαλον καὶ νὰ ἀπουσιάζῃ ἀπὸ τὴν ἄλλην καὶ οὕτω νὰ καθορισθῇ ἡ ἀνομοιότης. Ἐπίσης καὶ ἴχνη ἄλλων οὐσιῶν ἀνευρίσκονται εἰς ὡρισμένα εἴδη ὑαλῶν ὡς λ. χ. σίδηρος, τσίγκος, ἀλουμίνιον, ἀρσενικόν, χαλκὸς κ.λ.π. Καὶ τῶν ἐν λόγῳ οὐσιῶν δυνατὸν νὰ διαπιστωθῇ ἡ παρουσία ἐπὶ τῆς μιᾶς ἢ νὰ ἐλλείπουν ἀπὸ τὴν ἄλλην ὕαλον. Τὰ ἴχνη τῶν ἐν λόγῳ οὐσιῶν ἔχουν μικρὰν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων τῆς ὑάλου. Αἱ διαφοραὶ αὐτῶν θὰ ἐπιδράσουν κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς τρόπον, ὅπως ἐπιδρᾷ ἡ σύνθεσις ἥτις εἶναι ἀνάλογος μὲ τὴν μεγαλυτέραν εἰς ποσοτικὴν ἀναλογίαν οὐσίαν. Οὕτω ἡ φασματικὴ καὶ αἱ φυσικαὶ μέθοδοι εἶναι τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἀξίας. Τὸ καλλίτερον πάντως εἶναι νὰ χρησιμοποιῶνται καὶ αἱ δύο μέθοδοι.

Ἡ δυσκολία τῆς φασματικῆς ἐξετάσεως ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι τὰ ὄργανα—φασματογράφος—εἶναι ὑπερβολικὰ ἀκριβὰ καὶ ὅτι τὰ πειστήρια καταστρέφονται κατὰ τὴν φασματικὴν ἀνάλυσιν.

Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗΣ

Ο ΠΑΛΑΜΑΣ ΣΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (*)

— ΓΥΡΩ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ —

Ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου κ. **ΣΑΡ. ΧΑΝΔΡΗ**

Γιὰ τὸ ἔργο του, τὸ μεγάλο ἔργο τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ χιλιάδες πέννες κύλισαν πάνω σὲ λευκὰ χαρτιὰ καὶ στόλισαν πανάκριβα τὸ μεγάλο Ἐθνικὸ ποιητή. Ὅμως εἶναι καὶ ἡ ζωή του. Ὁ Παλαμᾶς δὲν ἦταν ποιητὴς μόνον, ἦταν καὶ σύζυγος καὶ ἦταν πατέρας, ἦταν καὶ ἀδελφὸς καὶ φίλος, ἦταν ἀληθινὸς ἄνθρωπος.

Σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ τοῦ μεγάλου μας ποιητοῦ λίγες χλωμὲς ἀκτῖνες θὰ ρίξουμε. Στιγμιότυπα τῆς ζωῆς του...

Στὸ ἱστορικὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀρ. 2 βρίσκουμε τὸν Παλαμᾶ σύζυγο καὶ πατέρα. Παντρεμένος τὴν Μαρία Βάλβη, μὲ τὰ δύο του παιδάκια, τὸν Λέανδρο καὶ τὴν Ναυσικᾶ, ποὺ ἀργότερα ἔγιναν τρία, ἀλλὰ γιὰ λίγο μόνο καιρό, ὅταν ἀπέκτησε τὸ λιγόζωο καὶ πολύκλαυστο ἀγοράκι του, τὸν Ἄλκη τοῦ «Τάφου», ζῇ μιὰ εὐτυχισμένη καὶ ποιητικὴ ζωή, μέσα στὴν γαλήνη καὶ τὴν ἡσυχία ποὺ βασίλευε στὸ ἀρχοντικό του. Ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα τοῦ δρόμου, ἀνοιχτὴ πάντα, ἔμπαινες σὲ μιὰ στενόμακρη αὐλὴ προχωροῦσες σὲ μιὰν ἁπλῆ μικρὴ πόρτα, πάντα σχεδὸν κλειστή. Κτυποῦσες ἕνα μανταδοῦρο καὶ συνήθως σοῦ ἄνοιγε μιὰ μικρὴ ὑπηρέτρια ἢ ἡ κυρία Παλαμᾶ.

Στὸ σπίτι αὐτό, σύχναζαν λόγιοι πολλοί, πάντα ὅμως λιγότεροι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐσύχναζαν στοῦ Σουρῆ.

Τὰ δυὸ αὐτὰ σαλόνια τοῦ Παλαμᾶ καὶ τοῦ Σουρῆ ἦταν καὶ τὰ κυριώτερα φιλολογικά. Μὲ τὴν διαφορὰ πὼς ἦταν τοῦ Παλαμᾶ πιὸ ἐκλεκτικώτερο, πιὸ συμπαγὲς—ὅλοι ὁμοϊδεάτες, δημοτικιστὲς— ἐνῷ στοῦ Σουρῆ εἶχε μεγάλη ποικιλία, σύχναζαν μαζὶ δημοτικιστὲς μὲ γλωσσαμύντορες. Ὅμορφα φιλολογικὰ βραδυνὰ μὲ συζητήσεις ἀπολαυστικές. Καὶ ἦταν, στὸ φιλολογικὸ σαλόνι τοῦ Παλαμᾶ, συχνὲς οἱ συζητήσεις. Καθεβραδυνές. Ἐκεῖ χάλκευαν τῆς δημοτικῆς, τῆς λαϊκῆς γλώσσας, τῆς γλώσσας τοῦ Ψυχάρη, τὴν ἕνωσι, χάλκευαν ἀκατάλυτη τὴν ἕνωσι τῆς ἁπλῆς αὐτῆς γλώσσας μὲ τὴν λογοτεχνία.

Ὁ ποιητής, πρὶν τοῦ συμβῇ τὸ θλιβερὸ ἀτύχημα τοῦ Ἄλκη, ἦταν φαιδρότατος, εὐθυμότατος, ὁμιλητικότατος. Ἦταν στιγμὲς τῆς ζωῆς τοῦ Παλαμᾶ στὸ σπίτι του, ποὺ φαινόταν πέρα γιὰ πέρα παιδί. Ὁ ποιητής, τὸ ἀθῷο παιδί, μὲ ὅλο τὸ ὕφος, τὴν ἁπλότητα, τὴν ἀφέλεια τοῦ παιδιοῦ, παίζει!

Μεγάλη ἱκανοποίησι γι' αὐτὸν νὰ διηγεῖται ἀνέκδοτα παληά, ἀστεῖα καὶ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του. Σπαρτάριζε ἀπὸ τὰ γέλια ἀκούγοντας τὰ περίφημα ἀνέκδοτα τοῦ Μαλακάση ἢ τῆς κυρίας Παλαμᾶ. Ἔπαιζε συχνὰ φάρσες. Διηγεῖται ὁ Ξενόπουλος πὼς κάποτε παρουσιάστηκε σὲ στενὸ κύκλο βέβ ια καὶ στὸ σπίτι του— ὁ Παλαμᾶς, σὰν στρατιώτης μὲ τὰ ἁγιοβασιλιάτικα ἅρματα τῶν παιδιῶν του.

Ἀπ' τὴ μαύρη ὅμως μέρα, ποὺ τοῦ πῆρε ὁ Χάρος «τ' ὡραῖο ἀγόρι σπλάχνο» του, κανεὶς δὲν ξαναεῖδε τὸν πατέρα νὰ γελάῃ, ὅπως πρῶτα.

Γεμᾶτος πίκρα γράφει τὰ ποιήματά του. Γεμᾶτος φιλοσοφικοὺς στοχασμοὺς γίνεται τὸ τραγούδι τοῦ «Τάφου» π' ἀρχίζει :

Τὸ στερνὸ παράπονο
σταλάζει ἀπ' τὸ τριγόνι,
βόγγος ἀπαλώτατος
καὶ κλάμμα ποὺ παγώνει....

καὶ τελειώνει ἔτσι :

---

* Οἱ γραμμὲς τοῦτες εἶναι γραμμένες στὴ Δημοτικὴ γλῶσσα καὶ τοῦτο γιατὶ αὐτὴ ἦταν ἡ γλῶσσα ποὺ ἀγάπησε ὁ ποιητής. Πιστεύω θὰ ἦταν ἀσέβεια μιλῶντας ἢ γράφοντας γιὰ τὸν Παλαμᾶ νὰ χρησιμοποιοῦμε ἄλλη γλῶσσα ἀπ' ἐκείνη, ποὺ ὁ ποιητὴς ἀγκάλιασε καὶ ζωντάνεψε.

Ὦ! βαθύλαλες φωνές,
ὦ! λόγια σοφά, πλήθια,
εἶν' ὁ χάρος ὁ Θεὸς
κι' ὁ Τάφος εἶναι ἀλήθεια.

Νά, ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Παλαμᾶ. Ὁ θάνατος εἶναι ἡ οὐσία τοῦ Κόσμου ἡ πιὸ μεγάλη δύναμι, ποὺ μπροστά της τίποτε δὲν εἶναι ἡ λιγόχρονη ζωή. Ὁ Ἰπουργὸς Κων/νος Τσάτσος στὸ ἔργο του, «Παλαμᾶς» γράφει τὰ ἑξῆς : «Μόνο γιατὶ εἴμαστε » ἱστορία εἶναι καὶ ὁ θάνατος τραγικός. Καὶ ἀτομικότητα καὶ ἱστορικότητα εἶναι » βαθειὰ ριζωμένες στὴν Ἑλληνικὴ συνείδησι καὶ γι' αὐτὸ καὶ στὸν Ἕλληνα Ποιητή. « Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ φροντίδα στὸ παρουσίκσμα τοῦ θανάτου σὲ πολλαπλᾶ ἀντικρύ- » σματα». Τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Παλαμᾶ διαμορφώνουν τὴν κοσμοθεωρία του. Ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ του τοῦ διαπλάσσει τὶς ἀπόψεις καὶ τὶς γραμμές του. Ἡ θλίψι του ζωγραφίζεται στὰ ἔργα του. Ὁ ποιητὴς γίνεται ἀπὸ παντοτεινὰ χαρούμενος, ἕνας παντοτεινὰ θλιμμένος. Ἡ ἀνθρώπινη φύσι του νοτίζει τὴν ποιητική. Τὰ γεγονοτα τῆς ζωῆς του μεγαλώνουν τοὺς δυνατοὺς στίχους του.

Καὶ ἡ θλίψι αὐτὴ βρίσκει κι' ἄλλα γεγονότα γιὰ νὰ θεμελιωθῇ στὴ ψυχοσύνθεσι τοῦ ποιητῆ. Ὁ πατέρας καὶ ὁ ποιητὴς ἑνώνονται γιὰ νὰ ψάλλουν καὶ νὰ κλάψουν. Ὁ πατέρας τοῦ Ἄλκη τραγουδᾷ τὸν πόνο του. Ἡ ζωή του ἀχνίζει τὰ μεγάλα τραγούδια του.

Τὸ στενοχωρημένο ὕφος ἔμενε σύντροφος τοῦ Παλαμᾶ καὶ στὶς μεγάλες οἰκονομικὲς δυσχέρειες. Εὐτυχῶς ποὺ ἀργότερα ὁ Παλαμᾶς διωρίστηκε στὸ Πανεπιστήμιο Γενικὸς Γραμματεύς, θέσι ποὺ τὸν ἐξησφάλισε οἰκονομικῶς γιὰ πάντοτε. Ἔγινε ἕνας δημόσιος ὑπάλληλος προνομιοῦχος κι' ὅταν ἀπεχώρησε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία πῆρε «χάριν τιμῆς» σύνταξι ἴση μὲ τὸν τελευταῖο μισθό του.

Ἀπὸ τὴν ζωή του στὸ Πανεπιστημιακὸ περιβάλλον πολλὲς εἰκόνες θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ παρουσιάσῃ. Κάποτε ἐδιηγεῖτο τὸ ἑξῆς φαιδρὸ γυρίζοντας ἕνα βράδυ στὸ σπίτι του ἀπὸ μιὰ συνεδρίασι τῆς Συγκλήτου: Πρύτανις ἦταν ὁ Ἀλκιβιάδης Κρασσᾶς, νομικὸς διαπρεπής, κομψός, ἴνδαλμα ὅλων τῶν κομψευομένων μαθητῶν του. Ἦταν στὸ γραφεῖο τῆς Συγκλήτου ὁ Παλαμᾶς κι' ὁ Κρασσᾶς. Κάποτε θέλησε νὰ φύγῃ ὁ Κραοσᾶς καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν κλητήρα τὸ μπαστούνι του, ποὺ δὲν τὸ βρῆκε ἐκεῖ ποὺ τὸ εἶχε ἀφίσει μὲ τὰ ἄλλα του πράγματα. Μὰ οὔτε καὶ ὁ κλητήρας τὸ βρῆκε τὸ μπαστούνι του. Ἔψαξε, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν ὑπῆρχε. Σὲ λίγο παρουσιάζεται ὁ κλητήρας μὲ ἕνα μπαστούνι—ἦταν τοῦ Παλαμᾶ.

«Μὴν εἶναι αὐτὸ κύριε Πρύτανι;». Μόλις τὸ βλέπει ὁ Κρασσᾶς ἀποτροπιάζεται, ἐρυθριάζει, μὲ ἀπερίγραπτο μορφασμὸ φωνάζοντας.

«Ὄχι! Ὄχι! Αὐτὸ ὄχι!.».

Ὁ ποιητὴς μὲ τὸ παληὸ, ἀσπροκίτρινο οἰκτρὸ ἀπὸ ἀγριελιὰ μπαστουνάκι του κλονίστηκε. Αὐτὸ κρατοῦσε πάντα στὸ δρόμο ἐκεῖ, ποὺ ὁ Κρασσᾶς κρατοῦσε ἕνα κομψώτατο καὶ μεγαλοπρεπέστατο ἀπὸ πολύτιμο ξύλο μὲ ἐπιχρυσωμένη λαβή...

«Δὲν ξέρω, λέγει ὁ Ξενόπουλος, κι' ὁ Κρασσᾶς ἦταν μεγάλος ἐπιστήμονας » ἀλλὰ γιὰ τὸ μπαστουνάκι τοῦ Παλαμᾶ βεβαιότατα θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ἐκεῖνο, » ποὺ ἔγραψε τὴν διαθήκη του ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος κληροδοτῶντας τὸ ἁπλὸ ἀπὸ » ἀγριομηλιὰ μπαστούνι του ποὺ κρατοῦσε συνήθως στὸ περίπατο, στὸ φίλο του, » «τὸ φίλο τῆς ἀνθρωπότητας», τὸ στρατηγὸ Οὐάσιγκτων: «Καὶ σκῆπτρο νάταν θὰ » τοῦ ἄξιζε τὸ ἴδιο».

Δὲν μπορῶ νὰ μὴν γράψω καὶ γιὰ τὴ μεγάλη ἐκείνη θλῖψι ποὺ ἐδοκίμασε ὁ Παλαμᾶς ἀπ' τὶς ἐπιθέσεις τοῦ Κώστα Χατζόπουλου, τοῦ Μιχάλη Μητσάκη καὶ τοῦ Γιάννη Καμπύση. Ὁ Χατζόπουλος τὸν τρομοκρατοῦσε! Ὅταν εἶδε ὁ ποιητὴς νὰ τὸν ἀρνιέται καὶ αὐτός, ἰσχυριζόμενος πὼς ἦταν ἕνας ἐγκεφαλικός, ἀνειλικρινής, ψεύτικος ποιητής, μὲ λιγοστὰ μόνον εἰλικρινῆ, ἀληθινὰ λυρικὰ ποιήματα, ἐνόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς γι' αὐτὸν χάθηκε ὁ κόσμος.

Ὕστερα ἦλθε καὶ τὸ κτύπημα τοῦ Ψυχάρη μὲ τὸ βραβεῖο Νομπέλ. Πολὺ τὸ ποθοῦσε ὁ Παλαμᾶς! Ὅταν ὁ Ψυχάρης ἦλθε τὴν τελευταία φορὰ στὴν Ἑλλάδα καὶ παρακάλεσε τοὺς Ἕλληνες λογοτέχνες νὰ συντάξουν μιὰ πρότασι πρὸς τὴ Σουηδικὴ Ἀκαδημία γιὰ νὰ πάρῃ τὸ Νομπὲλ ὁ Ψυχάρης, τότε ὁ Παλαμᾶς ἀντέδρασε, γιατὶ πίστευε πὼς αὐτὸς καὶ ὄχι ὁ Ψυχάρης ἔπρεπε νὰ ὑποδειχθῇ. Κι' αὐτὸ ἔκανε τὸν Ψυχάρη γυρίζοντας στὸ Παρίσι νὰ γράψῃ ἕνα φυλλάδιο μιὰ κριτικὴ τοῦ ἔργου τοῦ Παλαμᾶ στὴν οὐσία ὅμως ἕνα δριμύτατο λίβελλο.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ ἔφερε ὁ Ψυχάρης γιὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ποιητικὴ μηδαμινότητα τοῦ Παλαμᾶ ἦταν καὶ τὸ ὅτι δὲν εἶχε ἐρωτικὲς περιπέτειες σὰν ποιητὴς ὁ Παλαμᾶς. Πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶναι ἀληθινό, ἀλλὰ καὶ νὰ ἦταν, δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ ἀξία σὰν ἐπιχείρημα. Ἔτσι στὴν κριτικὴ αὐτὴ ξέπεφτε ὄχι ὁ Παλαμᾶς ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Ψυχάρης.

Ἀξίζει στὶς γραμμὲς τοῦτες νὰ ἀναφέρωμε καὶ μιὰ σελίδα τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου γιὰ τὸν Παλαμᾶ.

«17 Ἰανουαρίου 1931

Φίλτατε ποιητά,

Λυποῦμαι μεγάλως διότι ἀπὸ λάθος τοῦ γραφείου μου εἶχα εἰδοποιηθῇ ὅτι ἐκαλούμην ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας εἰς γεῦμα διδόμενον πρὸς τιμήν σας ἀπόψε ἐνῷ ἤδη μανθάνω ὅτι ἐπρόκειτο περὶ προγεύματος.

Λυποῦμαι διότι τὸ λάθος αὐτὸ μ' ἐστέρησε τῆς μεγάλης εὐχαριστήσεως, ποὺ θὰ ἠσθανόμην νὰ μετάσχω τοῦ προγεύματος καὶ σᾶς φέρω τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης, ποὺ ὅλοι αἰσθανόμεθα διὰ τὸν μεγάλον μας ποιητήν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐπιτρέπει εἰς μίαν τοὐλάχιστον ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, τοῦ ποιητικοῦ, νὰ προσβλέπωμεν τοὺς ἄλλους λαοὺς μὲ τὸ αἴσθημα ὅτι δὲν καθυστεροῦμεν, αἴσθημα ποὺ εἶναι χρήσιμον ὄχι διὰ νὰ γινώμεθα ἀλαζόνες ἀλλὰ διὰ νὰ ἀντλοῦμεν μεγαλυτέραν αὐτοπεποίθησιν εἰς τὴν Ἐθνικήν μας σταδιοδρομίαν μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ εἰσφορά μας διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος δὲν θὰ ὑπολείπεται πολὺ τὰς τῶν ἄλλων.

Μὲ φιλικώτατα αἰσθήματα
Ἰδικός σας
Ἐλευθέριος Βενιζέλος».

Ἔτσι ὁ Παλαμᾶς τιμήθηκε ἀπ' ὅλους τῆς ἐποχῆς του ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τοὺς γλωσσικὰ καὶ λογοτεχνικὰ ἀντιζήλους του. Ὁ λαὸς βρῆκε στὸ Παλαμᾶ αὐτὸ ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ σὲ κανένα ἄλλο ποιητή. Τὴν ἀγάπη. Ama et fac quod vis! Αὐτὸ ἔδωσε στὴ τέχνη του ὁ Παλαμᾶς. Ὁ Παλαμᾶς εἶναι ποιητικὸς χρονογράφος τῆς Φυλῆς. Τραγούδησε τὴν Παρρίδα, τραγούδησε τὴ θρησκεία, τραγούδησε τοὺς νέους.

Ὁ Παλαμᾶς ἐζήτησε ἀπὸ τὶς μοῦσες νὰ τραγουδήσῃ τὰ νιάτα καὶ τὰ τραγούδησε :

Τραγούδι τραγουδῆστε μου χιλιοτραγουδισμένο,
τραγούδι καὶ χιλιόκαλο,
μὲ τὸ πανάρχαιο τὸ βιολί, τὸ μεταχειρισμένο,
μὲ τὸ γλυκό, γλυκὸ βιολί.
Τῆς νιότης τραγουδῆστε μου τὸ ἀφρόντιστο τραγούδι,
καὶ τὸ τραγούδι τῶν ὁλόχλωρων καρδιῶν,
τὰ μάτια, ὦ μοῖρες, κλεῖστε μου
μὲ τὸ βιολὶ τῶν εἴκοσι χρονῶν...

Καὶ εἶναι ἀλήθεια πὼς τὴ δύναμι αὐτὴ τὴν ἔδωσαν οἱ Μοῦσες στὸ μεγάλο μας ποιητή. Ἡ σημερινὴ νεολαία ὅλες οἱ νεολαῖες, ὅλων τῶν ἐποχῶν ἀπὸ τότε ποὺ ἔζησε ὁ Παλαμᾶς μεγάλωναν, μεγαλώνουν καὶ θὰ μεγαλώνουν μὲ τὰ τραγούδια τοῦ ποιητοῦ τοῦ «Δωδεκάλογου». Ὁ ποιητὴς θὰ μείνῃ ὁ τραγουδιστὴς τῆς νεανικῆς ζωῆς. Εἶναι ὁ ψαλμῳδὸς τῆς νεολαίας! Ἡ νεολαία πιὸ πολύ, αἰσθένεται αὐτὴ τὴν

ΤΕΧΝΙΚΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΤΕΚΝΟΠΟΙΗΣΗ

— 150.000 ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗΣ —

Ἄρθρον τοῦ J. Lubin, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Constellation» ὑπὸ Ἀστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜ. ΜΟΡΟΥ**

Πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες, οἱ Ἀμερικανικὲς Ἐφημερίδες ἀνήγγελον καὶ διεφήμιζον μὲ μεγάλους καὶ κτυπητοὺς τίτλους: «Ἡ πιὸ ἐντυπωσιακὴ πτῆσι τοῦ 20οῦ Αἰῶνος!

Ἑκατοντάδες ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων ὑπὸ ἀπειλήν».

Τὴν παραμονὴ ποὺ ἐγένετο ἡ ἀνωτέρω δημοσίευσις, ἄγνωστοι εἰσήρχοντο στὸ Γραφεῖο τοῦ διασήμου γιατροῦ τοῦ Γυναικολόγου τοῦ Λὸς Ἄντζελες, Erward Georgett, καὶ τοῦ ἔκλεπτον τὰ ντοσιὲ (φακέλλους) μὲ τ' ἀρχεῖα του.

Ὁ δόκτωρ Gergett, δὲν εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους γιατρούς. Εἶναι ἕνας διάσημος γιατρὸς γυναικολόγος καὶ ἔχει εἰδικευθῆ στὴν τεχνικὴ γονιμοποίηση γιὰ τὴν ἀναπαραγωγὴ τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Μέσα στὰ κλαπέντα καὶ ἐξαφανισθέντα ἀρχεῖα του, ἐκρύπτοντο τὰ ὀνόματα, πάνω ἀπὸ πεντακοσίων ἠθοποιῶν, κινηματογραφικῶν στὰρ καὶ ἄλλων ἐξεχόντων καὶ διασήμων προσωπικοτήτων τῆς ἀνώτερης Ἀμερικανικῆς Κοινωνικῆς τάξεως, ποὺ εἶχον προσφύγει καὶ ζητήσει τὶς ὑπηρεσίες τοῦ ἄνω ἐπιστήμονος, γιὰ ν' ἀποκτήσουν ἕνα παιδί, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός των ἀπεκαλύπτετο νὰ εἶναι ἀνίκανος νὰ χαρίσῃ αὐτὴν τὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν.

Δὲν ἀπειλεῖται ὅθεν μὲ τὴν κλοπήν, μόνον ἡ οἰκογενιακὴ γαλήνη ἑκατοντάδων οἰκογενειῶν: ἑκατοντάδες ἀθῷες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, αὐτὰ τὰ περίφημα μωρὰ τῆς τεχνικῆς ἀναπαραγωγῆς, ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε ποτὲ νὰ μάθουν, τὴν ἀλήθεια ὡς πρὸς τὸν τρόπο τῆς γεννήσεώς των, ρίπτονται τώρα βορὰ τῶν πιὸ ποταπῶν καὶ ἀχρείων ἐκβιαστῶν.

Ἐν τούτοις, ἡ κλοπὴ δὲν διεπράχθη διὰ λόγους χρημάτων. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἡ Ἀστυνομία ἐπληροφορῆτο κατάπληκτος, ὅτι ὁ πραγματικὸς ὑπεύθυνος, δηλ. ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς τῆς διαρρήξεως καὶ κλοπῆς ὑπῆρξε κάποια ἀπὸ τὶς πελάτισσες τοῦ δόκτορος Georgett : κάποια Κυρία Ἰωάννα Eagle, 40 περίπου χρόνων. Αὕτη, ἐπλήρωσε δύο ἀνθρώπους, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν πάσῃ θυσίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ σπερματοδότου, δηλ. τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἦτο ὁ πραγματικὸς πατέρας τῆς μικρᾶς κόρης της, ποὺ εἶχε αὕτη ἀποκτήσει τὸ 1954, μὲ τὴν μέθοδο τῆς τεχνικῆς γονιμοποίησης. «Βεβαιότατα ὡμολόγησε, αὕτη κατὰ τὴν ἀνάκρισι. Εἶχα ὑποσχεθῆ καὶ δεσμευθῆ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, νὰ μὴ ζητήσω ποτὲ νὰ πληροφορηθῶ αὐτό. Ἀλλὰ τὸ μυστήριο αὐτὸ μοῦ ἔγινε ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀφόρητο μαρτυρικὸ καὶ ἀνυπόφορο: Ἦτο πιὸ ἰσχυρὸ ἀπὸ τὴ θέλησί μου, δὲν μποροῦσα πλέον νὰ ζῶ μέσα στὴν ἄγνοια καὶ ἔπρεπε νὰ ἀθετήσω τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσι. Ἔπρεπε νὰ μάθω. Καὶ πράγματι ἡ Κα Eagle

---

προσέγγισι πρὸς τὸν ποιητή της. Τὸν λατρεύει, τὸν ἀγαπᾷ, τὸν θαυμάζει! Κάτω ἀπὸ τὶς δικές του ποιητικὲς νότες βαδίζει τὸ δρόμο της γιὰ μιὰ Ἑλλάδα δυνατή, γεμάτη σφρῖγος, ζωντάνια, χαρὰ καὶ εὐτυχία. Ἡ νεολαία κάτω ἀπὸ τὸ Διγενῆ Ἀκρίτα τοῦ Δωδεκάλογου λευτέρωσε τὴν Κύπρο! Ἡ Νεολαία ἀναγεννᾷ καὶ ἀναδημιουργεῖ τὴν Ἑλλάδα. Τῆς δίνει τὴ θέσι ποὺ πρέπει μέσα στὰ ἄλλα Κράτη. Τή θέσι τοῦ Πρωτοπόρου.

Ὁ ποιητής, ὁ μεγάλος ποιητής, ἦταν πρῶτα ἀπ' ὅλα ἄνθρωπος. Ἦταν πατέρας. Ἦταν φίλος. Ἀγαποῦσε ὅλους, μὰ ἀπ' ὅλους λάτρευε τὴ χαρὰ καὶ τὴ δύναμι τῶν νέων, τῶν νέων ποὺ τὸν τίμησαν, τὸν τιμοῦν καὶ θὰ τὸν τιμοῦν.

διεζεύχθη ὀλίγον ἀργότερα τὸν νόμιμο σύζυγό της, γιὰ νὰ παντρευῇ τὸν «βιολογικό της σύζυγο».

Μιὰ μητέρα ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ ζήσῃ μὲ τὸ μυστικὸ ποὺ περιέβαλε τὴν γέννησι τοῦ παιδιοῦ της, ἕνας γάμος διαλυθείς, ἕνας γιατρός, καὶ ἡ πελατεία του ρίπτεται τώρα βορὰ τῆς δημοσίας περιέργειας.

'Αντιλαμβάνεσθε ὅτι, κατόπιν αὐτοῦ τοῦ σκανδάλου, ἡ κοινὴ γνώμη διερωτᾶται ἐπὶ τῆς νομιμότητος τῆς τεχνικῆς γονιμοποίησης καὶ τεκνοποίησης.

"Αν ἐξακολουθήσῃ νὰ διαδίδεται καὶ νὰ πραγματοποιῆται ὁλονὲν καὶ σὲ μεγαλύτερη ἔκτασι, αὐτὸ θὰ σημάνῃ τὴν διάλυσι καὶ τὸ τέλος τῆς οἰκογενείας, διακηρύττει ὁ Δόκωτρ Samuel Freeman, ἄλλοτε Πρόεδρος τοῦ 'Ιατρικοῦ Συλλόγου τῆς Νέας Υόρκης.

«Διόλου ἀντιλέγουν 500 γιατροὶ 'Αμερικανοί, συγκεντρωθέντες στὸ 'Ατλάντικ Σίτυ. "Ολο τὸ κακὸ προέρχεται ἀπὸ τὴν μυστικότητα καὶ περιέργεια ποὺ περιβάλλει τὴν τεχνικὴ γονιμοποίηση καὶ ἀναπαραγωγή. Οὐδεμία μορφὴ μπορεῖ νὰ ἀποδοθῇ οὔτε ἰατρικῶς, οὔτε ἠθικῶς, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς τηρήσεως ἀπολύτου ἐχεμυθείας».

'Αλλὰ ἐρωτᾶται: Εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατὸν νὰ τηρηθῇ ἀπόλυτος μυστικότης καὶ ἐχεμύθεια σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις, σένα τέτοιο μυστικό;

'Από τὸν πόλεμο καὶ μετά, ἡ τεχνικὴ γονιμοποίηση καὶ τεκνοποίηση ἐγκατέλειψε ὁριστικὰ πλέον τὸ στάδιο καὶ τὸν τομέα τῶν πειραματικῶν δοκιμῶν καὶ ἀναζητήσεων.

Υπολογίζονται σήμερα σὲ περισσότερα ἀπὸ 150.000, τὰ παιδιὰ τῆς τεχνικῆς ἀναπαραγωγῆς ποὺ ζοῦν.

Στὴ Νέα Υόρκη, μόνο, γεννῶνται κάθε χρόνο περισσότερα ἀπὸ 2.000 τέτοια παιδιά. 'Αναφέρεται ἡ περίπτωσι μιᾶς οἰκογένειας τῆς Νέας Υόρκης μὲ 4 παιδιά, ποὺ γεννήθηκαν καὶ τὰ 4 διὰ τῆς τεχνικῆς συλλήψεως, καὶ ποὺ τὸ καθένα ἔχει διάφορον πατέρα. Ὁμιλοῦν ἐπίσης γιὰ κάποιο γιατρό, ποὺ ἐδέχθη νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σπερματοδότης καὶ ποὺ ὑπολογίζεται σήμερα, ὅτι τυγχάνει πατέρας 75 παιδιῶν, ἔπειτα δὲ ἀπὸ λίγο καιρὸ θὰ εἶναι πατέρας ἄλλων 200 τοιούτων. Εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ἐπεδόθησαν σὲ μελέτες καὶ ὑπολογισμούς, καὶ ἀποφαίνονται, ὅτι ἕνας μέσος ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γίνῃ διὰ τῆς τεχνικῆς ταύτης μεθόδου ἀναπαραγωγῆς, πατέρας 20.000 παιδιῶν. Στὶς ἡμέρες μας, ἕνα ζεῦγος χωρὶς παιδιὰ στὴν 'Αμερική, προσφεύγει μὲ μεγαλύτερη προθυμία καὶ εὐχαρίστηση στὴν τεχνικὴ γονιμοποίηση καὶ τεκνοποίηση παρὰ στὴν υἱοθέτηση. Κατὰ τὶς στατικὲς καὶ τὰ συμπεράσματα τῶν πιὸ σοβαρῶν καὶ διασήμων ἰατρῶν, τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὸ θέμα αὐτό, ἕνα ζεῦγος στὰ ἑπτά, στὸ Δυτικὸ Κόσμο, εἶναι καταδικασμένο στὴ στειρότητα· στὶς 60% δὲ σχεδὸν τῶν περιπτώσεων ἐξ αἰτίας τοῦ συζύγου.

Η τεχνικὴ μέθοδος τεκνοποιήσεως λαμβάνει καθημερινῶς μεγάλες διαστάσεις καὶ στὴν Εὐρώπη ἐπίσης. Υπολογίζονται σήμερα σὲ 15.000 ἐτησίως αἱ γεννήσεις διὰ τῆς τεχνικῆς ταύτης μεθόδου, ἐκ τῶν ὁποίων 10.000 στὴν 'Αγγλία, μερικὲς χιλιάδες στὴ Γαλλία καὶ χίλιες περίπου στὴ Γερμανία, καὶ 'Ιταλία. Ὡρισμένοι γυναικολόγοι διαφημίζουν ἀκόμη, ὅτι τὰ ἔξοδα τῆς τεχικῆς γονιμοποιήσεως ἀνέρχονται σὲ 10.000 δολλάρια στὴν 'Αμερική, σὲ 100.000 Γαλλικὰ φράγκα στὸ Παρίσι, μὲ 20.000 φράγκα προκαταβολὴ γιὰ τὸν «βιολογικὸ πατέρα».

Ποία ἀξία ὅμως ἔχουν ὅλες οἱ ἐγγυήσεις, ποὺ οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες δηλώνουν ὅτι δίδουν, καὶ ποιὲς ἐγγυήσεις εἶναι αὐτὲς ποὺ μπορεῖ νὰ προστατεύσουν τὸ ὅλον θέμα; "Ενας ἀπὸ τοὺς πιὸ διασήμους καὶ διακεκριμένους γυναικολόγους τῆς Γαλλίας ὁ καθηγητὴς La Come, καταδικάζει σφόδρα τὴν τεχνικὴ τεκνοποίηση, διότι, ὡς γράφει, «εἶναι ἀδύνατον σένα γιατρὸ νὰ ἐγγυηθῇ ἐπιστημονικῶς ὅτι ὁ ἐκλεγεὶς σπερματοδότης δὲν θὰ μεταμεληθῇ ἀργότερα ἀπὸ ἕνα κληρονομικὸ ζήτημα ποὺ μπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ στὸ μέλλον».

Τὸ θέμα τῆς διαγνώσεως τῆς στειρότητος ἐπίσης, δὲν μπορεῖ μὲ τὶς σημερινὲς γνώσεις τῆς ἐπιστήμης νὰ τεθῇ ἐκτὸς ἀμφισβητήσεων. Ἄνοιξαν προσφάτως τὴν διαθήκη τοῦ Fernanto Victor, ἰδιοκτήτου πετρελαιοπηγῶν στὸ Τέξας.

Οὗτος ἀφῆκε ὅλα τὰ ἀγαθά του στὸ γυιό του Ἰωάννη ἡλικίας 8 χρόνων, ἀποκληρώνοντας ἐπισήμως τὸν μεγαλύτερο γυιό του Γεράρδο ἡλικίας 10 χρόνων. Στὴ διαθήκη, ἐξηγοῦσε ὡς ἑξῆς, τὴν τελευταία του ἐπιθυμία.

«Ἐξ αἰτίας τῆς ἐσφαλμένης διαγνώσεως τῶν γιατρῶν, ἔφθασα στὸ σημεῖο νὰ πεισθῶ περὶ τῆς στειρότητός μου. Ἐδέχθην τότε ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν γυναίκα μου, τὴν τεχνικὴ σύλληψη καὶ τεκνοποίηση καὶ ὁ Γεράρδος ἐγεννήθη. Ὁ Ἰωάννης εἶναι ἡ ἀπόδειξις ὅτι οἱ γιατροὶ ἔσφαλαν στὴ διάγνωσί τους, γιατὶ οὗτος ἐγεννήθη δυὸ χρόνια ἀργότερα». Ἀλλὰ ποιὰ θὰ εἶναι ἡ μοῖρα τοῦ μικροῦ δύστυχου Γεράρδου, ἀθῴου θύματος μιᾶς ἐπιπολαίας καὶ βιαστικῆς διαγνώσεως τῶν γιατρῶν;».

Πράγματι, ὅταν ὁμιλοῦν γιὰ τὸ ἀπόλυτο καὶ ἀποκλειστικὸ δικαίωμα τῆς γυναίκας ἐπάνω στὸ θέμα τῆς μητρότητος, λησμονοῦν προφανῶς, ὅτι δὲν εἶναι ἡ μόνη ὑπεύθυνος στὸ ζήτημα αὐτό. Ἡ τεχνικὴ σύλληψη καὶ τεκνοποίηση εἶναι μιὰ πρᾶξις ποὺ δεσμεύει πέντε ἀνθρώπινες ὑπάρξεις. Τὴν γυναίκα βεβαίως, ἀλλὰ καὶ τὸν σύζυγο, ἐπίσης, τὸν σπερματοδότη, τὸν γιατρό, καὶ πρὸ παντός, τὸ παιδὶ ποὺ ρίπτεται στὴ ζωὴ μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο, χωρὶς κανεὶς ἀπ' τοὺς ἀνωτέρω νὰ μπορεῖ ν' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνη, γιὰ τὰ δεινὰ ποὺ αὐτὸ θ' ἀντιμετωπίσῃ ἀργότερα στὴ ζωὴ καὶ ποὺ θὰ εἶναι ἀπόρροια τῆς μεθόδου, μὲ τὴν ὁποία θὰ τὸ φέρουν στὸν κόσμο. Ὅλος ὁ κόσμος συμφωνεῖ ὅτι ἡ ὁμαλὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ἡ εὐτυχία ἢ δυστυχία καὶ ἡ ὕπαρξίς του, ὁλόκληρη ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπο διαφυλάξεως τοῦ μυστικοῦ τῆς γεννήσεώς του. Ἀλλὰ γιὰ τοὺς 4 ἄλλους συμμετασχόντας ἡ τεχνικὴ γονιμοποίηση, δὲν δημιουργεῖ μιὰ κατάσταση τόσο ἀβεβαία, ὥστε μιὰ μέρα ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος, μὴ δυνάμενος νὰ τηρήσῃ πλέον τὸ μυστικὸ θ' ἀποκαλύψῃ αὐτὸ καὶ θὰ ξεσπάσῃ τὸ σκάνδαλο μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα.

Τί νὰ σκεφθῶμεν ἐπίσης γιὰ τὴν ταπείνωσι τοῦ σπερματοδότου, ἀποδεχομένου ἐκ τῶν προτέρων, νὰ μὴ ἐνδιαφερθῇ ποτέ, καὶ ν' ἀγνοῇ ἀπολύτως ἕνα παιδὶ ποὺ θὰ εἶναι ἀποκλειστικὰ δικό του, μεταβάλλοντας τὴν συμμετοχή του στὴ πρᾶξι αὐτή, σὲ ἀντικείμενο ἐμπορίου, γεγονὸς ποὺ ἀντίκειται πρὸς αὐτὴν τὴν φύσιν; Δὲν κινδυνεύει νὰ μετανοιώσῃ γι' αὐτό, ἀπὸ τὴ μιὰ ἡμέρα στὴν ἄλλη; Ὅταν πρὸ ὀλίγου χρόνου πέθανε ὁ John Debecker, γαιοκτήμων, ἀφῆκε στὸ γαμβρό του καὶ στὸν ἀνεψιό του, κληρονομία ἀπὸ 400.000 δολλάρια. Λίγες ὅμως ἡμέρες μετὰ ποὺ ἠνοίχθη ἡ διαθήκη, παρουσιάσθη κάποιος στοὺς κληρονόμους, καὶ ἀπεκάλυψε στὸν σαστισμένο ἀνεψιό, ὅτι δὲν ἦτο παρὰ ἕνα παιδὶ βιολογικὸ καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ πραγματικὸς πατέρας του. Βάσει αὐτοῦ ἠξίου νὰ λάβῃ μερίδιο ἀπὸ τὴν κληρονομία.

Ἀλλὰ ἡ τεχνικὴ γονιμοποίηση εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερο μαρτύριο καὶ ἀνυπόφορη δοκιμασία γιὰ τὸ σύζυγο, λέγει ὁ καθηγητὴς Αὔγουστος Mayer. Ἡ συζυγικὴ στειρότης εἶναι μιὰ ὀδυνηρὴ καὶ δυσβάστακτη δοκιμασία. Ἀπὸ ὁποιονδήποτε προέρχεται αὕτη, τὸ ζεῦγος πρέπει νὰ μοιράζεται τὴ δοκιμασία, αὐτὴ καὶ ὅλες τὶς πίκρες ὅπως καὶ ὅλες τὶς χαρές.

Ἡ μέθοδος τῆς τεχνικῆς τεκνοποίησης, δίδουσα στὴ γυναίκα τὴν δυνατότητα νὰ βαδίσῃ μόνη της ἐμπρός, πάνω στὸ θέμα τῆς τεκνοποίησης, εἰσάγει, αὐτομάτως μιὰ σπουδαία καὶ ἐπαναστατικὴ ἀνισότητα στὴ συζυγικὴ ζωή.

Ἔπειτα ἀπὸ μακροχρόνιες μελέτες καὶ ἔρευνες, συνεχίζει, ὁ καθηγητὴς Mayer, δὲν βρῆκα, οὔτε ἕνα ἀνδρόγυνο ποὺ νὰ διετήρησε τὴν ἁρμονικὴ συζυγικὴ συμβίωσι μετὰ τὴν ἀπόκτησι ἑνὸς παιδιοῦ μὲ τὴν ἀνωτέρω μέθοδο.

Σὲ μιὰ πρόσφατη δίκη διαζυγίου στὸ Μανχάττα τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου καὶ οἱ παριστάμενοι διάδικοι, ἄκουον μιὰ μαινομένη σύζυγο νὰ δηλώνῃ δημοσίᾳ καὶ ἐπισήμως. «Ὁ ἄνδρας μου δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα πάνω

στὰ δυό μου παιδιά, γιατὶ γεννήθηκαν ἀπὸ τεχνιτὴ σύλληψη καὶ γονιμοποίηση καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι τελείως ξένος πρὸς αὐτά».

Βέβαια οἱ γυναικολόγοι γιατροὶ ποὺ ἀπασχολοῦνται μὲ τὸ θέμα αὐτὸ ἔχοντες διδαχθῆ ἀπὸ πολλὰ ἀηδῆ καὶ ἐκβιαστικὰ παραδείγματα ποὺ τοὺς συνέβησαν, ἀξιοῦσι σήμερα τὴν ἐπίσημο, σαφῆ καὶ κατηγορηματικὴ συγκατάθεσιν καὶ τῶν δύο συζύγων προκειμένου ν' ἀναλάβουν, νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίας των.

Πρὶν ἀναλάβουν νὰ ἐφαρμόσουν τὴν καινούργια ἐπιστημονικὴ μέθοδο πρὸς τεκνοποίηση σὲ μιὰ γυναίκα, ζητοῦν ὅπως τὸ προσφεύγον σ' αὐτοὺς ζεῦγος, ὑπογράψη τὴν παρακάτω δήλωσι.

«Ἀναλαμβάνομε καὶ δεσμευόμεθα μὲ τὸν λόγον τιμῆς, νὰ μὴ ζητήσωμε ποτὲ ἀπὸ τὸν γιατρὸ νὰ μάθωμε οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε ἄλλην τινὰ πληροφορίαν, ὡς πρὸς τὴν ράτσα, τὴν ἐθνικότητα, τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ ἢ τὸν χαρακτήρα τοῦ σπερματοδότου. Εἴμεθα σύμφωνοι μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπεμβάσεως πρὸς τεκνοποίηση, νὰ καταστραφῆ καὶ ἐξαφανισθῆ κάθε στοιχεῖο καὶ κάθε σχετικὴ πληροφορία ποὺ ἀφορᾷ τὸν σπερματοδότη. Οὗτος ὀφείλει νὰ μείνῃ ἄγνωστος γιὰ πάντα».

Ἀλλὰ πόσοι ἄνθρωποι, δίδοντες στὴν ἀρχὴ τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὸν λόγον τιμῆς των δὲν εὑρίσκονται εἰς τοιαύτην θέσιν, ὥστε ν' ἀθετήσουν τὴν ὑπόσχεσι, ν' ἀδιαφορήσουν γιὰ τὸν δοθέντα λόγον τιμῆς καὶ νὰ ἐνεργήσουν ἀντίθετα πρὸς τὴν συγκατάθεσιν ποὺ ἔδωσαν;

Κατὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς εἰδικούς, στὶς 50% τῶν περιπτώσεων, οἱ δόσαντες τὴν συγκατάθεσί των γιὰ μιὰ τεχνικὴ τεκνοποίηση, ἐκλιπαροῦν καὶ ἱκετεύουν τοὺς γιατρούς, νὰ διακόψουν τὴν ἀναπτυσσομένην ἤδη ἐγκυμοσύνην, ποὺ μὲ μεγάλες προσπάθειες καὶ κόπους ἐπετεύχθη διὰ τῆς μεθόδου τῆς τεχνικῆς συλλήψεως.

Τρία χρόνια ἀργότερα, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀπέκτησε παιδὶ μὲ τὴν μέθοδο αὐτή, ἀναστατωμένος καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐξέσπα κατὰ τοῦ γυναικολόγου γιατροῦ.

Θά ἔπρεπε, τοῦ λέγει, νὰ κρεμάσουν ἐσένα, τὸν σπερμοδότη καὶ ὅλους αὐτούς, τοῦ εἴδους σου. Καὶ ποία ἀκόμη ἡ θέσις ἑνὸς τραγικοῦ συζύγου ποὺ θελημα τικὰ καὶ μὲ πλήρη πίστι, συναίσθησι καὶ ἐμπιστοσύνη ἔδιδε τὴ συγκατάθεσί του; Ἠπατήθην, δηλώνει, ὅταν νόμισα ὅτι θὰ μποροῦσα ν' ἀγαπήσω ἕνα παιδὶ τεχνικῆς γονιμοποίησης, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ὅπως καὶ ἕνα παιδὶ ποὺ θὰ εἶχε γεννηθῆ ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο τῆς γυναίκας μου.

Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια δυστυχῶς.

Αἰσθάνομαι νὰ εἶναι, ἕνας παρίσακτος μέσα τὲ μιὰ παράξενη οἰκογένεια.

Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ δημιουργήσω ἀγαθὲς σχέσεις μ' αὐτὸ τὸ παιδί.

Ἡ πρόσφατη περιπέτεια καὶ συμφορὰ τοῦ Δόκτορος Fisher, ἑνὸς εἰδικευμένου καὶ διασήμου ἐπιστήμονος τῆς τεχνικῆς τεκνοποίησης τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀποδεικνύει ἀρκούντως ποιὲς ἀνήσυχες σκέψεις καὶ ἀμηχανίες ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ περιβάλουν αὐτὲς τὶς ἐπιστημονικὲς ἐπεμβάσεις τῆς τεχνικῆς τεκνοποίησης.

Εἶχε πάρει οὗτος μέρος, σὲ μιὰ συζήτησι ποὺ ἔγινε στὴν τηλεόρασι, πάνω στὸ θέμα τῆς τεχνικῆς τεκνοποίησης καὶ ἀνέπτυξε τὶς ὑπὲρ τῆς μεθόδου ταύτης ἀπόψεις του. Εἶδε τότε ὅλους τοὺς πελάτας του, νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν καὶ νὰ τὸν ἀποστρέφωνται. «Μᾶς ἐκθέτητε τοῦ ἐξήγησαν αὐτοί. Στὸ ἑξῆς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ γνωρίζουν, ὅτι ἔχομεν σχέσεις μαζί σας καὶ εἴμεθα πελάτες σας θὰ διερωτῶνται πῶς γεννήθησαν τὰ παιδιά μας».

Ἡ καλλίτερη ὅμως ἀπόδειξις, ὅτι οὐδεὶς ἀποδέχεται καὶ θεωρεῖ τὴν τεχνικὴ τεκνοποίηση ὡς τὴν ἐνδεδειγμένη καὶ ἰδανικὴ λύσι γιὰ τὰ στεῖρα ζεύγη, εἶναι ὅτι, οὐδεμία χώρα στὸν κόσμο, ἐκτὸς τῶν Ἰνδιῶν ὅπου ἡ μέθοδος αὕτη ἔχει ἀπαγορευθῆ

ἀπολύτως καὶ κατηγορηματικῶς, κατέληξε ἀκόμη σὲ θετικὰ καὶ σαφῆ συμπεράσματα καὶ ἀποφάσεις γιὰ τὴν νομοθετικὴν τακτοποίηση αὐτῶν τῶν παιδιῶν.

Στὴν Ἰταλία, τὸ πρόβλημα αὐτό, ἔχει τεθῆ κατὰ τρόπο περισσότερο δραματικό ἀκόμη. Στὸ Δικαστικὸ Μέγαρο τῆς Πάδουβας, ἐνώπιον ἑνὸς πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, ἕνας σύζυγος, ὁ Antonio Fellas, διεμαρτύρετο δημοσίᾳ καὶ ἐντόνως λέγων «Ἡ γυναίκα μου μ' ἔχει ἀπατήσει, εἶναι μοιχαλίς, αὐτὸ τὸ παιδί, δὲν εἶναι δικό μου».

Ἡ γυναίκα τοῦ Κάρλα, κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα μωρὸ κοριτσάκι 18 μηνῶν καὶ ἐφώναζε, ὅτι δὲν τὸν ἠπάτησε καὶ δὲν εἶναι μοιχαλίς, γιατὶ τὸ παιδί της τὸ ἀπέκτησε μὲ τὴν μέθοδο τῆς τεχνικῆς γονιμοποίησης. Ὁ ἄνδρας της εἶχε ἀναχωρήσει μὲ μία ἀποστολή, ὑπηρετῶν ὡς Καραμπινιέρος, μιὰ ἡμέρα δὲ ἔμαθε ὅτι ἡ γυναίκα του ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα καριτσάκι ποὺ τὸ εἶχε βαφτίσει Μαργαρίτα. Ἠρνεῖτο νὰ πιστεύσῃ στὴν δυνατότητα τῆς τεχνικῆς γονιμοποίησης. Πῶς ἡ Κάρλα μποροῦσε νὰ δικαιολογηθῇ; Εἶχε ἀναλάβει ρητὴν καὶ κατηγορηματικὴν ὑποχρέωσιν ἔναντι τοῦ γιατροῦ, νὰ μὴ ἀποκαλύψῃ ποτὲ τὸ ὄνομά του. Αὐτὸς ἐξ ἄλλου ἠρνεῖτο πεισμόνως νὰ παρουσιασθῇ καὶ καταθέσῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐφοβᾶτο νὰ πράξῃ αὐτό, διότι, ἀφοῦ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μεθόδου τῆς τεχνικῆς γονιμοποίησης ἐγένετο χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ συζύγου, ἦτο δυνατὸν τὸ δικαστήριο νὰ μὴ πεισθῇ περὶ τῆς ἀληθείας καὶ διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ θεωρηθῇ ὡς φίλος τῆς Κάρλας, ὡς μοιχὸς δηλαδὴ καὶ νὰ καταδικασθῇ ὡς συνεργός. Ἡ Κάρλα ἦτο πιὰ κατεστραμμένη. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀναμετροῦσε τὶς συνέπειες ποὺ μιὰ τέτοια τεκνοποίηση μποροῦσε νὰ ἐπισύρῃ, πάνω στὴν Οἰκογενειακὴ καὶ Κοινωνική της ὑπόστασι.

Ἐχρειάσθη νὰ συνεχισθῇ ἡ δίκη κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, γιατὶ ἐλλείψει τῆς μαρτυρίας τοῦ γιατροῦ, ἡ Κάρλα ὤφειλε νὰ πείσῃ τοὺς δικαστές, περιγράφουσα τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπεμβάσεως ποὺ εἶχε ὑποστῆ.

Ἡ δίκη ποὺ διήρκησε τέσσαρα ὁλόκληρα χρόνια, ἔληξε μὲ μία καταδίκη τῆς Κάρλας σὲ 20ήμερο φυλάκισι γιὰ μοιχεία. Τὸ δικαστήριο ἀπεφαίνετο ὡς ἑξῆς: «Ἕνα παιδὶ ποὺ ἔρχεται στὸν κόσμο μὲ τὴν μέθοδο αὐτή, ὀφείλει νὰ θεωρῆται σὰν ἕνα παιδὶ ἑνὸς ἀγνώστου, καὶ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ οὔτε τὸ ὄνομα ἑνὸς πατρος κατόπιν δικαστικῆς ἀποφάσεως, οὔτε καὶ αὐτὸ τῆς μητρός του, ἀφοῦ αὕτη εἶναι παντρεμμένη».

Ἡ ἀπόφασι αὐτὴ ἐπικυρωθεῖσα στὴ Ρώμη, ἔδιδε σὲ κάθε σύζυγο τὸ δικαίωμα, ν' ἀποσύρῃ τὴν ἤδη δοθεῖσαν συγκατάθεσί του καὶ ν' ἀρνηθῇ κατὰ οἱποιαδήποτε στιγμὴ τὴν ἀναγνώρισι τοῦ παιδιοῦ.

Ἡ Κάρλα ἤσκησε ἔφεσι καὶ ἠθῳώθη. Ἀλλὰ ὁ Εἰσαγγελεὺς μὲ τὴν σειρά του ἤσκησε καὶ αὐτὸς ἔφεσι κατὰ τῆς ἀθῳωτικῆς ἀποφάσεως, θεωρήσας ταύτην πεπλανημένην καὶ ἔτσι θὰ διαρκέσῃ ἄλλα κανὰ δυὸ χρόνια ἡ δίκη. Πάντως, καὶ ἂν τελικὰ ἡ Κάρλα ἀθῳωθῇ, εἶναι δυνατὸν ὅλη αὐτὴ ἡ πολύκροτος ὑπόθεσις, νὰ μὴ ἔλθῃ μιὰ ἡμέρα στ' αὐτιὰ τῆς μικρῆς Μαργαρίτας, μιᾶς ἀθῴας ὑπάρξεως, καὶ τελείως ξένης ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τῆς ἔριδες.

Στὴν Ἀμερικὴ αἱ δίκες αὐτοῦ τοῦ εἴδους καθημερινῶς πολλαπλασιάζονται καὶ οἱ δικαστὲς οἱ ἴδιοι, εὑρίσκονται σὲ μεγάλη ἀμηχανία, μὴ γνωρίζοντες ποιὰ θέσι νὰ πάρουν ἔναντι τοῦ σοβαροῦ καὶ ἀκανθώδους αὐτοῦ προβλήματος. Μιὰ ἡμέρα τὸ ἀνώτερο Δικαστήριο τοῦ Ὀντάρια ἀπεφάνθη σὲ μιὰ δίκη διαζυγίου, ὅτι ἡ γυναίκα ποὺ προσέφυγε στὴν μέθοδο τῆς τεχνικῆς γονιμοποίησης διέπραξε μοιχεία. Ἀργότερα τὸ 1948, ὁ δικαστὴς Henry Greenberg, ἀνώτερος δικαστὴς τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀπεφάνθη ὅτι, ὁ σύζυγος μιᾶς τέτοιας γυναίκας, διατηρεῖ τὸ δικαίωμα ἐπισκέψεως τῶν 4 παιδιῶν ποὺ εἶχε ἀποκτήσει αὕτη μὲ τὴν τεχνικὴ γονιμοποίηση. Καὶ προσθέτει ἕνα καινούργιο ἐπιχείρημα.

«Ἡ συμφωνία τοῦ ἀνδρὸς γιὰ τὸν τεχνικὴ γονιμοποίηση, ἰσοδυναμεῖ μὲ υἱοθέτηση». Ἡ γυναίκα διαμαρτύρεται. Καταφεύγει στὴν Ὀκλαχόμα καὶ ἀσκεῖ ἐκεῖ

ἔφεσι κατὰ τῆς ἄνω ἀποφάσεως. Ἐκεῖ τὸ δικαστήριο, ἀρνεῖται τὸ δικαίωμα ἐπισκέψεως στὸ σύζυγο, μὲ τὸ ἑξῆς ἐπιχείρημα: «Δὲν πρόκειται περὶ βιολογικοῦ Πατρός».

Τελικὰ τὸ Ἀνώτερο Δικαστήριο τῆς Ἀμερικῆς, υἱοθετεῖ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τοῦ Σικάγου, κατὰ τὴν ὁποία, ἕνα παιδὶ ποὺ γεννήθηκε μὲ τεχνικὴ γονιμοποίηση, θεωρεῖται νόθο. Μ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασι ἀποστεροῦνται τοῦ πατρὸς των καὶ ρίπτονται στοὺς δρόμους 100.000 παιδιὰ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ποὺ ἔχουν γεννηθῆ μέχρι σήμερα μὲ τὴ μέθοδο αὐτή.

Γι' αὐτό, ἡ διάσημος δικηγόρος L. Ungar, τῆς Νέας Ὑόρκης εἰδικὴ στὰ οἰκογενειακὰ προβλήματα δηλώνει: «Σύμφωνα μὲ τὶς σημερινὲς δικαστικὲς ἀντιλήψεις, αὐτὰ τὰ παιδιὰ στὴν Ἀμερική, δὲν ἔχουν δικαιώματα οὔτε κληρονομίας οὔτε ἄλλης τύχης. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ συμβουλεύσω γιὰ ἕνα τέτοιο παιδί, εἶναι, νὰ ἐπακολουθήσῃ τὸ ταχύτερο μιὰ κανονικὴ διαδικασία υἱοθεσίας».

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκριβῶς, αὐτὸ ποὺ οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς μεθόδου τῆς τεχνικῆς τεκνοποίησης ἰσχυρίζοντο ὅτι θ' ἀπεφεύγετο.

Ἐν συνεχείᾳ μιᾶς συζητήσεως ποὺ ἠνοίχθη ἀπὸ μιὰ Ἀγγλικὴ ἐφημερίδα ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, μιὰ μητέρα ἔγραφε: «Ἔχω ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι 5 χρόνων. Τὸ λατρεύομεν, καίτοι ὁ σύζυγός μου δὲν εἶναι ὁ πατέρας του. Μᾶς ἀρκεῖ νὰ τὸ βλέπωμεν, μόνον, γιὰ νὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς καὶ πιστεύομεν ὅτι ἐπράξαμεν πολὺ καλά. Τὸ μόνο ζήτημα ποὺ μᾶς βασανίζει καὶ μᾶς τυραννεῖ, εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχει νόμος ποὺ νὰ δίδῃ τὸ δικαίωμα ἐγγραφῆς στὰ Μητρῶα, αὐτῶν τῶν παιδιῶν. Καὶ σκεπτόμεθα ὅτι, οὔτε ἡμεῖς οὔτε τὸ παιδί μας, θὰ μπορούσαμε νὰ ἐπιζήσωμεν, ἂν αὐτὸ ἐμάνθανε τὴν ἀλήθεια».

Ἀλλὰ ἂν ἡ μοναδικὴ σωτηρία αὐτῶν τῶν παιδιῶν, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς διαφυλάξεως τοῦ μυστικοῦ, δὲν θὰ ἦτο καλλίτερα ν' ἀναγορευθῇ ἡ τεχνικὴ τεκνοποίηση, ἀφοῦ πολυάριθμα παραδείγματα μᾶς διδάσκουν καὶ μᾶς πείθουν ὅτι εἶναι ἀνθρωπίνως ἀδύνατο νὰ διαφυλαχθῇ ἕνα μυστικὸ ποὺ θὰ γνωρίζουν τέσσαρα πρόσωπα;

Ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰ φέρωμεν στὸν κόσμο παιδιὰ μ' αὐτὴ τὴν μέθοδο, ἀφοῦ σύμφωνα μ' ὅλες τὶς σημερινὲς Νομοθεσίες τῶν διαφόρων Κρατῶν θὰ εἶναι καταδικασμένα νὰ ζήσουν μέσα σὲ μιὰ κατάστασι κατωτερότητος;

Κανεὶς νομομαθής, δὲν μπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ θετικὰ σ' ἐρωτήματα τόσο οὐσιώδη καὶ τόσο ἀκανθώδη σὰν τὰ κατωτέρω:

Ποιός εἶναι ὁ πατέρας, κατὰ τὸν Νόμο, ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ γεννᾶται μὲ τὴ μέθοδο τῆς τεχνικῆς γονιμοποίησης.

Ποιός εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὰ κληρονομικὰ προβλήματα ποὺ θὰ παρουσιασθοῦν σένα τέτοιο παιδί;

Καὶ ποιά εἶναι ἡ θέσις αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ ἀπόψεως κληρονομίας.

Αὐτὴ ἡ ἄγνοια, εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ βαρύνει ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιὰ ὡς μιὰ Κοινωνικὴ κατάρα. Αὐτὸ ὅμως φρονοῦμεν, ὅτι εἶναι ἐπίσης ἀρκετόν, νὰ κάμῃ ὅλες τὶς γυναῖκες τοῦ κόσμου, ποὺ ἡ φύσις τὶς ἔχει ἐπιφορτήσει μὲ τὴν μέριμνα τῆς εὐτυχίας τῶν παιδιῶν των ν' ἀποστρέφωνται μιὰ μέθοδο ἀναπαραγωγῆς ποὺ θὰ φέρῃ τὴν δυστυχία σ' αὐτὰ τ' ἀνεύθυνα καὶ ἀθῷα πλάσματα καὶ θὰ τὰ ὑποχρεώσῃ νὰ εὑρίσκωνται σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ σὲ μιὰ κατάστασι κατωτερότητος καὶ λαθραίας διαβιώσεως ἀπὸ ἐντροπὴ καὶ αἰσχύνη.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΧΩΡΑΣ

Ὑπὸ Ἀρχιφύλακος J. Kramer,
κατὰ μετάφρασιν Ὑπαστυνόμου Α'
κ. **ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ**

3. ΠΑΡΙΣΙΟΙ

Ἡ Ἀστυνομία τῆς πόλεως τῶν Παρισίων καὶ τῆς «Νομαρχίας» τοῦ Σηκουάνα ὀνομάζεται «Prefecture de Police». Ἡ Ἀστυνομία τάξεως (ἐν στολῇ κλάδος), γνωστὴ ὑπὸ τὸν τίτλον «Δημοτικὴ Ἀστυνομία» ἔχει ὀργανικὴν δύναμιν 18.489 «Φρουροὺς τῆς Δημοσίας Εἰρήνης» (Gradiens de la Paix) καὶ Ἀξιωματικούς. Συμφώνως πρὸς τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἔτους 1954, ὁ πληθυσμὸς τῶν Παρισίων ἦτο 2.850.189, τῆς δὲ Νομαρχίας τοῦ Σηκουάνα 5.154.834.

Εἰς τὴν Δημοτικὴν Ἀστυνομίαν γίνονται δεκτοὶ πρὸς κατάταξιν νέοι ἡλικίας μεταξὺ 21—30 ἐτῶν (τὸ ἀνώτατον ὅριον 35 ἐτῶν διὰ τοὺς ἐκπληρώσαντας τὰς στρατιωτικὰς των ὑποχρεώσεις) καὶ ὕψους 1,68 μ. Τὸ 65 % τῶν προσλαμβανομένων προέρχεται ἐκ τῆς περιοχῆς τῶν Παρισίων. Πλέον τοῦ ἡμίσεος αὐτῶν κατατάσσεται εἰς τὴν Ἀστυνομίαν κατ' ἐπιθυμίαν τῶν γονέων των ἢ κατόπιν συμβουλῶν τῶν ἀστυνομικῶν.

Αἱ μηνιαῖαι ἀποδοχαί, περιλαμβανομένων καὶ ὡρισμένων προσαυξήσεων ἀνέρχονται: τοῦ μὲν Ἀστυνόμου εἰς 6.550 δρχ. τοῦ δὲ ἀστυφύλακος (φρουροῦ) εἰς 2.856 δρχ. μετὰ τὴν μονιμοποίησίν του. Αἱ ἀποδοχαὶ αὗται ἀφοροῦν ἀγάμους ἢ ἐγγάμους ἄνευ τέκνων. Οἱ ἀστυνομικοί, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ λαμβάνουν ἐπὶ πλέον ἐπίδομα κατοικίας, κυμαινόμενον μεταξὺ 590—1.176 δρχ. μηνιαίως. Οὗτοι, προσέτι λαμβάνουν ἀνεξαρτήτως βαθμοῦ, ἐπίδομα νυκτερινῆς ὑπηρεσίας ἐξ 90 δρχ. καὶ ἀναλόγως βαθμοῦ, ἐπίδομα ἐπικινδύνου ὑπηρεσίας ἐκ 210, ἕως 420 δρχ. μηναίως.

Οἱ «Φρουροὶ τῆς Δημοσίας Εἰρήνης» φέρουν στολὴν χρώματος μελανοκυάνου μετὰ ὑποκαμίσου χρώματος ἀνοικτοῦ φαιοῦ καὶ μελανοκύανον γραβάταν. Διὰ προσωπικὴν των προστασίαν φέρουν αὐτόματον πιστόλιον τῶν 7,65 μ.μ. καὶ ἀστυνομικὴν ῥάβδον χρώματος λευκοῦ, τὴν ὁποίαν χρησιμοποιοῦν καὶ διὰ τὴν ρύθμισιν τῆς τροχαίας κινήσεως.

Τὸ Ἀστυνομικὸν σῆμα τοῦ πηληκίου των, χρώματος ἐρυθροῦ ἀσημοχρόου καὶ κυανοῦ, παριστάνει πλοῖον καὶ κρῖνον ἐπὶ μικρᾶς ἀσπίδος μὲ τὰ γράμματα «P.P.» ἐπὶ ἡμίσεος στεφάνου ἐκ δάφνης. Τὰ ἀσημόχροα κομβία τῆς στολῆς των φέρουν μικρὰν ἀσπίδα μετὰ στέματος, στέφανον ἐκ δάφνης καὶ τὰς λέξεις: «Δημοτικὴ Ἀστυνομία».

Οἱ Φρουροὶ ἔχουν ἁρμοδιότητα διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς τροχαίας, τὴν περιπολίαν τῶν ὁδῶν καὶ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως. Διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἁρμοδιότητα ἔχουν προπαρασκευασθῆ καὶ ἐφοδιασθῆ διὰ τῶν ἀπαιτουμένων μέσων, ὡς Μηχανοκίνητες Μονάδες καὶ εἰδικὰ ὀχήματα μετὰ τοῦ καταλλήλου ὑλικοῦ, δι' ἀντιμετώπισιν ταραχωδῶν συγκεντρώσεων καὶ ἐσωτερικῶν ἀνωμαλιῶν. Εἰς περίπτωσιν κρισίμων καταστάσεων (ὡς αἱ τελευταῖαι ταραχαί) ἡ Δημοτικὴ Ἀστυνομία βοηθεῖται ὑπὸ τῆς Δημοκρατικῆς Φρουρᾶς (Garde Repulicaine), ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τμῆμα τῆς Χωροφυλακῆς (Gendarmerie)—εἰδικὸν Σῶμα ὑπαγόμενον εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Πολέμου. Ἡ Φρουρὰ εἶναι παρομοία πρὸς τὴν Βρεταννικὴν Εἰδικὴν Ἀστυνομίαν (Household Brigade), δεδομένου ὅτι αὕτη εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν συνοδείαν καὶ ἀσφάλειαν τῶν ὑψηλῶν προσώπων.

Τὸ πλέον ἰδιόρρυθμον χαρακτηριστικὸν τοῦ Γαλλικοῦ Ἀστυνομικοῦ συστήματος εἶναι ὁ τρόπος καταπολεμήσεως τοῦ ἐγκλήματος. Δι' ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι εἴμεθα συνηθισμένοι νὰ βλέπωμεν τὴν Ἀστυνομίαν Τάξεως καὶ Ἀσφαλείας ἐργαζομένας ὡς

Μετὰ τὴν ὁρκωμοσίαν μας

Ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΘΑΝ. ΑΝΤΙΟΧΟΥ**

Μὲ συγκίνησιν καὶ χαρὰν ἐφτάσαμεν εἰς τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς ἐξόδου μας ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.

Γεγονὸς πάντων εἶναι ὅτι ἐν τῇ Σχολῇ σχεδόν, ἀπεκομίσαμε τὰς βάσεις καὶ ἐπλουτίσαμεν ἔτι περισσότερον τὰς γνώσεις μας, τῇ φροντίδι καὶ τῷ ἀπαραμίλλῳ ἐνδιαφέροντι τῶν κ.κ. καθηγητῶν μας, τοὺς ὁποίους ὀφείλομεν νὰ εὐγνωμονῶμεν καὶ πάντοτε νὰ ἐνθυμούμεθα. Διότι, μὲ τὴν διδακτικήν των ἱκανότητα καὶ δι' ἄλλων πολλῶν προσόντων, ἐδίδαξαν εἰς ἡμᾶς πολυτίμους, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας μας, γνώσεις ἅστινας ὡς Ἀστυνομικὰ ὄργανα ὀφείλομεν νὰ γνωρίζωμεν.

Ἐν τῇ Σχολῇ ἐδιδάχθημεν πολλὰ καὶ σπουδαῖα πράγματα, τὰ ὁποῖα πρὶν εἰσέλθωμεν ἠγνοοῦμεν. Πράγματι ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ εἶναι, ἂς τὸ ἀποκαλέσωμεν, ἕνα μεγάλο, ἕνα ἀνώτερο Πανεπιστήμιον, εἶναι μιὰ πηγὴ ὡραίων καὶ πολυτίμων διδαγμάτων καὶ ἐγκυκλοπαιδικῶν γνώσεων. Πολλὰς φορὰς κάμνω τὴν σκέψιν καὶ φρονῶ ὅτι κάθε πολίτης, ὄχι μόνον εἰς τὸν τόπον μας, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε γωνίαν τῆς γῆς, θὰ ἔπρεπε νὰ φοιτήσῃ εἰς αὐτὸ τὸ Πανεπιστήμιον ποὺ λέγεται Ἀστυνομία. Διότι ὁ κόσμος, τότε, ἴσως νὰ ἦτο κάπως διαφορετικός. Αἱ λέξεις, «ἔγκλημα», «διοφθορά», «πορνεία» καὶ ἄλλαι συναφεῖς πρὸς αὐτὰς (λέξεις) ἴσως νὰ ἐξέλιπον τῶν λεξιλογίων ὅλου τοῦ κόσμου. Πλὴν ὅμως τὸ μέτρον τοῦτο εἶναι πρακτικῶς ἀδύνατον. Δὲν λέγω βέβαια ὅτι θὰ ἔπρεπε ἀκριβῶς ὅλος ὁ κόσμος νὰ κλεισθῇ μέσα εἰς Σχολὰς διὰ νὰ μάθῃ τὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα. Θὰ ἔπρεπε ὅμως εἰς τὰ πάσης φύσεως ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα, τὸ Κράτος νὰ μεριμνήσῃ, ὥστε ἀνώτεροι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, νὰ διδάσκουν εἰς τοὺς μαθητάς, τοὺς αὐριανοὺς προασπιστὰς καὶ ἀναμορφωτὰς τῆς κοινωνίας, τὰς ὑποχρεώσεις των ἔναντι τῶν νόμων τοῦ Κράτους, εἰς ὃ διαβιοῦν, νὰ μάθουν νὰ τοὺς σέβωνται καὶ νὰ γνωρίζουν τὰς συνεπείας ἃς θὰ ὑποστοῦν διὰ τὴν μὴ ἐφαρμογήν των. Δυστυχῶς τὸ θέμα τοῦτο εἶναι ἀνεξάντλητον, ἐγὼ δὲ τὴν ταπεινήν μου γνώμην ἐκφέρω καὶ ἂς μὲ συγχωρήσουν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀντίθετον πρὸς τὴν ἰδικήν μου γνώμην. Ἂς μὲ συγχωρήσουν ἐπίσης καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔτυχε νὰ διαβάζουν τὰ λόγια αὐτὰ διότι ὁμολογουμένως παρεσύρθην εἰς ἄλλο θέμα.

Ἂς ἐνθυμούμεθα λοιπὸν πάντοτε ὅπου καὶ νὰ εὑρισκώμεθα, τὰ ὡραῖα λόγια, τὰ πλούσια διδάγματα τῶν καθηγητῶν μας. Ἂς ἐνθυμούμεθα τὰ ἐκ πείρας παραδείγματά των καὶ μ' αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ἐφόδια, ἂς ξεκινήσουμε μὲ θάρρος καὶ αὐτοπεποίθησι διὰ τὸν μεγάλον δρόμον τοῦ καθήκοντος.

Ἤλθαμε ἐδῶ μέσα παιδιὰ ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Χώρας μας καὶ συνεκροτήσαμεν μίαν κοινωνίαν ἰδικήν μας, ἰδιαιτέραν κοινωνίαν. Καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς εἶχε διαφορετικὰς ἀντιλήψεις, ἐλαττώματα, προτερήματα, ἀλλὰ ὅλοι μαζὶ ἐζήσαμεν τὸ ἴδιο ὄνειρον, εἴχαμε τὰς ἰδίας φιλοδοξίας καὶ παρουσιαζόμεθα ὡς ὁμοιόμορφον σύνολον.

μία ὁμάς, φαίνεται παράξενος ὁ διαχωρισμὸς αὐτῶν. Εἰς τοὺς Παρισίους ὡς καὶ εἰς τὴν ὑπόλοιπον χώραν ἡ εὐθύνη διὰ τὴν προανάκρισιν τῶν ἐγκλημάτων καὶ σύλληψιν τῶν ἐγκληματιῶν ἀνήκει εἰς ἄλλον κλάδον τῆς Διοικήσεως. Τὴν Διεύθυνσιν τῆς Δικαστικῆς Ἀστυνομίας. Αὕτη διαθέτει προσωπικόν, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ ὑπηρεσίαν μὲ πολιτικὴν περιβολὴν ὑπὸ ἰδίαν διοίκησιν—τὸν Διευθυντὴν των. Ὅταν συμβῇ ἓν ἔγκλημα «κάπου» εἰς τὴν πόλιν, ἀναφέρεται εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Δικαστικῆς Ἀστυνομίας, ὅστις καὶ ἀναλαμβάνει διὰ τῶν ὀργάνων του καὶ μεριμνᾷ διὰ τὴν προανάκρισιν.

Ὅλα μας τὰ ὄνειρα καὶ αἱ ἐπιδιώξεις συνεκεντρώθησαν οὕτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς μίαν ὡραίαν καὶ ὑπέροχον ἰδέαν, εἰς τὴν ἰδέαν τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων, τὴν ὁποίαν ὅλοι εὐλαβῶς ἠγαπήσαμεν.

Ἂς ἔχωμεν λοιπὸν ἐνθουσιασμὸν εἰς τὴν ἀποστολήν μας καὶ πίστιν εἰς τὸ ὡραῖον ἔργον μας, ὅσον δύσκολον καὶ ἐὰν εἶναι.

Ἂς ἀτενίσωμεν μὲ ἐμπιστοσύνην καὶ καρτερικότητα τὸν μεγάλον, τὸν εὐθὺν δρόμον ποὺ ἀνοίγεται ἐμπρός μας καὶ ἂς ξεκινήσωμεν αἰσιόδοξοι διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὀνείρων μας.

Ἂς κλείσωμεν εἰς τὰς καρδίας μας τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα καὶ ἂς τὸ ἀγαπήσωμεν. Ἀξίζει νὰ τὸ ἀγαπήσωμεν. Ἂς ἐνθυμούμεθα πάντοτε ζωηρῶς τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς ὁρκωμοσίας μας, ὅτε ὑψώσαντες τὴν δεξιάν μας, ἠσθάνθημεν μίαν βαθυτάτην συγκίνησιν, ἡ ὁποία δὲν συγκρίνεται μὲ καμμίαν ἄλλην εἰς τὴν ζωήν. Ἦτο πράγματι ἀλησμόνητος ἐκείνη ἡ στιγμή. Ἂς μὴ ξεχνοῦμε τὸν ὅρκον μας, ὁ ὁποῖος μᾶς ὑπαγορεύει πίστιν πρὸς τοὺς λαοφιλεῖς ἡμῶν Βασιλεῖς, πρὸς τὴν κοινωνίαν, τὴν θρησκείαν, τὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις τῆς Φυλῆς μας καὶ κυρίως πίστιν πρὸς τὸ Σῶμα ἡμῶν, εἰς τὸ ὁποῖον στηρίζετε ἡ ἐσωτερικὴ ἀσφάλεια τῆς Πατρίδος, καὶ τὸ ὁποῖον ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑπηρετῶμεν. Ἂς μὴ ψευσθῶμεν λοιπὸν ἔναντι τόσων καὶ τόσων ὡραίων ὑποσχέσεων. Ἂς μὴ ξεχνῶμεν ἐπίσης ὅτι τὸν ὅρκον αὐτόν, τὸν ἴδιον ἔδωκαν χιλιάδες πρὸ ἡμῶν συνάδελφοί μας, ἔνιοι τῶν ὁποίων χάριν αὐτοῦ, ἐμαρτύρησαν, ἔκλαυσαν, ἐπόνεσαν καὶ τέλος ἐθυσιάσθησαν ἐνδόξως. Ἂς εἶναι λοιπὸν τὸ παράδειγμά τους φωτεινὸν μετέωρον διὰ τοὺς ἐπιγενομένους. Ἂς ὑποσχεθῶμεν εἰς αὐτοὺς ὅτι δὲν θὰ προδώσωμεν τὴν μνήμην των καὶ ὅτι θὰ τοὺς μιμούμεθα ἐσαεὶ ἀκολουθοῦντες τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι ἐχάραξαν.

Ἐγκαταλείποντες τὰ μαθητικὰ θρανία καὶ εἰσερχόμενοι εἰς τὸν κοινωνικὸν στίβον τῶν καθηκόντων μας, αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ στρέψωμεν εὐγνώμονα τὴν σκέψιν ἡμῶν πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔθεσαν νέας βάσεις δημιουργίας τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.

Ὁ ρυθμὸς τῆς Σχολῆς μας, χάρις εἰς τὰς ἀκαμάτους προσπαθείας τοῦ κ. Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, κατέστη σφριγηλὸς καὶ πνευματικῶς ἀξιόλογος.

Τὸ Τμῆμα Πνευματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς μὲ τὰ σχολικὰ βοηθήματα τὰ ὁποῖα δωρεὰν μᾶς προσέφερε μᾶς ἐνεθύμισε ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Γενικοῦ ἐξακολουθεῖ ἐκδηλούμενον κατὰ τὸν αὐτὸν πάντοτε στοργικὸν τρόπον. Τὴν πνευματικήν του αὐτὴν δημιουργίαν τὴν ἐκλείσαμεν εἰς τὰς καρδίας μας, διὰ νὰ μᾶς δίδῃ δύναμιν, πίστιν καὶ αἰσιοδοξίαν εἰς τὸν νέον δρόμον τῆς ζωῆς μας, τὸν ὁποῖον ἀκολουθοῦμεν μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ ἐγκαρτέρησιν.

Ἡ Κοινωνία ἀναμένει ἀπὸ ἡμᾶς πολλά.

Ὑποσχόμεθα νὰ φανῶμεν ἄξιοι τῶν προσδοκιῶν της.

Α. ΑΝΤΙΟΧΟΣ

Ἡ Δασκαλίτσα

Ὑπὸ † ΝΙΝΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

...Οἱ καμπάνες ξανακούστηκαν πιὸ δυνατὰ αὐτὴ τὴ φορά. Ἔβγαλαν μιὰ στριγγλιά, πένθιμη φωνή, ποὺ ὕστερα ὁ ἀέρας τὴν σκόρπισε γύρω ἀπὸ τὸ ὄμορφο χωριουδάκι τῆς Ρούμελης.

Λίγες ὧρες ἀκόμα, κ' ὕστερα ἡ φωνὴ θὰ μαλακώσῃ, θὰ γίνῃ ζωηρή, χαρούμενη, καὶ θὰ διαλαλήσῃ στοὺς ἥσυχους κατοίκους τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου.

Ἡ Κυρὰ Βαγγελιὼ, μιὰ ψηλόλιγνη γερόντισα μὲ ὑπολείμματα κάποιας περασμένης ὁμορφιᾶς πάνω στὸ πρόσωπό της σήκωσε μὲ προσοχὴ τὸ πήλινο δοχεῖο μὲ τὸ λάδι καὶ γέμισε εὐλαβικὰ τὴν ἱερὴ καντήλα ποὺ καιγόταν μπρὸς στὸ μεγάλο εἰκονοστάσι, ἔκανε τὸν Σταυρό της, καὶ ὕστερα ἔριξε ἕνα ἱκανοποιητικὸ βλέμμα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ της...

Ὅλα 'κεῖ μέσα μαρτυροῦσαν κάποια παληὰ ἀρχοντιά. Ὅλα περιμένουν μὲ δέος τὴν μεγάλη στιγμή, τὴν ἱερὴ στιγμὴ τῆς Ἀναστάσεως...

Στὴ μέση ἑνὸς μεγάλου δωματίου, πάνω σ' ἕνα τραπέζι, ἀχνίζουν ἀκόμα μερικὰ τσουρέκια... Ἕνα τεράστιο ταξί, φιλοξενεῖ κάποιο γλύκισμα μυρωδᾶτο, λίγο πιὸ 'κεῖ ἕνα μεγάλο σταυρόψωμο, καί, λίγο πιὸ κάτω μιὰ μεγάλη γυάλινη γαβάθα φορτωμένη μὲ κόκκινα αὐγά. Νὰ καὶ ἡ κουλούρα τῆς ἐγγονῆς της, ζυμωμένη μὲ διάφορα καλούδια! Ναί! Εἶναι γιὰ τὴν πανέμορφη Μάρω της!!!

Μά, γιατὶ ἀργεῖ τὸ εὐλογημένο παιδί;

—«Θὰ πεταχτῶ μέχρι τὴν φιλενάδα μου, τὴν Βάσω» τῆς εἶχε πῆ, «καὶ θὰ γυρίσω ἀμέσως». Ἀργότερα θἀρθῇ κι' ὁ Χαράλαμπος, ὁ γέρος της, ποῦ πῆγε στὸ κοντινὸ χωριὸ γιὰ νὰ φέρῃ τὸν γυιό τους μὲ τὴν γυναίκα του. ..Ἄ!.. ὅλα κ' ὅλα! αὐτὲς τῆς μέρες τὰ παιδιὰ θέλουν τοὺς γονιούς τους.

Μὲ κάποια γλυκειὰ προσμονὴ πλησιάζει στὸ παράθυρο, στυλώνει στὴ μύτη της τὰ γυαλάκια της καὶ βυθίζει τὸ βλέμμα της στὸν κάμπο ποὺ ἁπλώνεται μπρός της καταπράσινος. Τὸ σούρουπο ἀρχίζει ν' ἁπλώνῃ τὸ σκοτεινὸ πέπλο γύρω ἀπὸ τὰ κάτασπρα σπιτάκια τοῦ χωριοῦ.

Ὁ ἀέρας, μυρωμένος ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς ἄνοιξης, κάνει ἀνάλαφρος τὴν ἐμφάνισί του, καὶ χαϊδεύει τὸ ρυτιδωμένο πρόσωπο τῆς γρηούλας.

Μιὰ γλυκειὰ μυρωδιά, ἀπὸ θυμάρι καὶ βασιλικούς, ἀπὸ πεῦκο καὶ τσαντσαμίνια, σκορπιέται μέσα στὸ δωμάτιο.

Στριφογυρίζει τσαχπίνικα γύρω ἀπὸ τὶς Πασχαλιάτικες λιχουδιές, καὶ ὕστερα στέκεται μὲ σεβασμὸ μπροστὰ στὸ ξύλινο εἰκονοστάσι ρουφῶντας λαίμαργα σὰν πεταλούδα τὸ γλυκὸ ἄρωμα τοῦ λιβανιοῦ.

Λάμπει τὸ πρόσωπο τῆς κυρὰ-Βαγγελιῶς. Τὸ καμάρι της, ἡ ἐγγονή της ἔρχεται καμαρωτὰ κρατῶντας στὸ χέρι μερικὲς πασχαλιές...

Τρέχει ἐκείνη καὶ τὴν ἀγγαλιάζει τρυφερά.

«Τάμαθες γιαγιάκα»; τῆς λέει ἡ μικρὴ μὲ κομμένη ἀνάσα.

—«Ἡ Δημητρούλα, παντρεύτηκε στὴν Ἀθήνα μ' ἕναν πλούσιο νέο. Τί τύχη! Τὴν κυττάζει προσεκτικὰ ἡ γρηούλα καὶ διακρίνει στὸ δεκαεξάχρονο προσωπάκι της κάποια σκιὰ παιδικῆς ζήλειας...

Μὲ μιὰ τρυφερὴ κίνησι τὴν τραβάει στὸν καναπέ, σηκώνει ὕστερα τὸ πηγούνι της μὲ τὸ ζαρωμένο της χέρι καὶ τὴν κυττάζει μὲς τὰ μάτια...

—«Μὴ ζηλεύῃς τὴν πρωτεύουσα μικρό μου, σοῦ τὄχω ξαναπῆ. Μὴ σὲ θαμπώνῃ ἡ γυαλάδα της! Δὲν εἶναι ἀληθινή! Μοιάζει σὰν ἕνα μπιζοῦ ἐπιχρυσωμένο... Μοιάζει σὰν ἕνα λαβύρινθο σκοτεινό, γεμᾶτο παγῖδες... Ἀλλοίμονο σ' αὐτὸν ποὺ θὰ μπερδευτῇ μέσα του. Οὔτε τὸ νῆμα τῆς Ἀριάδνης, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τοῦ βρῇ κάποια τέλος πάντων διέξοδο.

Πολλὲς ἄπειρες κοπέλλες τὴν παθαίνουν... πολλὲς σοῦ λέω... Νά, ὅπως ἡ Δασκαλίτσα! Τὴν ξέρεις τὴν ἱστορία τῆς Δασκαλίτσας;».

Σήκωσε ἡ μικρή, τὰ μάτια της ἐρωτηματικά, πάνω στὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς γερόντισας.

—«Δηλαδὴ... δηλαδή, γιαγιάκα, θέλεις νὰ πῇς τὴν ἱστορία τὴν δική σου, ἂν ξέρω;..».

—«Τὴν δική μου;».

—«Ναὶ γιαγιάκα, κάποτε ἄγουσα τὸν παππού ποὺ σὲ φώναζε: «Δασκαλίτσα», θέλοντας ν' ἀστειευθῇ μαζί σου...».

Τὸ μαραμένο πρόσωπο τῆς κυρὰ - Βαγγελιῶς, πῆρε ἕνα παράξενο ὕφος, χαμογέλασε γλυκὰ στὴν ἐγγονή της, καὶ ὕστερα, στύλωσε τὸ βλέμμα της στὸ πάτωμα σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ ταξινομήσῃ τὶς σκέψεις της.

—«Ναί! παιδί μου. Τὴν ἱστορία μου! Θέλεις λοιπὸν νὰ τὴν ἀκούσῃς;».

—«Ὤ! Γιαγιάκα, πόσον καλὸ θὰ μοῦ κάνῃς!».

—«Ἄκουσέ την λοιπόν!.

Κάποτε ἤμουν καὶ ἐγὼ νέα καὶ ὡραία. Σὰν καὶ σένα παιδί μου.

Εἶχα μιὰ μεγάλη πίκρα στὴν ζωή μου, καὶ ἕνα ὄνειρο. Πίκρα γιατὶ ἔχασα πολὺ μικρὴ τοὺς γονεῖς μου, καὶ ἔμενα σὲ μιὰ ἐπαρχία μὲ κάποια θεία μου, καὶ τὸ ὄνειρο νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τὴν Πρωτεύουσα καὶ νὰ σπουδάσω δασκάλα.

Καὶ ἡ στιγμὴ ἔφτασε! Ἕνα πρωΐ, ἐγκαταλείποντας τὴν ἐπαρχία, ἤρθα στὴν Ἀθήνα, φορτωμένη μὲ χρυσᾶ ὄνειρα, καὶ μὲ περισσότερη ἀπειρία.

Στὸ διάστημα τῆς σπουδῆς μου, γνωρίστηκα μ' ἕνα φοιτητὴ τοῦ Πολυτεχνείου, πήγαινε γιὰ Μηχανικός. Εἶχε κάτι ἐπάνω του ποὺ μ'ἄρεσε. Ἔτσι τὸν ἀγάπησα. Τὸν ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Τὰ περισσότερα βράδυα καθισμένοι πλάϊ-πλάϊ στὴν μικρὴ βεράντα τοῦ μοναδικοῦ δωματίου ποὺ κρατοῦσα πρὸς τὸν Λυκαβητό, πλάθαμε ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Πόσα ὄνειρα!!! Θὰ τελειώναμε, λέει, τίς σπουδές μας, καὶ θὰ ἐργαζόμαστε καὶ οἱ δύο, γιὰ νὰ δημιουργήσουμε μιὰ λαμπρὴ οἰκογένεια.

Μὲ εἶχε μαγέψει ἡ καλωσύνη καί ἡ ἀφοσίωσί του σ' ἐμένα, κι' ἀκόμα τὸ τραγούδι του. Τραγουδοῦσε τόσο ὡραία!!!

Πέρασε ὁ καιρὸς μέσα σ' ἕνα τρελλὸ καρναβάλι ἔρωτος, καὶ πάθους... Κι' ὅταν μιὰ μέρα, τρελλὴ ἀπὸ χαρά, τὸν περίμενα νὰ τοῦ δείξω τὸ δίπλωμά μου, αὐτὸς δὲν ἦρθε.

Ἐξαφανίστηκε ἀπότομα ἀπὸ τὴν ζωήν μου. Ἀπὸ κάποιο φίλο του ἔμαθα, πὼς τὸν ξεμυάλισε κάποια γυναίκα τοῦ θεάτρου... Ἀργότερα μοῦ τὸ βεβαίωσε καὶ μόνος του...

—«Θ' ἀκολουθήσω τὸ παλκοσένικο» μοῦ εἶπε κυνικά, ἔχει τὸ μέσον ἐκείνη νὰ μὲ ἀνεβάσῃ ψηλά, ψηλά. Τριγύρω μου βλέπω λεφτά, δόξα, ἀγάπες!..».

Αὐτὰ μοῦ εἶπε καὶ χάθηκε μέσα στὸ σάλο τῆς κοινωνίας, ἀφίνοντάς με ἕνα ψυχικὸ ἐρείπιο.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Πρωτεύουσας ἄρχισε νὰ μὲ βαραίνῃ, νὰ μοῦ φέρνῃ δύσπνοια, ἴλιγγο, στενοχώρια...

Ἡ ψυχή μου ζητοῦσε ἕνα ἥσυχο μέρος, ἕνα μέρος δίχως θόρυβο, δίχως φῶτα... μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ὑποκρισία καὶ τὴν ψευτιὰ τοῦ κόσμου. Καὶ ζήτησα καταφύγιο σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ χωριουδάκι.

Προτιμοῦσα τὸ ἀθῷο βέλασμα τῶν προβάτων, ἀπὸ τὸ ὑπνωτικὸ ἄρωμα τῆς Πρωτεύουσας...

Ἦρθα λοιπὸν ἐδῶ καὶ ἀνέλαβα τὴν διδασκαλία τῶν μικρῶν πλασμάτων, μὲ τὴν ἄδολη καὶ ἀγνὴ ψυχή. Πονεμένη καθὼς ἤμουν ἀφοσιώθηκα ὁλότελα σ' αὐτά, καὶ κεῖνα πάλι, μ' ἀγάπησαν σιγὰ-σιγὰ πολύ. Μ' ἀγάπησαν σὰν δεύτερη μαννούλα τους.

Κάποτε ἡ 'Αργυρούλα ἡ κόρη τοῦ κὺρ-Θύμιου τοῦ τσέλιγγα, μὲ εἶπε, μπροστὰ στὰ ἄλλα τὰ παιδιά, «Δασκαλίτσα». 'Απὸ τότε, μοῦμεινε αὐτὸ τὸ ἐπίθετο. Ὅλο τὸ χωριὸ μὲ ἀποκαλοῦσε πάντα μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα: «Δασκαλίτσα».

'Ο καιρὸς περνοῦσε πεζά, μονότονα.

Πολλὰ βράδυα, κλεισμένη στὴν μικρή μου καμαρούλα, ἄφινα ἐλεύθερη τὴ σκέψη μου νὰ πλανηθῆ σὰν βρυκόλακας, πάνω ἀπὸ τὰ χαλάσματα τῆς περασμένης μου ζωῆς.

Μπρὸς στὰ μάτια μου παρουσιαζόταν πάντα κάποια θαμπὴ σκιά, ποὖμοιαζε λίγο μ' ἀνθρώπινο σκελετό.

Καὶ τότε ἡ ἀπογοήτευσις γιὰ τὴ ζωὴ φώλιαζε μέσα μου, σὰν ἕνας ἀσήκωτος βραχνᾶς. Κάποιο πρωϊνὸ—μεγάλο Σάββατο ἦταν, σὰν σήμερα, παιδί μου—ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα μου, ἦρθε νὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ τὶς θλιβερὲς σκέψεις...

Ἦταν ἡ 'Αργυρούλα ποῦ μοῦ ἔφερνε ἕνα παχουλὸ ἀρνάκι, ποὺ εἶχε στὸ λαιμό του μιὰ κόκκινη κορδέλλα. «Δασκαλίτσα» μοῦ εἶπε ἡ μικρή, χαρούμενη. «Σᾶς τὸ χαρίζει ὁ μπαμπάς μου, μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό μου τὸν Χαραλάμπη.

'Η καρδιά μου σκίρτησε. 'Απὸ τὸν Χαραλάμπη; 'Απ' αὐτὸν τὸν λεβέντη, ποὺ ἀπὸ καιρὸ τώρα μὲ κυττάζει σιωπηλά, σὰν νὰ θέλῃ κάτι νὰ μοῦ πῇ;

Ὅταν ἔφυγε ἡ μικρούλα, πῆρα τὸ ἀρνάκι στὴν ἀγκαλιά μου, κ' ἄρχισα νὰ τὸ χαϊδεύω τρυφερά, ἔνοιωθα μέσα μου μιὰ παράξενη χαρά. Μιὰ ἀνείπωτη ἀνακούφισι... Αὐτὴ ἡ ζωούλα ποὺ εἶχα στὴν ἀγκαλιά μου, εἶχε σπάσει ἀπότομα τὸν πάγο τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἀνίας.

Ξάφνου! τὸ μάτι μου ἔπεσε σ' ἕνα λευκὸ χαρτάκι τυλιγμένο μὲ προσοχὴ καὶ καρφιτσωμένο στὴν κόκκινη κορδέλλα. Τὰ χέρια μου ἔτρεμαν σπασμωδικὰ ὅταν τὸ ἄνοιξα γιὰ νὰ τὸ διαβάσω.

Καὶ νὰ τί ἔγραφε: «Δασκαλίτσα, ὁ γυιός μου σ' ἀγαπάει ἀπὸ καιρό, μὰ ντρέπεται νὰ σοῦ τὸ πῇ... Θέλει νὰ σὲ κάνῃ γυναίκα του... Ἂν τὸν θέλῃς καὶ σύ, ἔλα αὔριο τὸ πρωὶ στὴν ἐκκλησία, μὲ τὴν κορδέλλα ποῦ σοῦ στέλνει, δεμένη στὰ μαλλιά σου».

Κεῖνον τὸν καιρὸ οἱ κοπέλλες εἶχαν συνήθεια νὰ στολίζουν τὰ μαλλιά τους μὲ κορδέλλες, τὶς γιορτινὲς μέρες. Δὲν ξέρω πόσην ὥρα ἔμεινα συνεπαρμένη ἀπὸ τὴν μαγεία αὐτοῦ τοῦ ἀπρόοπτου γιὰ μένα, περιστατικοῦ. 'Ο Χαραλάμπης, λοιπὸν αὐτὸ τὸ πανώρηο παλληκάρι ὁ γυιὸς τοῦ πλουσιώτερου τσέλιγκα τοῦ Χωριοῦ μ' ἀγαπάει ἐμένα!!! Σὰν ψέμματα μοῦ φαινότανε! Ἔνοιωθα ὅλο μου τὸ σῶμα ναρκωμένο.

Ἴσως κυκλωμένη ἀπὸ τόση εὐτυχία νὰ ξάπλωνα γιὰ νὰ ρεμβάσω, γιὰ νὰ ὀνειρευτῶ καὶ νάμενα ἔτσι ὧρες πολλὲς ἀτέλειωτες μὰ μιὰ φωνούλα δίπλα μου μὲ συνέφερε :

«Μπέ-ε. ε. ε!» Στράφηκα καὶ εἶδα τὸ ἀρνάκι μου νὰ μὲ κυττάζῃ μὲ τὰ ἀθῶα του ματάκια του.

«Τί εἶναι χρυσό μου; Τί θέλεις; Τί; νὰ δέσω τὴν κορδέλλα στὰ μαλλιά μου, καὶ νὰ πάω αὔριο στὴν ἐκκλησία;» —«Μπὲ. ε. ε. ε. ε. ε. ε. Μπὲ. ε. ε. ε!». «Καλά! Καλά, μωρό μου, θὰ πάω. Μὴν ἀνησυχῆς. Θὰ πάω γιατί... γιατὶ τὸν Χαραλάμπη τὸν θέλω καὶ ἐγώ». «Μπὲ. ε. ε». «Σκύψε λίγο τὸ κεφαλάκι σου! ἔτσι μπράβο. θὰ πάω ποὺ λὲς γιατὶ μοῦ ἀρέσει ὁ Χαραλάμπης. Δὲν τὸν ἀγαπῶ, μὰ τὸν θέλω. Κατάλαβες; «Μπὲ. ε. ε.» ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνίτσα του, σὰν νὰ μοῦλεγε.

«—Κατάλαβα! κατάλαβα Δασκαλίτσα!..».

Νἄβλεπες πῶς ἔλαμψε τὸ ὡραῖο του πρόσωπο ὅταν, τὴν ἄλλη μέρα μὲ εἶδε πρωὶ-πρωὶ στὴν 'Εκκλησία μὲ τὴν κόκκινη κορδέλλα στὰ μαλλιά!!!

—«Κι' ἔπειτα; κι' ἔπειτα γιαγιάκα; Γιατὶ σταμάτησες;».

—«Κι' ἔπειτα, παιδί μου, τὴν ἴδια μέρα κι' ὅλας ἦρθαν καὶ μὲ πῆραν στὸ σπίτι τους, στὸ ἀρχοντικό τους».

—«Κι' ὕστερα, γιαγιάκα;». «Κι' ὕστερα παιδί μου ἔγινε ὁ γάμος μας, μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες».

Ὁ Παπᾶ-Γρηγόρης, μᾶς διάβασε τὰ ἱερὰ λόγια, κι' ὕστερα, τρία μερόνυχτα ἡ πλατεῖα τοῦ χωριοῦ τραντάζονταν ἀπὸ τὰ τραγούδια τῶν χωρικῶν. Ὅλη ἡ πλάση μοσχοβολοῦσε θυμάρι καὶ σμύρτα... Οἱ φλογέρες ἔφτειαχναν γιὰ μᾶς ὑπέροχους σκοπούς, ἐπάνω στὶς βουνοπλαγιὲς καὶ στὰ φαράγγια.

Εἶχαν λάβει μέρος καὶ πολλὰ κοντινὰ χωριά. Ἕνας ἦταν ὁ λεβέντης τοῦ κὺρ Θύμιου, κι' ὅλοι τὸν καμάρωναν. Καὶ ὁ κὺρ-Θύμιος ὁ λεβεντοτσέλιγκας, ἅπλωνε τὸ χέρι του, διάλεγε τὰ θρεμμένα μανάρια, ἀπὸ τὸ κοντινὸ μαντρί του, καὶ τὰ σκόρπαγε στὸ πλῆθος γιὰ νὰ τὰ φᾶνε, γιὰ νὰ εὐχηθοῦν τὰ παιδιά του.

Ἀντιλαλοῦσαν τὰ βουνὰ ἀπὸ τὶς πίπιζες καὶ τὰ κλαρίνα. Μαύριζε ὁ ἀέρας ἀπὸ τὶς πιστολιές. Ἔτριζε ἡ γῆ ἀπὸ τὸ τσάμικο τῶν παλληκαριῶν. Καὶ ὁ γαμπρὸς κρατοῦσε λεβέντικα τὸ μαντήλι τῆς λυγερόκορμης γυναίκας του.

—«Νὰ ζήσῃ ἡ Δασκαλίτσα μου!» ξεφώνιζε ὁ κὺρ-Θύμιος «σὰν τὰ ψηλὰ βουνὰ» καὶ τὸ μάτι του ἔπεφτε δακρυσμένο ἀπὸ χαρά, στὰ πανύψηλα βουνὰ ποὖμοιαζαν σὰν νὰ εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴν θέσι τους καὶ νὰ εἶχαν λάβει κι' αὐτὰ μέρος στὸ τριήμερο τρικούβερτο γλέντι.

—Κύλησαν δέκα χρόνια ἀπὸ τότες...

Πόσο εὔκολα περνοῦν τὰ χρόνια ὅταν συντροφεύωνται ἀπὸ εὐτυχία. Ναί, ἡ ἀνθρώπινη χαρὰ μοιάζει σὰν ἕνα γλύκισμα ποὺ ὅσο νόστιμο εἶναι, τόσο θέλουμε νὰ τὸ καταπιοῦμε γρηγορώτερα.

Ἡ εὐτυχία, λοιπόν, εἶχε πιαστῆ χέρι-χέρι μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴ χαρά, καὶ χόρευε ἕναν ξέφρενο μπάλλο, γύρω ἀπὸ τὸ σπιτικό μου. Στὸν πρῶτο χρόνο ἐπάνω τῆς παντρειᾶς μου, εἶχα φέρει στὸν κόσμο ἕνα παχουλὸ ἀγοράκι.

Τὸ σχολεῖο μου δὲν τὸ ἄφισα, δὲν μποροῦσα ν' ἀπαρνηθῶ τὶς ἀγνὲς ψυχοῦλες ποῦ τόσο μ' ἀποζητοῦσαν.

Ἐδῶ, κοριτσάκι μου, ἡ Δασκαλίτσα μπαίνει στὸ κυριώτερο μέρος τῆς ἱστορίας της.

Σὲ κάθε ἔργο ἑνὸς βιβλίου ὑπάρχει πάντα κάποια σελίδα του ποῦ μιλᾷ πιὸ παραστατικὰ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας.

Ἦταν Μεγαλοβδομάδα, σὰν τώρα. Τὸ ἀπομεσήμερο, τὴν ὥρα ποὺ ξεφούρνιζα τὰ Πασχαλιάτικα κουλούρια ἀπὸ τὸν φοῦρνο μας, ἔρχεται ὁ Στρατῆς... —«Ὁ μπαμπᾶς μου δηλαδή, ἔ γιαγιάκα;». «Μὴ μὲ διακόπτῃς παιδί μου...Ναί! Ναί! ὁ μπαμπᾶς σου. Ἔρχεται ὁ Στρατῆς, ποὺ λές, γεμᾶτος χαρά. Κάποιος κύριος λέει τοῦ εἶχε δώσει ἕνα κουτὶ σοκαλάτες καὶ μερικὰ λεφτά. Ἀπόρησα. Τοῦ ἐζήτησα περισσότερες ἐξηγήσεις».

—«Ναί! καλὲ μαμὰ» μοῦ λέει. «Ἐκεῖ στὴν ρεματιὰ στὸ λιοστάσι τοῦ μαστρο-Μανώλη, ἔχουν ἔρθει κάτι κύριοι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, καὶ γυρίζουν μιὰ ταινία... Νὰ ἰδῇς, καλὲ μαμά, τί ὡραῖα φορέματα ποὺ ἔχουν οἱ γυναῖκες!!!».

«Καλά, κι' αὐτὰ γιατὶ σ' τάδωσε;» «Γιὰ τὸν κόπο μου», λέει. «Ποιὸν κόπο σου;» «Ποῦ ἔλαβα μέρος στὴν ταινία». «Ποιὰ ταινία;». «Αὐτὴ ποὺ γυρίζουν... Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ κύριος ποῦ σοῦ λέω, κύτταξε γύρω του ὅλα τὰ παιδιὰ ποῦ εἶχαν μαζευτῆ καὶ κύτταζαν περίεργα, κάτι εἶπε στὴν παρέα του, καὶ ὕστερα μὲ τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι, μὲ πῆγε ἐμπρὸς ἀπὸ ἕναν ἄνδρα, μοὖπε νὰ πῶ κάτι ποὺ δὲν τὸ θυμᾶμαι... Καὶ τσάφ, ἡ μηχανὴ ἔλαμψε, ὕστερα μοῦ εἶπε, ὅτι, εἶμαι ὁμορφούλης. καὶ μὲ κύτταξε προσεκτικά. Κι' ὕστερα, μὲ ρώτησε πῶς μὲ λένε. «Στρατῆ» τοῦ εἶπα. Καὶ τὴν μαμά μου Εὐαγγελία. Εἶναι ἀπὸ κεῖ ποῦ εἴσαστε καὶ σεῖς, μὰ τώρα εἶναι ἐδῶ καὶ εἶναι «Δασκαλίτσα». Γέλασε αὐτός, μὰ ξαφνικὰ σταμάτησε νὰ γελάῃ καὶ σοβαρεύτηκε».

«Τί εἶναι εἶπες» μὲ ρώτησε. «Δασκαλίτσα!» τοῦ εἶπα. Εἶχε σταματήσει νὰ γελᾷ. Στεκότανε σὰν λυπημένος ἀπέναντί μου. «Τὴ λένε Εὐαγγελία καὶ εἶναι Δα-

σκαλίτσα»; Μὲ ρώτησε πάλι. «Κι' ὕστερα; Τί ἔγινε ὕστερα παιδί μου;». «Τίποτα δὲν ἔγινε μαμά, μονάχα μοῦ ἔδωσε αὐτά».

Δὲν ξέρω γιατὶ κείνη τὴν ὥρα μὲ κυρίευσε, ἕνα παράξενο συναίσθημα, καὶ οὔτε μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω τὸ γιατί. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔμοιαζα τόσο ἀφηρημένη.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγα στὴ βρύση γιὰ νερό...

Καθὼς κατηφόριζα μὲ τὸ σταμνὶ στὸν ὦμο, ἔνοιωσα μιὰ σκιὰ δίπλα μου. Στὴν ἀρχὴ νόμισα πῶς ἦταν ἡ δικιά μου σκιά. Γελάστηκα ὅμως. Αὐτὴ ἡ σκιὰ ποὺ μὲ ἀκολουθοῦσε, δὲν ἦταν δική μου. Γύρισα καλλίτερα γιὰ νὰ ἰδῶ. Λίγο ἀκόμα καὶ τὸ σταμνὶ θὰ μοὔπεφτε.

Δίπλα μου στεκόταν ἐκεῖνος... Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε σκοτώσει τὰ πρῶτα νεανικά μου ὄνειρα καὶ τὴν πίστι μου, γιὰ τὴ ζωὴ τῆς Πρωτεύουσας...

—«Τὸ κατάλαβα», μοῦ εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺμοιαζε σὰν νἀρχόταν ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο. Εἶδα τὸ προσωπό σου, στὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ.

Ὤ! Θεέ μου. Γιατὶ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ εἴμαστε αἰχμάλωτοι τῆς Μοίρας; Γιατὶ νὰ μὴν μποροῦμε νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὰ δίκτυα της!

—«Καὶ σύ, τὶ τοῦ ἀπήντησες γιαγιάκα;».

—«Τίποτα, παιδί μου. Τὸν κύτταξα περιφρονητικά... Διώρθωσα τὴν στάμνα ποὺ εἶχα στὸν ὦμο μου καὶ ἀπομακρύνθηκα μὲ γοργό, μὰ σταθερό, βῆμα»...

Ὅμορφη εἶναι ἡ ἱστορία σου, γιαγιάκα. Πές μου λοιπὸν τί ἔγινε ὕστερα;».

—«Ἦταν μεγάλη Παρασκευή. Ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε βυθισθῆ στὴ θεία καὶ ἱερὴ σιωπὴ ποὺ σκορποῦσε τὸ ἐνταφιασμένο σῶμα τοῦ Κυρίου... Ἦταν μεσημέρι. Κι' ἀφοῦ τσιμπήσαμε μὲ τὸν παππού σου κάτι, μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάνουμε 'κείνη τὴ μέρα καθήσαμε στὸ χαγιάτι μας, παρακολουθῶντας σιωπηλά, κάποια πεταλουδίτσα, ποὺ ἔπαιζε παιχνιδιάρικα, μὲ κάποιον κατηφέ.

Ξάφνου, μιὰ παρέα ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ποὺ βρέθηκαν μπροστά μας, μᾶς ἀπόσπασε ἀπὸ τὸν ἥσυχο ρωμαντισμό».

—«Θὰ θέλαμε λίγο νερό!» μᾶς εἶπεν εὐγενικὰ κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα ποὺ παρουσιάστηκε...

Αὐτὴ ἡ φωνὴ μοῦ ἔφερε μιὰ ἀναστάτωση στὴν καρδιά. «Ξεύρετε, εἶμαι σκηνοθέτης. Καὶ γυρίζω μὲ τὴν καλλιτεχνικὴ παρέα μου, μιὰ ἐξωτερικὴ σκηνὴ στὸ χωριουδάκι σας...» συνέχισεν ἐκεῖνος ἥσυχα.

Κολακεύθηκε ὁ ἄνδρας μου. «Δὲν περνᾶτε μέσα; εἶπεν ἐνθουσιασμένος, καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα, κάνοντας μιὰ ἐλαφρὰ ὑπόκλιση»...

«Γυναίκα, ἐφώναξε ὕστερα μὲ χαρά. Πιάσε κρασὶ ἀπὸ τὸ κατώι. Πιάσε καὶ κανένα νηστήσιμο, κόψε 'κεῖνο τὸ μυρουδᾶτο ψωμὶ ποὺ ζύμωσες χθὲς βράδυ, νὰ περιποιηθοῦμε τοὺς ξένους».

Ὕστερα στράφηκε σ' αὐτούς.

—«Νὰ μᾶς συμπαθᾶτε, κύριοι. Δὲν ἤρθατε σὲ καλὴ μέρα!..». Τὸν καημένο!!! Πόσο πιὸ συμπαθητικὸς γίνεται ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἀνύποπτος προσφέρῃ τὴν καλωσύνη του, σ' ἀνθρώπους ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποστρέφεται τουλάχιστον, ἂν ὄχι νὰ μισῇ!!

Φάγανε μὲ ὄρεξη, καὶ ὅταν, ὕστερα ἀπὸ δύο ὧρες, μᾶς χαιρέτησαν, ἔνοιωσα, μιὰ βαθειὰ ἀνακούφιση. «Ὡστόσο;.. Ὡστόσο γιαγιά;». Ὡστόσο, παιδί μου κείνη τὴ μέρα ἁμάρτησα». Πῶς γιαγιάκα; «Νά! ἔκανα κάτι, ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνω». «Σὰν τί ἔκανες καλή μου γιαγιάκα;».

—«Νά! διάβασα, κρυφὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου βέβαια, κάποιο σημείωμα ποὺ μοὔβαλλε στὸ χέρι, τὴν ὥρα ποὺ μὲ χαιρετοῦσε...».

—«Καὶ τί ἔγραφε τὸ σημείωμα γιαγιά;». «Σαχλαμάρες, παιδί μου. Τὸ ἴδιο βράδυ ἔγραφε, στὶς 8 μὲ περίμενε στὸ δημόσιο δρόμο, νὰ φύγουμε μαζὶ γιὰ τὴν Ἀθήνα, τώρα, ποὺ ἦταν, λέει, πλούσιος...

—«Κι' ὕστερα;... κ' ὕστερα γιαγιάκα;» «Ὕστερα ἔσχισα τὸ σημείωμα σὲ κομματάκια, τὸ σκόρπισα στὴ διάθεσι τοῦ χλιαροῦ ἀέρα, καὶ σκυμμένη πάνω ἀπὸ

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

.....

—«Ἄκουσε... θὰ πᾷς στὸν κινηματογράφο... Σούτ ! ! ! Αὐτὸ στὸ ζητῶ ἐγώ... Καί, μετὰ τὴν πρώτη ταινία, ἂν βαρεθῇς, ξαναγύρισε... Κατάλαβες ;... Σύμφωνοι ;...».

...Ὅλα τὰ διαθέσιμα καθίσματα τοῦ Τερνεραὶ εἶχαν τακτοποιηθῆ σὲ σειρές, στὸ πιὸ εὐρύχωρο ἑστιατόριο...

Καὶ τώρα ὑπάρχουν ἐκεῖ κάθε στολῆς καὶ κάθε τύπου σοβαρεμένα παιδιά... θαρρεῖς καὶ πρόκειται νὰ λάβῃ χώρα κάποιο συνέδριο ἐφέδρων ἀξιωματικῶν... Τὰ παιδιὰ βιάζονται νὰ καταλάβουν τὶς πρῶτες σειρὲς καθισμάτων, ποὺ τὶς θεωροῦν καλύτερες θέσεις... Στὴ βιασύνη τους ἀναποδογυρίζουν μερικὲς καρέκλες... φωνάζουν... γίνεται φασαρία...

...Ἀφοῦ ἀπείλησε πολλὲς φορὲς ὅτι θὰ ξαναπάρῃ τὶς ταινίες του καὶ θὰ φύγῃ, ὁ «Ἄσπρο Δόντι», ἐπῆρε ἐπὶ τέλους τὴ μόνη ἀπόφαση ποὺ εἶναι ἱκανὴ νὰ ξαναφέρῃ τὴν ἡσυχία : Ἀρχίζει τὴν προβολή...

Τὰ παιδιὰ σταθεροποιοῦνται στὶς θέσεις τους, στέκουν ἀκίνητα στὶς καρέκλες τους μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὴν ὀθόνη, μὲ τὶς παλάμες τῶν χεριῶν πάνω στὰ γόνατα, ὄρθια, σὰν αἰγυπτιακὰ ἀγάλματα... Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτά, τὴν ἐποχὴ τῆς ἐλευθερίας τους, εἶχαν χορτάσει ἀπὸ φίλμς... Ἀπὸ τρεῖς ἕως ἕνδεκα παραστάσεις τὴν ἑβδομάδα... Ἔτσι τώρα μέσα σ' αὐτὴ τὴ γυμνὴ αἴθουσα, πάνω σ' αὐτὴ τὴν τόσο κοντινὴ ὀθόνη, μέσα στὸν ἐρεθιστικὸ κρότο τοῦ κινηματογραφικοῦ μηχανήματος, ξαναβρίσκουν τὸ συνηθισμένο τους δηλητήριο, μὲ κάποια τρυφερὴ ἀπογοήτευση...

τὸ ματωμένο Ἀκάνθινο Στέφανο τοῦ Θεανθρώπου ζήτησα τὴ συγνώμη του. Κι' ὅταν τὸ βράδυ, τὸ μεγάλο ρολόϊ τοῦ χωριοῦ, σήμανε 8, ἔνοιωσα κάποιο βάρος νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν ψυχή μου, βλέποντας ἀπὸ μακρυὰ κάποιο αὐτοκίνητο, ν' ἀπομακρύνεται ἀκολουθῶντας μὲ θόρυβο τὸ δημότιο δρόμο. Στηρίχθηκα στὸ μπράτσο τοῦ ἄνδρα μου, παρακολουθῶντας τὶς κίτρινες λαμπάδες, ποὺ τρεμόπαιζαν γύρω ἀπὸ τὸ κάτασπρο ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα... Ἔκανα μὲ εὐλάβεια τὸν σταυρό μου.

Τὸ καθῆκον εἶχε παρασύρει, σὰν ἄγριος ἀνεμοστρόβιλος, τὸν ἄνεμο τοῦ πάθους καὶ τῆς ἁμαρτίας.

Ἐδῶ, καλό μου παιδί, τελειώνει ἡ ἱστορία τῆς Δασκαλίτσας.

Ἂς εἶναι ἕνα καλὸ παράδειγμα γιὰ σένα. Μά, καὶ γιὰ ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας σου. Ἀλλὰ, παιδί μου, γιατὶ κλαῖς;

—«Νά !.. γιαγιάκα μου, ἔσφιξε ἡ καρδιά μου μὲ τὴν ἱστορία σου... Ἦταν τόσο συγκινητική !».

—«Δασκαλίτσα !» ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ φωνὴ τοῦ Χαραλάμπη... «Ἄνοιξε !.. φέρνω καὶ τὰ παιδιὰ νὰ γιορτάσουμε ὅλοι μαζί, τὴν Ἀνάστασι τοῦ Σωτῆρος...».

† *ΝΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ*

σὰν αὐτοὺς ποὺ ἔπιναν ἀψέντι καὶ ποὺ τώρα δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν πιὰ νὰ πίνουν παρὰ ἕνα ποτηράκι οὔζο κάποτε—κάποτε... Αὐτὴ ἡ μεμονωμένη προβολὴ ἀποτελεῖ μέρος τῆς θεραπείας ἀποτοξινώσεως...

Μερικὰ ὅμως παιδιά, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ 'Ολάφ, πηγαίνουν γιὰ πρώτη φορὰ στὸν κινηματογράφο καὶ κάθονται σὰν κολλημένα, ἀπ' τὴν κατάπληξη...

—« Ἕνα εἶδος φωτογραφίες ποὺ κινοῦνται καὶ μιλοῦν», τοὺς εἶχαν πῆ... Μά, δὲν βαρυέσαι... Τίποτε ἀπ' αὐτά... 'Εδῶ δὲν βλέπουν φωτογραφίες, ἀλλὰ ἀληθινὰ δένδρα, ἀληθινὰ ζῷα...

...'Ο Ταρζάν, ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ, ὕστερα πρὸς τὰ ἐκεῖ... Κινεῖται συνεχῶς... Πότε ἀριστερά, πότε δεξιά... Κι' ὁ 'Ολὰφ κινεῖται μαζί του... Κυττάζει ὅπου κυττάζει ὁ Ταρζάν, ὅπως τώρα πρὸς τὸ μέρος τῆς κουζίνας, ἀπ' ὅπου ἔρχεται ἕνας ἐλέφας...

'Ο Ταρζὰν κρεμιέται στὴν ἄκρη ἑνὸς πελώριου σχοινιοῦ.....παίρνει φόρα... καὶ σβήν ! στὸν ἀέρα... «Πώ ! πώ !» συλλογίζεται τρομαγμένος ὁ 'Ολάφ, «θὰ τσακιστῇ πάνω στὸν τοῖχο τοῦ ἑστιατορίου... 'Αλλοίμονο ! ! ! Εἶναι τόσο μικρὸ τὸ πανί !... θὰ τσακισθῇ ὁ δύστυχος ! ! !».

'Αλλά, ἀντὶ νὰ τσακισθῇ, βουτᾷ μέσα σ' ἕνα βάλτο, κι' ὁ Ο'λὰφ σηκώνει τὰ πόδια γιὰ νὰ μὴ... πιτσιλισθῇ ! ! !

Ξαφνικά, δυὸ τίγρεις βγαίνουν ἀπ' τὸ δάσος... Ὄχι δυό... τρεῖς... Κι' ἄλλη.. τέσσερις... Μουγγρίζουν, ἀγριεύουν καὶ γυρνοῦν ἀπότομα τὰ κεφάλια κατὰ τὸ μέρος τοῦ 'Ολάφ... Τινάζεται αὐτὸς ἀγριεμένος, ἐνῷ ἀσυναίσθητα χώνει τὰ νύχια του στὸ χέρι τοῦ γείτονά του...

—« Ἔλα λοιπόν, κάθισε, ἥσυχα ἐπὶ τέλους» ψιθυρίζει ἐπιτιμητικὰ ὁ 'Αλλὲν Ρομπὲρ «Ἄσε τὸ χέρι μου... Μὲ πονᾶνε τὰ νύχια σου...».

...Τώρα οἱ εἰκόνες ἀνακατεύονται... ἕνα σωρὸ ἀστραπὲς σχεδιάζονται πάνω στὴν ὀθόνη... 'Ο 'Ολὰφ νομίζει ὅτι εἶναι κυκλών, σεισμός, καταστροφή... Μά, τίποτε ἀπ' αὐτά... Ἦταν ἁπλῶς τὸ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ...

...Τὸ φῶς ξαναγυρνᾷ στὴν αἴθουσα...ξαναγυρνᾷ, ὄχι σκυθρωπὸ ὅπως συνήθως, ἀλλὰ ἐκτυφλωτικὸ ἀπόψε... Τὰ παιδιὰ τεντώνονται γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν... 'Ο «Παρὰ νὰ» ξαναβρίσκει τὴν μαστίχα του κάτω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα... 'Ο Βελοῦδος βγάζει τὴ φυσαρμόνικά του καὶ ἀρχίζει νὰ παίζῃ γλυκά... 'Ο Ραντὰρ κλείνει ἐπὶ τέλους τὸ στόμα του, ποὺ τὸ κρατοῦσε ἀνοιχτὸ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ ποὺ εἶχε τελείως ξεραθῇ... 'Ο Μὰρκ παίρνει μέρος στὶς ζωηρὲς συζητήσεις καὶ τ' ἀτέλειωτα σχόλια γύρω ἀπὸ τὸ ἔργο...

—« Καλὸ ἦταν...».

—« Περίφημο... Δὲν εἶχε κόψει τίποτε...».

—«Εἶχες δῆ τὸν «ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ;».

—« Στοιχηματίζω ὅτι ἡ φυλὴ τῶν ἀγρίων θὰ τὸν πιάσῃ αἰχμάλωτο...».

...'Ο 'Ολὰφ μένει σιωπηλός, μὲ τὰ μάτια μεγαλωμένα... Ἔπειτα τὰ κλείνει ξαφνικά, κρύβει τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του, καὶ ἀναζητᾷ, μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις, στὸ βάθος τῆς μνήμης του, εἰκόνες, γιὰ νὰ προβάλῃ στὸν κινηματογράφο τῆς φαντασίας του, μέχρις ὅτου ξαναρχίσῃ τὸ ἔργο... Ἔτσι δὲν παρατήρησε ὅτι ὁ 'Αλὲν Ρομπέρ, ποὺ εἶχε βγῆ μαζὶ μὲ ἄλλα παιδιά, δὲν βρισκότανε πιὰ δίπλα του, ὅταν ὁ «Ἄσπρο Δόντι», ἀφοῦ ξανασυγκέντρωσε καὶ τακτοποίησε τὰ παιδιά, ἔσβησε καὶ πάλι τὸ φῶς γιὰ τὸ δεύτερο μέρος...

...'Η 'Αρχηγὸς Φρανσουὰζ ἀκούει τρία δειλὰ κτυπήματα ἐπάνω στὴν πόρτα της... ἀφίνει ἕνα στεναγμό, χωρὶς νὰ ξέρῃ ἂν εἶναι ἀπὸ ἱκανοποίηση ἢ ἀπὸ ἐγκαρτέρηση... κλείνει τὸ βιβλίο της... ρίχνει τὰ μαλλιὰ πρὸς τὰ πίσω, μ' ἕνα διπλὸ κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ... καὶ πάει ν' ἀνοίξῃ στὸ μικρὸ παιδί...

—...« Βαρέθηκε, λοιπόν...».

—«...Ὄχι... ναί !... Τέλος πάντων, μ' ἄρεσε καλύτερα νὰ ξαναγυρίσω κοντά σας...».

—...«Ἔ ! καλά, θὰ βάλλουμε τὸ ραδιόφωνο πολὺ σιγὰ καὶ θὰ φλυαρήσουμε... Ἔτσι ;...».

—«...Αὐτὸ εἶναι ! ! !...» εἶπεν ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ σχεδὸν χαμογελῶντας «θὰ εἶμαι ὅπως ὁ σύζυγός σας... Ὁ σύζυγος μένει πάντοτε μὲ τὴν γυναίκα του...».

—«Ὄχι !» ἀπαντᾷ ἐκείνη γλυκὰ «ὄχι ὁ σύζυγός μου, ἀλλὰ ὁ προσκαλεσμένος μου !... Ὅταν, λοιπόν, προσκαλοῦν κάποιον, τοῦ προσφέρουν νὰ πιῇ... Γι' αὐτό, θὰ πάω νὰ φτειάξω δυὸ φλυτζάνια καφέ...».

Τὸ ἀγόρι ὑποκλίνεται μ' ἐπισημότητα... Ἔτσι νομίζει ὅτι πρέπει νὰ κάνῃ... Καί, καθὼς ὑποκλίνεται, λέει συγχρόνως μὲ κωμικὴ σοβαρότητα :

—«...Εἶμαι πραγματικὰ γοητευμένος, κυρία μου ! ! !...».

...Μὲ τὴ σειρά της κι' ἐκείνη ὑποκλίνεται... Καὶ τὸ ξανθὸ παραπέτασμα τῶν μαλλιῶν της πέφτει ἀκριβῶς στὴν ὥρα μπροστὰ στὸ πρόσωπό της... Ἴσα—ἴσα γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὸ χαμόγελό της...

—«...Κι' ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι γοητευμένη, ἀγαπητὲ κύριε ! ! !...».

...Ὁ «Ὁ Κύριος Ἀλὲν Ρομπέρ ! ! !»... Αὐτὴ τὴ φράση γράφουν κι' οἱ λωρίδες τῶν εἰκονογραφημένων περιοδικῶν ποὺ λαμβάνει τὸ παιδί... Ἦταν λοιπὸν τρία πρόσωπα στὸν κόσμο ποὺ τὸν φωνάζουν ἔτσι : ὁ πατέρας του, ἡ μητέρα του, καὶ ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουάζ...

—«Μά, νομίζω ὅτι ἔχετε καὶ ἀρωματισθῆ, ἀγαπητέ κύριε... Λόγῳ τιμῆς...» λέει ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουάζ ἐλαφρὰ εἰρωνικά...

Τὸ παιδὶ διαμαρτύρεται :...

—«...Ἐγώ ; Τὸ φαντάζεσθε ;...».

Ἐκείνη, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ ἀπάντηση, γυρνᾷ τὴν πλάτη της, καὶ σκύβει κοντὰ στὸν βραστήρα... Ἔτσι δὲν τὸ βλέπει νὰ κοκκινίζῃ μέχρι τ' αὐτιά, ἀλλὰ τὸ μαντεύει... ἐνῷ συγχρόνως ξαναθυμᾶται τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ : «Μὴ τὸν ἀφίνετε νὰ προσκολλᾶται πολὺ σὲ σᾶς ! ! !...».

—«...Εἶναι πάρα πολὺ ὄμορφο τὸ σπίτι σας !...» λέγει τὸ ἀγόρι γιὰ ν' ἀλλάξῃ κουβέντα, ἐνῷ νοιώθει κι' ὁ ἴδιος τώρα τὸ ἐνοχλητικὸ ἄρωμά του, ψιθυρίζοντας : «Παληοάρωμα ! Μὲ ρεζίλεψες !...».

—«...Τὸ σπίτι μου ;... Μὰ ἐδῶ δὲν εἶναι τὸ σπίτι μου» λέει γλυκὰ ἡ Ἀρχηγὸς Φραντουάζ...

—«...Πῶς αὐτό ;...».

—«...Τὸ σπίτι μου εἶναι ἕνα μεγάλο σπίτι, χαμηλό, στὴν ὄχθη τοῦ Λείγκρα... Ἐκεῖ ζοῦν οἱ γονεῖς μου...».

—«Ἀλλά, ἐσεῖς... ἐσεῖς δὲν ζῆτε ποτὲ ἐκεῖ...» ξαναλέει τὸ παιδὶ μὲ φωνὴ λιγάκι βραχνή...

Ἔτσι ἡ «κατάλληλη» στιγμὴ φτάνει... Μερικὲς ἀντιρρήσεις εἶναι ἀρκετὲς γιὰ νὰ τεθῇ ἐπὶ τάπητος τὸ «ὀξὺ θέμα».

—«Δὲν ζῶ βέβαια ἐκεῖ, ἀλλὰ ἐλπίζω πολὺ ὅτι γρήγορα θὰ ζήσω !» ἀπαντᾷ ἐκείνη σταθερά...

Τὸ παιδὶ σηκώθηκε μὲ τὰ φρύδια μαζεμένα... κι' ἦταν μόλις ψηλότερος, ὄρθιος ἀπὸ καθιστός...

—«...Θὰ φύγετε εἴπατε ; Καὶ τότε ; ἐμεῖς ;...».

—«...Μά, κι' ἐσεῖς, ὅλα τὰ παιδιά, θὰ μᾶς ἐγκαταλείψετε πρῶτα...».

—«...Ἀλλά...».

(Συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ἀλκυονέως.

Πάροδος Πειραιῶς 130, στὰ Κάτω Πετράλωνα.

Ὁ Ἀλκυονεύς, γυιὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς Γίγαντες τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε ἀπὸ τὸν Ἡρακλῆ κατόπιν προτροπῆς τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀλκυόνης.

Πάροδος Πύλου 16, στὴ ΒΙΟ.

Ἡ Ἀλκυόνη, κόρη τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰγιάλης, μεταμορφώθηκε ἀπὸ τοὺς Θεοὺς σὲ Ἀλκυόνα (ψαροπούλι), ὁ δὲ σύζυγός της Κήϋξ, βασιλεὺς τῆς Τραχινίας, σὲ γλάρο.

Ἀλμείϊντα.

Ἀπὸ Δυοβουνιώτου 50, στὴ συνοικία Φιλοππάπου.

Ὁ Ἀντώνιος Ἀλμείϊντα, Πορτογαλικῆς καταγωγῆς Ἀξιωματικὸς (1784—1847), ἦλθε στὴν Ἑλλάδα τὸ 1825, λόγῳ τῶν φιλελληνικῶν αἰσθημάτων του καὶ κατατάχθηκε σὰν ἁπλὸς στρατιώτης στὸ σῶμα τοῦ Φαβιέρου. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, προήχθη σὲ συνταγματάρχη τοῦ ἱππικοῦ. Διακρίθηκε σὰν ἀρχηγὸς σώματος σὲ πολλὲς μάχες, ἰδίως κοντὰ στὴ Τρίπολι. Ὁ Καποδίστριας τὸν διώρισε ἐπιθεωρητὴ τοῦ τακτικοῦ ἱππικοῦ καὶ ἀργότερα φρούραρχο τοῦ Ναυπλίου. Στὴ δολοφονία τοῦ Καποδιστρίου, σὰν φρούραρχος, συνέλαβε ἕναν ἀπὸ τοὺς δολοφόνους, τὸν Γεωργ. Μαυρομιχάλην. Ὁ Ὄθων τὸν ὑποβίβασε στὸ βαθμὸ τοῦ συνταγματάρχου, ἀργότερα ὅμως τὸν ἐπανέφερε γιατὶ κατέστειλε τὴν ἐπανάστασι τοῦ Ν. Ζέρβα (8 Ἰανουαρίου 1837) στὸ Μεσολόγγι, ὅπου ἦτο φρούραρχος. Εἶχε πάρει γιὰ γυναῖκα τὴ Ζωὴ Μαυροκορδάτου.

Ἀλμυροῦ.

Πάροδος Παιωνίου 52, στὸ Σταθμὸ Λαρίσης.

Χωριὸ τῆς Κοινότητος Σελίτσας τῆς ἐπαρχίας Καλαμῶν, κοντὰ στὰ σύνορα

Λακωνίας καὶ Μεσηνίας. Κοντὰ στὸν Ἁλμυρὸ ἔγινε, τὸν Ἰούλιο 1826, ἡ ὀνομαστὴ μάχη τῆς Βέργας, στὴν ὁποία οἱ Μανιάτες μὲ τὴν ἀρχηγία τῶν Μαυρομιχαλαίων, ἔτρεψαν σὲ φυγὴ τοὺς Ἄραβες τοῦ Ἰμβραήμ.

Ἀλμωπίας.

Πάροδος Καρτάλη 8, στὴν Πλατεία Μαβίλη.

Ἡ Ἀλμωπία, εἶναι ἀρχαία ὀνομασία τμήματος τῆς Μακεδονίας, βορείως τῆς Ἐδέσσης, ὅπου σήμερα τὰ Μογλενά. Σήμερα εἶναι τμῆμα τοῦ Νομοῦ Πέλλης.

Ἀλόπης.

Πάροδος Κειριαδῶν 89, στὰ Κ. Πετράλωνα.

Κατὰ τὴν μυθολογία, ἡ Ἀλόπη ἦτο κόρη τοῦ Κερκύονος καὶ γέννησε ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, τὸν Ἱπποθέοντα. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, τοξεύθηκε ἀπὸ τὸν ὀργισθέντα πατέρα της καὶ μεταμορθώθηκε σὲ πηγὴ ποὺ βρίσκεται στὴν Ἐλευσῖνα.

Ἀλτέως.

Ἀπὸ Οὐάσιγκτων 24, στάσις Λαναρᾶ, Λ. Γαλατσίου.

Ὁ Ἄλτης, Βασιλεὺς τῶν Λελέγων, εἶχε κόρη τὴν Λαοθόη, ἡ ὁποία ἐγέννησε, ἀπὸ τὸν Πρίαμο, τὸν Κυκάονα καὶ τὸν Πολύδωρο.

Ἅλυος.

Πάροδος Ἠριδανοῦ 12, στὸ Νοσοκομεῖο Συγγροῦ.

Ὁ Ἅλυς, εἶναι ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας, ὁ ὁποῖος πηγάζοντας ἀπὸ τὴ μικρὴ Ἀρμενία (μεταξὺ Πόντου καὶ Καππαδοκίας) χύνεται στὸν Εὔξεινο Πόντο. Πῆρε τὸ ὄνομα Ἅλυς γιὰ τὶς περίφημες ἁλυκές του. (Στράβων). Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱστορικώτερους ποταμούς. Οἱ Τοῦρκοι τὸν ὀνομάζουν Κιζίλ—Ἰρμὰκ δηλ. ἐρυθροπόταμο, ἐξ αἰτίας τῶν ὑπερύθρων ὑδάτων του.

Ἀλφειοῦ.

Διασταύρωσις Δ. Πλακεντίας, στοὺς Ἀμπελοκήπους.

Πρόκειται γιὰ τὸν μεγαλύτερο καὶ μακρότερο ποταμὸ τῆς Πελοποννήσου. Πηγάζει ἀπὸ τὶς δυτικὲς ὑπώρειες τοῦ Πάρνωνος, μαζὶ δὲ μὲ τοὺς παραποτάμους του, Λάδωνα καὶ Ἐρύμανθο, χύνεται στὸν κόλπο τῆς Κυπαρισσίας, κοντὰ στὴν Ἀγουλινίτσα. Πῆρε τὸ ὄνομα, ἀπὸ τὸ γυιὸ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος (μυθολογία), ὁ ὁποῖος ἐτιμᾶτο σὰν θεότης στὴν Ἀρκαδία καὶ Ἠλεία. Λέγεται ὅτι ἀγάπησε τὴν Ἀρεθοῦσα σύντροφο τῆς Ἀρτέμιδος. Κυνηγῶντας την ὅμως, αὐτὴ μεταβλήθηκε σὲ πηγή. Ὁ Ἀλφειὸς τότε, τὴν ἀκολούθησε, γενόμενος κι' αὐτὸς ποταμός.

Ἀλφειωνίας.

Πάροδος Ἐρασινίδου 34, στὴ Γούβα.

Ἀλφειωνία εἶναι ἐπωνυμία τῆς Ἀρτέμιδος, ποὺ ἐλέγετο ἔτσι γιατὶ κατὰ τὴ μυθολογία ἀγαπήθηκε ἀπὸ τὸν Ἀλφειό. (Βλ. καὶ ἀνωτέρω).

Ἀλωπεκῆς.

Πάροδος Ἡροδότου 20, στὸ Κολωνάκι (Μετωνομάσθηκε σὲ Ἐλβετίας).

Ἡ Ἀλωπεκὴ ἦτο ὀνομαστὸς Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τὸν ὁποῖο κατήγοντο ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Ἀριστείδης. Βρισκόταν στὴ σημερινὴ θέσι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἢ κατ' ἄλλους πρὸς τὸ Φάληρο.

Ἀμαζόνων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μυκάλης 31, στὸ Μεταξουργεῖο.

Αἱ Ἀμαζόνες, κατὰ τὴν μυθολογία, ἦσαν ἔθνος πολεμοχαρῶν γυναικῶν, ποὺ βρισκόταν στὶς ἀκτὲς τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Γιὰ τὴ ζωή τους, γράφτηκαν ἀρκετά. Πῆραν μέρος στὸ Τρωϊκὸ πόλεμο, πλάϊ στὸ Πρίαμο, μὲ ἀρχηγὸ τὴν Πενθεσίλεια, τὴν ὁποίαν ἐσκότωσε ὁ Ἀχιλλεύς. Ἡ παράδοσις γιὰ τὴν ὕπαρξι καὶ τὴ ζωὴ τῶν

Ἀμαζόνων, διατηρήθηκε καὶ στὰ βυζαντινὰ χρόνια. Ἡ περίφημη Ἀμαζόνα, Μαξιμώ, νικήθηκε, πολεμῶντας μὲ τὸ Διγενῆ.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ἡ μυθικὴ ἱστορία τῶν γυναικῶν αὐτῶν, ἀπὸ ἀπόψεως ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ, φανερώνει τὴν ἐπίδρασι τῶν πολεμικῶν Θρακικῶν φυλῶν τοῦ Πόντου, πάνω στὴ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ Πελασγικοῦ κόσμου καὶ στὴν Ἀρχαϊκή, γενικώτερα, Ἑλληνικὴ τέχνη.

Ἀμαλθείας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δημακοπούλου 19, στὶς «Τρεῖς Γέφυρες».

Σύμφωνα μὲ τὴν μυθολογία, Ἀμάλθεια ἐλέγετο ἡ αἶξ ποὺ γαλούχησε, βρέφος τὸν Δία στὴν Ἴδη τῆς Κρήτης, ὅπου τὸν εἶχε κρύψει ἡ μητέρα του Ρέα. Τὸ γάλα παρείχετο στὸ βρέφος μ' ἕνα κέρατο. Ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονός, ἔμεινε καὶ τὸ θρυλούμενο «κέρας τῆς Ἀμαλθείας», σὰν σύμβολο ἀφθονίας ἀγαθῶν. Σ' ἔνδειξι εὐγνωμοσύνης, ὁ Ζεύς, τοποθέτησε τὴν Ἀμάλθεια καὶ τὸ κέρας της, στὸν οὐρανό, σὰν ἀστερισμούς. Τὸ δέρμα της, τὸ μετέβαλε σὲ φοβερὸ ὅπλο, τὴν Αἰγίδα.

Ἀμαλιάδος.

Ἀπὸ Κ. Ἔσλιν 13, στοὺς Ἀμπελοκήπους.

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Δήμου, στὸ Νομὸ Ἠλείας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ δεύτερη σὲ πληθυσμὸ πόλις τοῦ Νομοῦ. Βρίσκεται στὶς ὑπώρειες τοῦ Ἀρχαίου Ἀλασσαίου λόφου. Ἡ πόλις, ὀφείλει τ' ὄνομά της, στὴ Βασίλισσα Ἀμαλία, ἡ ὁποία στὴν κατὰ τὸ ἔτος 1856 περιοδείαν της μὲ τὸν Ὄθωνα, τόσο κατενθουσιάσθηκε ἀπὸ τὴν ὡραιότητα τοῦ τοπίου, ὥστε ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία της, νὰ πάρῃ ἡ πόλις τ' ὄνομά της. Ἐπίσημα ὅμως, ἡ ὀνομασία αὐτὴ, ἐπικυρώθηκε τὸ 1885, μὲ Βασιλικὸ Διάταγμα.

Κοντὰ στὴν Ἀμαλιάδα, σώζεται Βυζαντινὸς ναὸς τοῦ 12ου αἰῶνος, στ' ὄνομα τῆς Παναγίας. Ἡ πόλις γενικά, βρίσκεται σὲ ἀνθηρή, σχετικῶς, οἰκονομικὴ κατάστασι.

Ἀμαλίας.

Ἀπὸ Ὄθωνος 1, στὰ Παλαιὰ Ἀνάκτορα (Σύνταγα—Βασιλ. κῆπος).

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της, στὴν ἀείμνηστη Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος, Ἀμαλία. Ἡ Ἀμαλία, γεννήθηκε στὸ Ὀλδεμβοῦργο τὴν 21 Δεκεμβρίου 1818 κι' ἦτο κόρη τοῦ Φρειδερίκου Αὐγούστου, Δουκὸς τοῦ Ὀλδεμβούργου. Τὴν 10 Νοεμβρίου 1836, παντρεύτηκε τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος Ὄθωνα καὶ ἦρθε στὴν Ἀθήνα, στὶς 2 Φεβρουαρίου 1837.

Στὸ σύνολό της ἦτο ἕνα κρᾶμα αὐθορμητισμοῦ, τρυφερότητος, εὐαισθησίας, εὐψυχίας, δυνατῆς θελήσεως καὶ εἰλικρινείας. Δὲν μπόρεσαν νὰ δώσουν στὸ θρόνο τὸ διάδοχο ποὺ τόσο ἐπιθυμοῦσε ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Πάνω στὸ ζήτημα αὐτὸ εἰπώθηκαν ἀρκετά, τὸ πιὸ σωστὸ ὅμως εἶναι ὅτι ἡ ἀδυναμία ὀφείλετο στὸν Ὄθωνα, λόγῳ φυσικῆς του ἀτελείας. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ διαπιστώθηκε ἰατροδικαστικῶς ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς Ἀμαλίας, ἡ ὁποία βρέθηκε «οὖσα παρθένος».

Ἐπηρεάζοντας ἀρκετὰ κάθε ἐνέργεια τοῦ Ὄθωνος, ποὺ ὑπέμενε μαρτυρικὰ τὸ πόνο του, ἔγινε ἡ αἰτία νὰ δημιουργήσῃ γύρω της ἐχθροὺς προσωπικούς. Τὸ θέρος τοῦ 1861, ἐκτελῶντας καθήκοντα Ἀντιβασιλείας, ἐγένετο ἐναντίον της δολοφονικὴ ἀπόπειρα, κοντὰ στὸ σημερινὸ ξενοδοχεῖο Κίνγκ-Τζὼρτζ, ἀπὸ τὸν φοιτητῆ Δόσιο Ἀριστείδη. Ἐν τούτοις ἡ Ἀμαλία, μὲ τὴν προσωπική της ἐπέμβασι, γλύτωσε ἀπὸ τὴν θανατικὴ καταδίκη τὸν νεαρὸ φοιτητή.

Τὸ 1863, ἀκολούθησε τὸν Ὄθωνα στὴν ἐξορία του καὶ πέθανε στὶς 20 Μαΐου 1875 στὴ Βαμβέργη, ἀφοῦ πολὺ ἐνωρίτερα, τὸ 1869, εἶχε πεθάνει ὁ Ὄθων, στὸν ὁποῖον εἶχε ἀφοσιωθῆ, μ' ὅλη της, τὴν ψυχή.

Ἔργο δικό της εἶναι τὸ «Ἀμαλίειον Ὀρφανοτροφεῖον» (1855), ὁ Βασιλικὸς Κῆπος, ἡ ἔπαυλις «Ἑπτάλοφος» ὅπου σήμερα ὁ Πύργος τῆς Βασιλίσσης κλπ.

(Συνεχίζεται)

Ὁρκωμοσία νέων Ὑπαστυνόμων ΙΓ' ἐκπαιδευτικῆς περιόδου

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου **Σ. ΠΗΛΟΥ**

Στὶς 12 Μαΐου τὸ πρωῒ στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολὴ γίνηκε μὲ πολλὴ ἐπισημότητα ἡ σεμνὴ τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας 40 νέων Ὑπαστυνόμων τῆς ΙΓ' Ἐκπαιδευτικῆς περιόδου καὶ τῆς ἀπονομῆς σ' αὐτοὺς τῶν σχετικῶν διπλωμάτων ἀπὸ τὸν Ὑφυπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐάγγ.ελον Καλαντζῆν.

Τὸ προαύλιο τῆς Σχολῆς καὶ οἱ αἴθουσές της ἦταν στολισμένες μὲ σημαῖες, μὲ θυρεοὺς καὶ ἄνθη, ποὺ ἔδιναν μία θαυμασία ὄψη στὸ κτίριο.

Παράλληλα ἡ εὐγένεια καὶ ἡ προθυμία ὅλων τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς Σχολῆς ποὺ ὑπεδέχοντο τοὺς καλεσμένους προδιέθεταν εὐχάριστα τοὺς πολλοὺς καὶ ἐκλεκτοὺς καλεσμένους.

Κάτω ἀπὸ ἕνα ὁλόλαμπρο οὐρανὸ καὶ μέσα σὲ μιὰ ἀπαστράπτουσα καθαριότητα καὶ προγραμματισμένη τάξη ἡ τελετὴ πῆρε ἕνα συμπαθητικὸ γιορτινὸ χρῶμα

Ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Καλαντζῆς μετὰ τοῦ Ἀντιστρατήγου κ. Γρίβα, τῶν Βουλευτῶν κ. κ. Μανιαδάκη καὶ Βρανοπούλου ὡς καὶ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ἀρχιμανδρίτου κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ὁρκομωσίας.

καὶ ἄφισε ὡραῖες ἀναμνήσεις σὲ ὅσους τὴν παρηκολούθησαν. Καὶ αὐτοὶ ποὺ τὴν παρηκολούθησαν ἦταν πολλοὶ καὶ ἐκλεκτοί.

Παρέστησαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Θεόκλητος, ὁ ὁποῖος καὶ ἐχοροστάτησε στὴν ἱεροτελεστία, ὁ ἐξοχώτατος ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑφυπουργὸς κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς, ὁ θρυλικὸς Διγενής, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος κ. Ν. Μπουραντᾶς, οἱ Βουλευταὶ κ.κ. Μα-

νιαδάκης καὶ Βρανόπουλος, ὁ Ὑπαρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς Ὑποστράτηγος κ. Πετρόπουλος, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ν. Κόκκινος, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κ. Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν κ. Θεόδωρος Ρακιντζῆς, ὁ Ἐπιθεωρητὴς κ. Ν. Νέρης, ὁ τέως Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Σπύρου, οἱ πρώην Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ κ.κ. Κιόλας, Γιαννοῦτσος, Λίναρης, Κόλλιας καὶ Κανελόπουλος, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Πειραιῶς κ. Κορωνάκος, ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Χωροφυλακῆς Συνταγματάρχης κ. Καρατόλος, ὁ Διοικητὴς τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος κ. Μπανάκος, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ κ.κ. Τσίπης, Πουλικάκος, Καθάρειος, οἱ κ. κ. Τζηρίτης καὶ Ἀργυράκης, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Β' κ.κ. Μπαρδόπουλος, Παπανικολάου, Ταβουλάρης, Μουρούσιας, Ζασιγιῶργος, Βασιλάκος, Χαλοῦλος, Γιαννόπουλος, Ὑφαντής, Παπακωνσταντίνου καὶ Χατζηελευθερίου, μέλη τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς, Ἀντιπροσωπεῖαι Στρατοῦ, Ναυτικοῦ, Ἀεροπορίας καὶ Χωροφυλακῆς, Ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Σχολῶν Εὐελπίδων, Δοκίμων Ἱκάρων καὶ Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς καὶ πλῆθος Ἀστυνόμων καὶ Ὑπαστυνόμων Α' καὶ Β' τάξεως. Ἐπίσης παρέστησαν καὶ ἐτίμησαν τὴν ὁμορφη τελετὴ ὅλοι οἱ Καθηγηταὶ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν κ.κ. Κάτσας, Καψάσκης, Γλυκοφρύδης, Δεμερτζῆς, Γεωργόπουλος, Παπαζαχαρίου, Τούσης, Παπαϊωάννου, Τσίπης, Νικητάκης, Τασιόπουλος, Γκιουζέπης, Γαλανός, Ἀργυρίου, Σπυρόπουλος, Γιαννόπουλος Καμπαφλῆς, Μαυρέας, ὅλοι οἱ Ἀξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς, τὸ προσωπικὸν αὐτῆς καὶ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τῶν δοκίμων.

Ἔψαλλε ἡ χορῳδία τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ἑνώσεως τὴν ὁποίαν εὐγενικὰ ἔφερε στὴ Σχολὴ ὁ Καθηγητὴς τῆς Ἠθικῆς Ἀγωγῆς Θεολόγος κ. Τσιτσιράγκος. Ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Ἀστυνομίας ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ Μαέστρου Ὑπαστυνόμου κ. Μπουκουβάλα, ἀπέδιδε τιμὲς μαζὶ μὲ τὸ παρατεταγμένο στὴν πύλη τιμητικὸ ἀπόσπασμα δοκίμων Ἀρχιφυλάκων.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἔπαρση τῆς σημαίας καὶ τὴν Ἐπιθεώρηση ἀπὸ τὸν κ. Ὑφυπουργὸν τῶν παρατεταγμένων δοκίμων Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων καὶ τῶν μελλόντων νὰ ὁρκισθοῦν Ὑπαστυνόμων, ἔγινε ἡ πομπὴ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου μέσα σὲ μιὰ κατανυκτικὴ εὐλάβεια καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους ὡραιοτάτου ἐμβατηρίου τῆς Φιλαρμονικῆς. Κι' ὕστερα ἀκολούθησε ἡ δοξολογία καὶ ἡ ἱεροτελεστία τῆς ὁρκωμοσίας, ἐν μέσῳ συγκινητικῆς ἀτμοσφαίρας.

Μετὰ τὴν ὁρκωμοσία ἐχαιρέτισε τοὺς νέους Ὑπαστυνόμους ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς κ. Ἐμ. Ἀρχοντουλάκης, εἰπὼν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς :

Νέοι Ὑπαστυνόμοι,

.....

«Ἐξέρχεσθε τῆς Σχολῆς μὲ ἱκανὴν ἐπαγγελματικὴν κατάρτισιν καὶ μόρφωσιν. Ἡ Σχολὴ σᾶς ἔδωσε πλεῖστα ὅσα ἐφόδια. Δὲν δυνάμεθα πάντως νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ σημερινὸς ἐπαγγελματικὸς ἐξοπλισμός σας δὲν ἔχει ἀνάγκην συμπληρώσεως.

«Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀστυνομίας εἶναι εὐρυτάτη. Ἅπτεται αὕτη ὅλων τῶν τομέων τοῦ κοινωνικοῦ βίου καὶ ἀπαιτεῖ εὐρεῖαν μόρφωσιν, ἥτις δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται ἐντὸς τῶν ἐπαγγελματικῶν ὁρίων μόνον, ἀλλὰ δέον νὰ στρέφεται καὶ πρὸς ἄλλας εὐρυτέρας κατευθύνσεις.

«Μόνον διὰ τῆς εὐρυτέρας πνευματικῆς καλλιεργείας, ὁ Ἀξιωματικὸς θὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἱκανότητα τῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν διαφόρων ζητημάτων μὲ τὴν ἀνωτέραν ἐκείνην ἀντίληψιν τὴν ἐξυπηρετοῦσαν καὶ τὸ Δημόσιον καὶ τὸ Κοινωνικὸν συμφέρον.

«Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων ἐπαφῆς μετὰ τοῦ κοινοῦ, νὰ συμπεριφέρεσθε λίαν εὐγενῶς καὶ κατὰ τρόπον ὑποχρεωτικόν.

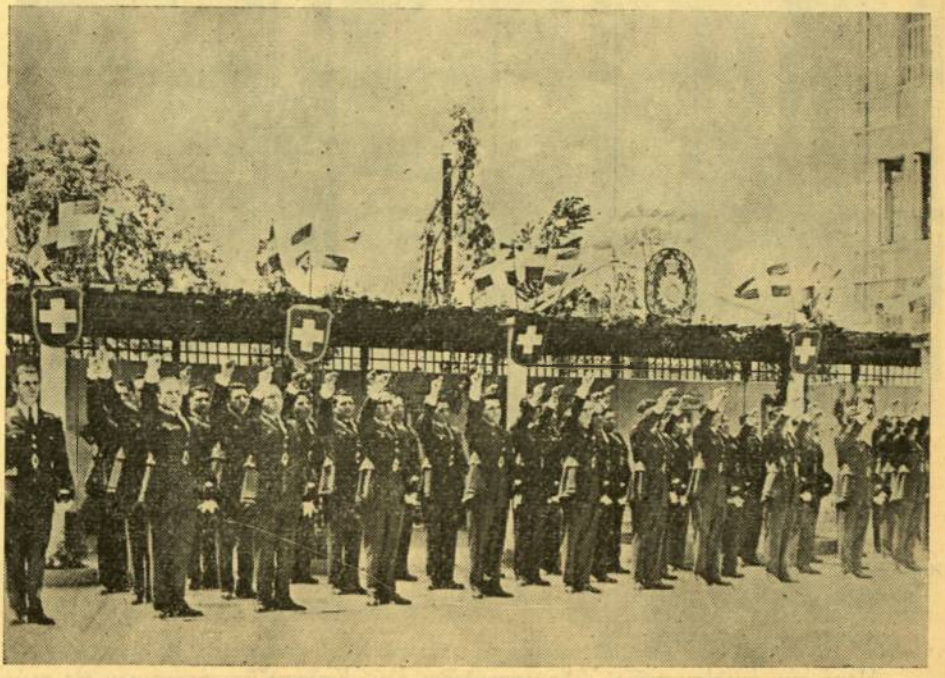
«Ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ τραχύτης καὶ ἡ βλοσυρότης ἀπετέλουν προσόν-

τα ἀστυνομικά, παρῆλθεν. Παρῆλθεν ἐπίσης ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ καλὴ συμπεριφορὰ ἐνδιέφερεν ὡρισμένας μόνον τάξεις.

«'Η Κοινωνία ἐξελιχθεῖσα ἀξιοῖ σήμερον παρ' οἱουδήποτε καὶ ἰδίως ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ Κράτους εὐγενῆ συμπεριφορὰν καὶ πολιτισμένην μεταχείρισιν.

.....

«Γενικῶς πρέπει νὰ παρέχετε τὸν ἑαυτόν σας, ἐν παντὶ καὶ πάντοτε ὡς παράδειγμα φωτεινόν.

Οἱ νέοι 'Υπαστυνόμοι τῆς ΙΓ' 'Εκπαιδευτικῆς Περιόδου δίδουν τὸν νενομισμένον ὅρκον.

«Τὸ παράδειγμα εἶναι ἡ ζωντανοτέρα καὶ ἀποτελεσματικωτέρα διδασκαλία καὶ συμβουλή. Οὐδὲν διδάσκει ὅσον τὸ παράδειγμα.

«Διὰ τοῦ βίου μας καὶ τῶν ἔργων μας πρέπει νὰ παρέχωμεν τὰ ὡραιότερα, τὰ λαμπρότερα παραδείγματα πρὸς τοὺς ὑ'φ ἡμᾶς καὶ πρὸς τοὺς πολίτας.

«Μὲ τὸ καθόλου παράδειγμά σας ἐν τῷ δημοσίῳ, ἰδιωτικῷ, οἰκογενειακῷ καὶ κοινωνικῷ βίῳ θὰ δείξετε εἰς τοὺς ἄλλους ποία πρέπει νὰ εἶναι ἡ συνείδησις τοῦ Ἕλληνος 'Αξιωματικοῦ, ὑπαλλήλου, οἰκογενειάρχου καὶ πολίτου.

«'Ο πόθος σας, ὁ πόθος ὅλων μας πρέπει νὰ εἶναι νὰ κρατήσωμεν τὸ Σῶμα εἰς ὑψηλὸν ἐπίπεδον διαγωγῆς καὶ νὰ τὸ ὁδηγήσωμεν εἰς ὑψηλότερον ἐπίπεδον ποιοτικῆς ἐπιδόσεως καὶ ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς χρησιμότητος».

Καὶ κατέληξεν ὡς ἑξῆς :

«Νέοι 'Αξιωματικοί,

«Διὰ τοῦ ὅρκου σας ἡ Πατρὶς ἔθεσεν ἐπάνω σας ὡραίας ἐλπίδας. Δικαιώσατε τὰς ἐλπίδας της.

«Τηρήτασε γενικῶς τὸν ὅρκον σας.

«'Ιδιαιτέρως νὰ φυλάξετε τὴν πίστιν σας πρὸς τὴν Πατρίδα. Πρὸς τὴν 'Ελληνικὴν Πατρίδα. Πρὸς τὴν ὡραιοτέραν Πατρίδα τοῦ κόσμου.

«Τὴν τελετὴν τῆς ὁρκωμοσίας σας ἐτίμησεν ἕνας σεμνὸς στρατιώτης, ὁ θρυλικὸς Διγενής, ὁ Στρατηγὸς Γρίβας.

«Ὁ Διγενὴς εἶναι ἕνα ζωντανὸν παράδειγμα ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Καλαντζῆς καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς κ. Ἀρχοντουλάκης, ὁμιλοῦν πρὸς τοὺς νέους Ὑπαστυνόμους.

«Ἂς ἀκολουθήσωμεν τὸ φωτεινὸν παράδειγμα τοῦ Διγενῆ καὶ ἂς ἀναφωνήσωμεν :

«Ζήτω ἡ Ἑλλάς.

«Ζήτω ὁ Βασιλεύς».

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Ἀρχοντουλάκη ὁ κ. Καλαντζῆς, ἀπένειμεν εἰς τοὺς νέους Ὑπαστυνόμους τὰ διπλώματα τοῦ βαθμοῦ τους καὶ ἀκολούθως πλησίασε στὸ μικρόφωνο γιὰ νὰ χαιρετήσῃ τοὺς νέους Ὑπαστυνόμους. Ὑπῆρξεν γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, θαυμάσιος καὶ συναρπαστικὸς ὁ κ. Ὑπουργὸς καὶ ἐνθουσίασε καταχειροκροτηθείς. Εἰδικώτερα ἐτόνισε τὸ ἐνδιαφέρον τόσον αὐτοῦ ὅσον καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Καραμανλῆ γιὰ τὰ θέματα τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, καταλήξας ὡς ἑξῆς :

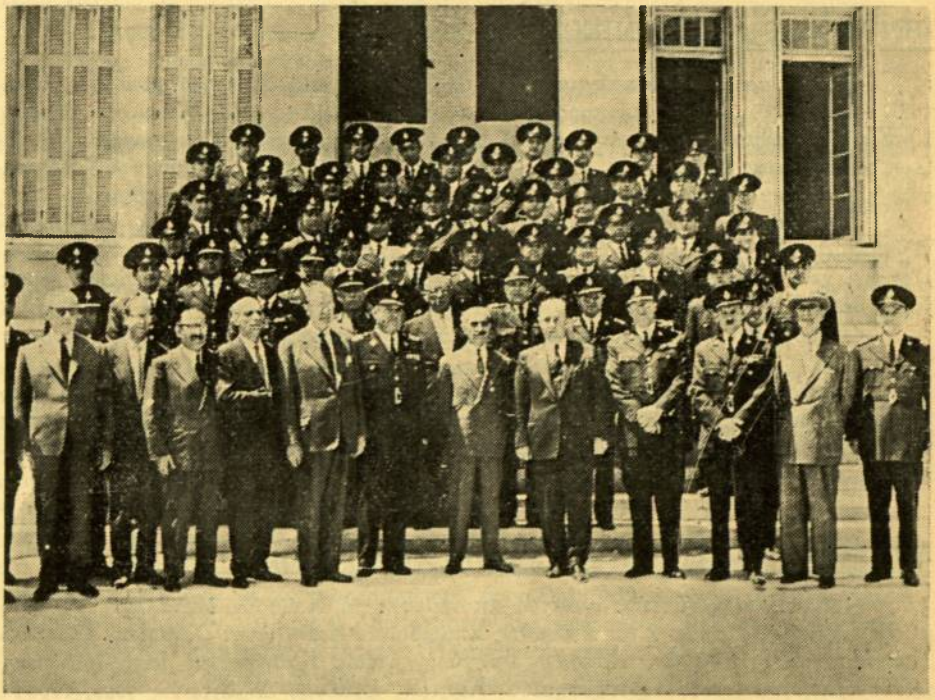
« Ἡ ζωντανὴ εἰκὼν τῆς σημερινῆς παρατάξεώς σας, ἀποτελεῖ τὴν καλυτέραν ἀπόδειξιν τοῦ σπουδαίου ἔργου ποὺ συντελεῖται εἰς τὴν Σχολὴν ταύτην τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Παρηκολούθησα μὲ προσοχὴν τὰ ὅσα ὁ κ. Διοικητὴς τῆς Σχολῆς εἶπεν, ὡς πρὸς τὴν ἐπίδοσίν σας καὶ τὸ εὐδόκιμον τῆς φοιτήσεώς σας. Εἶμαι ἐξ ἐκείνων ὅπου βαθεῖαν συναίσθησιν ἔχουν περὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν Σχολῶν καὶ δὲν παρέλειψα τὴν δέουσαν συμπαράστασιν διὰ τὴν πρόοδον τῶν μορφωτικῶν Σχολῶν τόσον τῆς Ἀστυνομίας, ὅσον καὶ τοῦ ἑτέρου Σώματος Ἀσφαλείας, τῆς Χωροφυλακῆς.

«Ἡ πατρὶς ἔχει εἰς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας ἀναθέσει ὑψίστους σκοποὺς Κοινωνικῆς καὶ Ἐθνικῆς δράσεως ἡ ἐπιτυχία τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν δικήν σας ψυχικὴν δύναμιν ὡς μαχητῶν.

«Ὡς μαχητὰς τοῦ παρόντος, τῆς χθὲς καὶ τῆς αὔριον σᾶς ἐμπιστεύεται ἡ Πολι-

τεία τὴν προστασίαν μιᾶς μεγάλης Πατρίδος ἡ ὁποία ἀκούει εἰς τὸ ὄνομα 'Ελλὰς. Ζήσω ὁ Βασιλεύς ! Ζήτω τὸ Σῶμα τῆς 'Αστυνομίας Πέλεων !».

Πυκνὰ χειροκροτήματα ἐκάλυψαν τὴν σύντομη ὁμιλία τοῦ κ. 'Υπουργοῦ ματὰ τὴν ὁποίαν ἀκολούθησε ἡ καθιερωμένη παρέλασις τῶν νεορκισθέντων καὶ τῶν ἄλλων

'Ο 'Υφυπουργὸς 'Εσωτερικῶν κ. Καλαντζῆς, ὁ θρυλικὸς Διγενὴς (κ. Γρίβας) καὶ ἄλλοι ἐπέσημοι ἐν μέσῳ τῶν ὁρκισθέντων νέων 'Υπαστυνόμων.

δοκίμων τῶν Σχολῶν, οἱ ὁποῖοι θαυμάστηκαν γιὰ τὸ ἄψογο παράστημά τους καὶ τὸν ἐνθουσιασμό τους.

Καὶ ἡ ἀξέχαστη καὶ ὄμορφη αὐτὴ τελετὴ ἔληξε μὲ τὴν συνηθισμένη δεξίωση τῶν ἐπισήμων.

Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ ποὺ ἀναπόσπαστα συνδέεται μὲ τὴν ἀναγεννημένη Σχολὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, στέλνει τὶς καλύτερες εὐχές του στοὺς νέους 'Αξιωματικοὺς τῆς 'Αστυνομίας, εὐχόμενο πρόοδο καὶ καλὴ σταδιοδρομίαν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος προήχθησαν ἐκ τῶν ἐν ἰσχύϊ πινάκων οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων: 1) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Β' τάξεως ὁ μέχρι τοῦδε 'Υπαστυνόμος Α' τάξεως κ. Τσιλίκας 'Αθανάσιος, κατ' ἀρχαιότητα καὶ 2) εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Ανθυπαστυνόμου ὁ μέχρι τοῦδε ἀρχιφύλαξ κ. Παπαγγελῆς Θεόδωρος, κατ' ἐκλογήν.

'Ωσαύτως, διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος, προάγεται εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Βοηθοῦ 'Υγειονομικοῦ 'Αξιωματικοῦ 'Υπαστυνόμου Α' τάξεως ὁ ἀστυφύλαξ κ. Καστρήσιος Πέτρος, κεκτημένος τὰ νόμιμα προσόντα, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

—Παρῃρήθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ ἀστυφύλαξ Μαγκαφᾶς Κωνσταντῖνος.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου οἱ ἀστυφύλακες: "Ισαρης Κωνσταντῖνος, Ρούσσινος Κωνσταντῖνος, Κάτσος Διονύσιος, 'Αναγνωστάκης Γεώργιος, Πανταζῆς Θωμᾶς, 'Αθανασόπουλος Βασίλειος καὶ Μιχελῆς Δημήτριος.

***

ΑΠΟΝΟΜΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ ΕΙΣ ΚΑΘΗΓΗΤΑΣ

—Διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος ἀπονέμεται τὸ Χρυσοῦν Μετάλλιον 'Αστυνομικῆς 'Αξίας εἰς τοὺς κ. κ. Γαλανὸν Σπυρίδωνα, Καθηγητὴν Χημείας Τροφίμων Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, Κάτσαν Γρηγόριον, τέως Καθηγητὴν 'Ιατροδικαστικῆς καὶ Τοξικολογίας τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, Σταύρου Δημήτριον, τέως Πρύτανιν Παντείου 'Ανωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν 'Επιστημῶν καὶ Πανόπουλον Γεώργιον, τέως Γενικὸν Διευθυντὴν Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους, διότι ὡς Καθηγηταὶ τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς 'Υπαστυνόμων Β' τάξεως, ἐπὶ 20ετίαν συνεχῶς, συνέβαλον διὰ τῆς διδασκαλίας των, εἰς τὴν πλήρη ἐπιστημονικὴν καὶ ἐπαγγελματικὴν κατάρτισιν τῶν νέων 'Αξιωματικῶν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, προσενεγκόντες οὕτω ἐξαιρέτους ὑπηρεσίας εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθησαν ἠθικαὶ καὶ ὑλικαὶ ἀμοιβαὶ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους ὡς ἀκολούθως:

Α) "Επαινος εἰς τὸν 'Αστυν. Δ/ντὴν Α' τάξεως κ. Καραμπέτσον Εὐάγγελον, διότι ὡς Διοικητὴς τῆς 'Υποδ/νσεως Γεν. 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν, κατηύθυνεν λίαν ἐπιδεξίως, εὐστόχως καὶ μεθοδικῶς τὰς ἐνεργείας τῶν συμβαλόντων εἰς τὴν ἀνακάλυψιν κομμουνιστικοῦ δικτύου καὶ σύλληψιν κομμουνιστικῶν ἡγετικῶν στελεχῶν, ἐκ τοῦ παραπετάσματος ἀφιχθέντων, πρὸς ἀνασυγκρότησιν τοῦ Κ.Κ.Ε. καθοδήγησιν τῆς Ε.Δ.Α. καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ δικτύου κατασκοπίας, συντελέσας οὕτω τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ἐν λόγῳ ὑποθέσεως.

Β) 'Ομοίως ἐπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς: 1) 'Αστυν. Δ/ντὴν Β' κ. Καραχάλιον 'Ιωάννην, 2) 'Αστυνόμους Α' κ.κ. Ρηγόπουλον Κανέλλον, Σακελλαρίου Βασίλειον

καὶ Παπασπυρόπουλον Κων/νον, 3) Ὑπαστυνόμους Α' κ.κ. Τζαβέλαν Βασίλειον, Λάμπρου Βασίλειον, Κουρῆν Νικόλαον καὶ Θεοχαρόπουλον Παῦλον, διότι οὗτοι, ὑπὸ τὴν δεξιὰν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ἐργασθέντες ἀόκνως καὶ μεθοδικῶς συνέβαλον διὰ τῆς ἐπὶ μακρὸν παρακολουθήσεως τῶν ἐπισημανθέντων ἡγετικῶν στελεχῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ἄλλων ἐνεργειῶν, ὥστε νὰ ἀχθῇ εἰς αἴσιον πέρας ἡ ὡς ἄνω ὑπόθεσις.

Γ) Ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: 1) Ἀνθυπαστυνόμον κ. Κοκκινάκην Λουκᾶν. 2) Ἀρχιφύλακας : Θαλάσσην Γεώργιον, Κοκορογιάννην Γεώργιον, 3) Ὑπαρχιφύλακας: Νικηφοράκην Μιχαήλ, Τσελώνην Χρῆστον, Βάμβουκαν Ἀριστείδην, Κλωνάρην Νικόλαον, Λύρην Βασίλειον, Εὐαγγελινάκην Ἐμμανουήλ, Βασιλάκην Σπυρίδωνα, Μεθενίτην Ἀντώνιον, Παπαδόπουλον Σταῦρον, Τεζάρην Ἀνδρέαν, Ξινάκην Νικόλαον, Δαλιάνην Παναγιώτην, Γιαννακόπουλον Ἄγγελον, Πανόπουλον Γεώργιον καὶ Μπούραν Φώτιον καὶ 4) Ἀστυφύλακας : Γιαννούλην Ἀλέξανδρον, Ἀθανασόπουλον Κωνσταντῖνον, Γιαννακόπουλον Γεώργιον, Ξουραφᾶν Γεώργιον, Θεριστόπουλον Ἀλκ., Χατζηκοκολάκην Ἐμμανουήλ, Νάσην Σωτήριον, Νιάρχον Νικόλαον, Σαμαρᾶν Κων/νον, Σωτηρόπουλον Κίμωνα, Ἀργυρόπουλον Διονύσιον, Γιαννόπουλον Ἰωάννην, Κυριακόγκωναν Γεώργιον, Τζαβέλαν Ἰωάννην, Θανασούρην Παναγιώτην, Διαμαντόπουλον Τρύφωνα, Ζαφείρην Γεώργιον, Κουκουλομάτην Κυριάκον, Μαστραφᾶν Φραγκῖσκον, Καρακούσην Ἰωάννην, Γεωργούλιαν Διονύσιον, Παπαδάκην Κων/νον, Παπαχαραλάμπους Χαράλαμπον, Μηλιὸν Ἡλίαν, Τσονόπουλον Γεώργιον, Σταματελόπουλον Δημήτριον, Γκίκαν Γεώργιον, Κουντάνην Παναγιώτην, Κυριαζῆν Παναγιώτην, Δημόπουλον Εὐθύμιον, Μπαλάσκαν Θεόδωρον, Παπασπηλιόπουλον Νικόλαον, Φλῶρον Γεώργιον, Κουμπαρούλην Δημήτριον, Γκρίτζαλην Θεόδωρον, Κοντογιάννην Βασίλειον, Καραΐνδρον Ἰωάννην, Παπασημακόπουλον Δημήτριον, Παπαγιαννάκην Νικόλαον, Κωστάκην Γεώργιον, Μεθενίτην Ἀναστάσιον, Παναγιωτάκον Ἀνδρέαν, Λούγκρην Παναγιώτην, Σπαράγγην Παναγιώτην, Χρηστίδην Σωτήριον, Καραγιαννόπουλον Ἄγγελον, Ἀντωνόπουλον Δημήτριον, Κουσκουρῆν Ἡρακλῆν, Ἀβούρην Ἀντώνιον, Ἀνδρικόπουλον Ἰωάννην, Ἀλεξόπουλον Παναγιώτην, Μπινιάρην Πέτρον, Παπαβλασσόπουλον Χαράλαμπον, Ταβουλάρην Γεώργιον, Ἐλαφρὸν Σπυρίδωνα, Λιακόπουλον Ἡλίαν, Πουλακίδαν Δημήτριον Σκούραν Ὀδυσσέα, Κάνταν Σπυρίδωνα, Ἀντώνιυαν Βασίλειον, Κοκαλιάρην Ἀντώνιον, Κλωστερίδην Εὐάγγελον, Γυναῖκα Ἀστυφύλακα Παπαγιαννάκου Ἑλένην καὶ Διοικητικὴν ὑπάλληλον Σταμπολῆ Αἰκατερίνην, διότι ἐνήργησαν παρακολουθήσεις καὶ ἐξακριβώσεις κατοικιῶν καὶ ταυτότητος διαφόρων προσώπων ἐλθόντων εἰς ἐπαφήν, μετὰ τῶν ἐν τῷ δικτύῳ κατασκοπίας ἐργαζομένων στελεχῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ οὕτω ὑπεβοήθησαν τὴν διαλεύκανσιν τῆς ὅλης ὑποθέσεως.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλά, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς, εἰς τοὺς Καθηγητὰς τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων κ.κ. Γαρδίκαν Κων/νον, Κωνσταντινίδην Κων/νον Καθηγητὰς Πανεπιστημίου, Γεωργόπουλον Κων/νον Ὑφηγητὴν Πανεπιστημίου, Δεμερτζῆν Κων/νον Γυμνασιάρχην, Τσίπην Κων/νον Ἀστυνομικὸν Δ/ντὴν Α', Τουζένην Κων/νον Ἀστυν. Δν/τὴν Β', εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Δ/ντὰς Β' κ.κ. Τασιγεῶργον Κων/νον καὶ Ὑφαντῆν Κων/νον, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ὑπαλλήλους.

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Ἀγγελικὴν Κωνσταντοπούλου. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ πλούσια αἰσθήματά

σας καὶ τὰ καλά σας λόγια ποὺ κλείνουν μέσα τους τὰ ποιήματά σας, τὰ ὁποῖα ἐλλείψει χώρου δὲν δυνάμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ἀστυφύλακα Καρατζᾶν Σωτήριον. Ἡ μελέτη σας ἐλήφθη. Ἡ προσπάθειά σας νὰ ἐκφράσετε τὰ αἰσθήματά σας εἶναι ἀξία συγχαρητηρίων. Χρειάζεται μεγάλη ἀκόμη προσπάθεια, γιὰ νὰ κριθοῦν τὰ δοκίμιά σας ὡς ἄρτια καὶ νὰ δημοσιευθοῦν. Συνεχίσατε τὴν μελέτην καὶ τὴν ἐργασίαν.

***

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ὁ ἀστυφύλαξ Καλτσῆς Ἀσημάκης τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πατρῶν ἐπιθυμεῖ νὰ μετατεθῇ ἀμοιβαίως μετὰ συναδέλφου του εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Ἀθηνῶν. Ὁ ἐπιθυμῶν ἂς ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν συνάδελφόν του.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Τὴν μεγάλη ἐπιτυχία τῆς Ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας πιστοποιοῦν τὰ πολλὰ καὶ ἐνθουσιώδη γράμματα ποὺ φθάνουν κάθε μέρα στὰ γραφεῖα τῆς Ὑπηρεσίας Ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομίας καὶ στὰ ὁποῖα καθρεφτίζεται ἡ συγκίνηση τοῦ κοινοῦ γιὰ τὰ ἐπιτυχημένα ἀστυνομικὰ προγράμματα.

*

—Μὲ συνθήματα σχετικὰ μὲ τὸ ἔργο τῆς Ἀστυνομίας, μὲ τὴν πρόληψη τῶν ἀδικημάτων καὶ μὲ ὄμορφα ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια γιὰ κάθε γοῦστο, ἡ ἐκπομπὴ τῆς 13/5/59, ἐσκόρπισε κέφι πολὺ καὶ εὐχαρίστησε ξεχωριστά.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 20/5/59 ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ τὴν ὀρχήστρα Μαλάντο σὲ ὄμορφα ταγκώ. Ἡ ἐκπομπὴ αὐτὴ ἦταν ἀφιερωμένη στὸ καλοκαίρι μὲ λογοτεχνικὰ περιγραφικὰ σκίτσα καὶ μὲ καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινὸ σχετικὰ μὲ τὴν ἡσυχία, τὰ μέτρα ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος καὶ τὰ μέτρα προλήψεως τῶν κλοπῶν. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ ἔλαβαν μέρος ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, ἡ Ἐλίζα Μαρέλλη, τὸ Τρίο Κιττάρα καὶ μετοδόθησαν νησιώτικοι σκοποί.

*

(Κείμενα, ἐπιμέλεια κ.λ.π. : Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεων Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ δόκιμος Ὑπαστυνόμος Σπῦρος Πηλός).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Α.Β.Υ. Διάδοχον, Ἀντιβασιλέα Κωνσταντῖνον 7031

Α.Ε. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλῆν 7031

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων κατὰ τὴν περίοδο τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια) 7032

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀστυνομία καὶ κακοποιοί—Ἀπὸ τὸ συνελθὸν ἐν Λονδίνῳ Συνέδριον τῆς «Interpol» τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1958, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀστυν. Δ/ντοῦ—Δικηγόρου Δημ. Κορέση 7036

ΘΕΜΑΤΑ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ἡ Ἀστυνομία ἔναντι τῶν ἀνηλίκων, ὑπὸ P. Villetorte Ἀστυνόμου τῆς Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας τῆς Γαλλίας, κατὰ μετάφρασιν Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γεωργίου Κανελλοπούλου 7038

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Θραῦσις ὑαλοπινάκων, ὑπὸ Ἀστυνόμου Α' κ. Δ. Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια καὶ τέλος) 7043

ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Ὁ Παλαμᾶς σᾶν ἄνθρωπος—Γύρω ἀπ' τὴ ζωή του, ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου κ. Σ. Χανδρῆ 7048

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τεχνικὴ γονιμοποίηση καὶ τεκνοποίηση—150.000 παιδιὰ τῆς τεχνικῆς ἀναπαραγωγῆς, ἄρθρον τοῦ J. Lubin κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Constellation» ὑπὸ Ἀστυνόμου Α' κ. Δημ. Μόρου 7051

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἰς τὰς διαφόρους Χώρας, ὑπὸ Ἀρχιφύλακος I. Kramer, κατὰ μετάφρασιν Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χ. Πατσούρη 7057

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Μετὰ τὴν ὁρκωμοσίαν μας, ὑπὸ Ἀστυφύλακος Ἀθαν. Ἀντιόχου 7058

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Ἡ Δασκαλίτσα, ὑπὸ ἀειμνήστου συνεργάτιδος Νίνας Γεωργίου 7060

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 7065

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ι. Ράικου (συνέχεια) 7068

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Ὁρκωμοσία νέων Ὑπαστυνόμων ΙΓ' Ἐκπαιδευτικῆς περιόδου, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σ. Πηλοῦ 7071

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 7076

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 522-512)